ECATERINA SPERANȚA

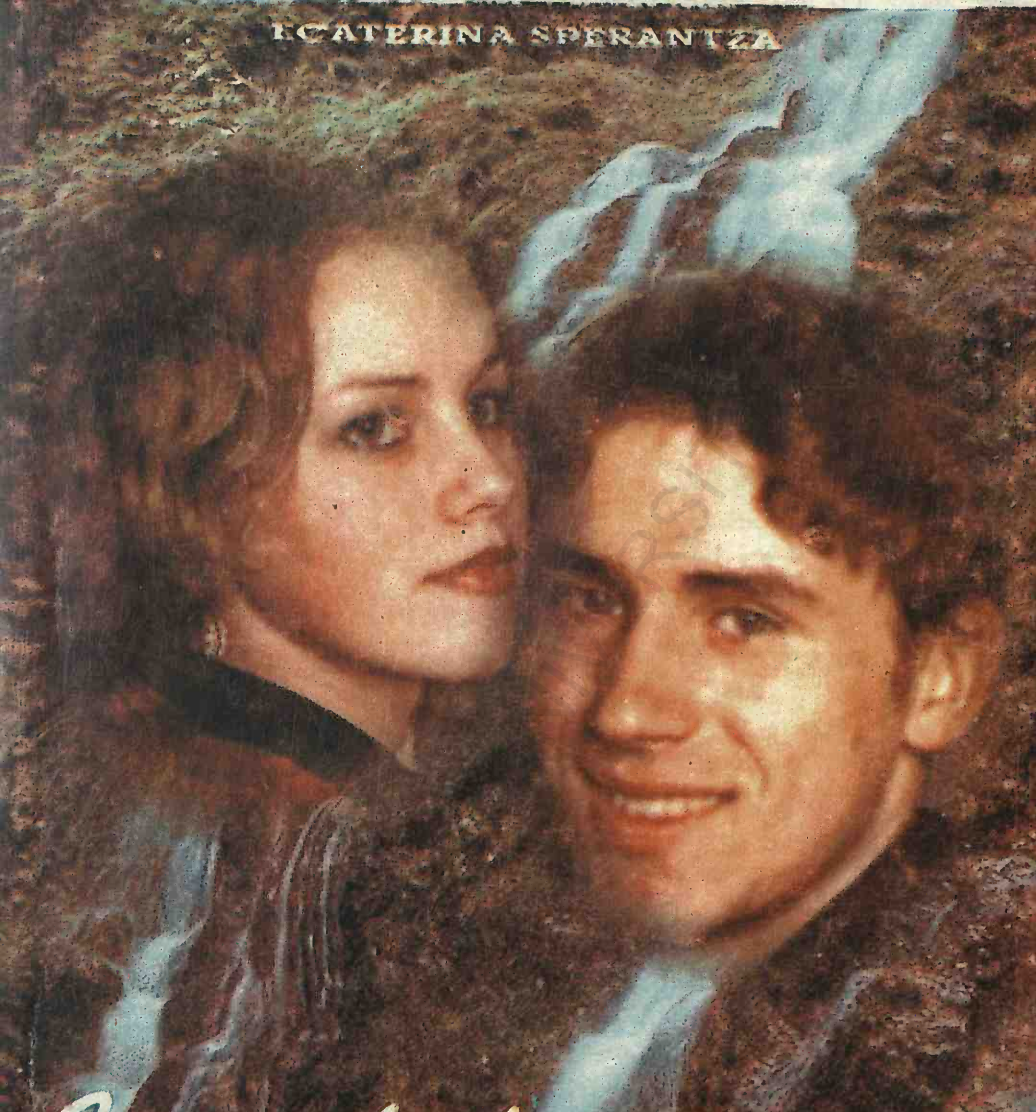

Jurnal de vacanță

Roman de dragoste

II 332.154

EDITURA SPERANȚA RM. SĂRAT
1999

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 332. 154

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dedic această carte
fiilor mei Mihail şi Gabi

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Consilier editorial: Ecaterina Chifu
Tehnoredactare: Alina Şraer
Coperta: Mihael Iulian Chifu

Toate drepturile asupra acestei cărţi revin Editurii Speranţa, Strada Mare, Bl. 23B, Ap. 4, Rm. Sărat. Tel. 564097.

Orice reproducere fără acordul conducerii editurii va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

156457

Ecaterina Sperantza

Caiet de vacanță

- roman de dragoste –

(replică la "Jurnalul Laurei Palmer", carte ce a servit la realizarea filmului Twin Peaks)

061045
B.C.U. - IASI

Editura Speranța Rm. Sărat
- 1999 -

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

821.135.1-31

6.01.2000
B.C.U. „M. EMINESCU"
- IAȘI -
ale 828.738

Lit. română
Roman

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Jurnal de vacanță

(roman)

Motto: "A căzut o stea, dar
speranțele nu mor"

Am găsit acest caiet neînceput printre caietele tatei. I l-am cerut, că m-au atras coperțile lui portocalii, ca și soarele acestei vacanțe. Iată-mă posesoarea lui și doresc să-mi scriu aici impresiile, deși mai am doar o lună de vacanță. Nu știu dacă voi fi eroina unor evenimente deosebite, care să merite a fi așternute pe hârtie. Eu detest banalitățile. Cred că acest caiet mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile mele de "fată aflată la vârsta neliniștilor".

Iată că totuși voi transcrie o întâmplare petrecută în trenul care mă aducea de la bunica. O oprire violentă a trenului a făcut să mă lovesc de măsuța de la geam, iar tânărul din fața mea m-a prins de umeri.

- Ce s-a întâmplat ? Se auzeau glasuri.
- A tras cineva semnalul de alarmă ?

Glasurile se întretăiau în huruitul roților. S-a stins lumina în tot trenul și panica mi se cuibări în suflet, căci nu găseam explicația acestei opriri a trenului în plină noapte, într-un câmp întins, la câțiva kilometri de orașul meu. Oamenii se dădeau jos, se întrebau unii pe alții ce s-a întâm-plat. Cei ce au pornit spre locomotivă au adus vestea că aceasta se defectase și înlocuirea ei cu alta va dura mult. Unii au pornit-o pe jos spre oraș. Rămasă singură în beznă, mă întorsei în compartiment, nehotărâtă dacă să-i urmez pe ceilalți cale de cinci kilometri de-a lungul căii ferate, sau să aștept plecarea trenului, după remedierea defecțiunii. Prudența

m-a făcut să rămân, să nu pornesc în noapte alături de necunoscuți, printr-un câmp pustiu, întins dintr-o zare-n alta. Auzisem prea multe întâmplări cu fete seduse, violate, omorâte, şi mi-a fost frică.

Am fost surprinsă să constat că tânărul din compartimentul meu nu plecase cu ceilalți.

Era un băiat tăcut, care m-a privit tot timpul călătoriei "ca din întâmplare", rotindu-şi ochii de la uşă la fereastră şi invers.

Părea elev ca şi mine, deşi o mustață neagră, subțire îi umbrea buza de sus, dându-i aspect de virilitate, în contrast cu trăsăturile lui de adolescent. Părul mare, des, castaniu bătând în blond, avea onduleuri şi cele două ridicături de-o parte şi de alta a tâmplelor îi făceau fața rotundă.

Soarele îi decolorase nişte şuvițe ce străluceau auriu în lumina din tren, aşa cum constatasem înaintea opririi acestuia. Pe dedesupt şi la ceafă avea şuvițe mai închise. "Seamănă cu mine la păr", reflectam eu când curentul din tren îi răvăşea părul. A fost prima constatare favorabilă în legătură cu el, căci mă agasau privirile lui insistente.

Eu purtam părul împletit în cozi, răsucite în jurul urechilor, că mi-era tare cald. Nuanțele amestecate ale părului meu stârniseră invidia colegelor şi mânia profesoarelor. Această asemănare m-a făcut să-l studiez şi eu pe furiş pe băiatul din fața mea.

Mi-a displăcut mustața lui, căci îmi părea o imfatuare a acestui adolescent ce se vrea parcă mai repede mare. Îi dădea o notă de maturitate această mustață, tânărului cu blugi albaştri şi cămaşă în carouri alb cu albastru. Impresiona însă aerul lui sportiv. Am surprins un licăr al privirii iuți, drept, grav, ce dădea seriozitate întregii figuri. Dar ochii, ochii lui aveau ceva straniu şi frumos totodată.

Frumusețea le-o dădea acea culoare de un albastru intens, cum rar se întâlneşte la cineva. Parcă albastrul irişilor răspândea o lumină ireală, fascinantă, iar el părea conştient de puterea lor. Lăsa des pleoapele în jos, ele-i vălureau privirea cu o perie de gene negre, lungi şi întoarse. Avea prospețimea vârstei cu pielea feței puternic bronzată. Dacă pleoapele aveau ceva feminin în

geometria lor largă, ca niște petale de flori, în schimb sprâncenele negre, stufoase la rădăcăni și subțiri spre tâmple, îi accentuau aerul bărbătesc. Îmi displăcea însă fruntea lui. Era o frunte de om frământat, o frunte ce se cuta des; ea contrasta cu întreaga lui figură. Dacă-și ascundea fața-n palme și nu i-ar fi rămas decât fruntea descoperită, ar fi părut un om având dublul vârstei pe care presupuneam că o are.

M-am apropiat de fereastră, singura rază de lumină albăstruie, și mi-a făcut loc, trăgând din țigară.

- A căzut o stea ! Îi arătai eu undeva, la marginea orizontului, fulgerarea strălucitoare în aerul nopții.

- E un meteor! Zice el.

- Sunteți tare la astronomie! Am continuat eu.

- Și dvs. Sunteți tare la capitolul curaj!

- De ce? Mă mirai eu.

- Călătoriți noaptea singură, deși nu cred că sunteți la liceu.

- N-ați ghicit! Sunt în ultimul an. De ce mă credeți mai mică?

- Aveți un aer de fetiță. Chiar sunteți în ultimul an? Unde? La ce liceu? Din ce localitate sunteți?

- Din orașul de la prima stație.

- Ești din orașul meu? Surpriza l-a făcut să renunțe la pluralul reverențios.

- Dar cum de nu te-am văzut până acum?

- Pretindeți că dvs. Cunoașteți toate fetele din oraș?

- Oh, nu! Dar multe mă cunosc ele pe mine.

- Sunteți poate o vedetă și eu nu știu! L-am ironizat eu.

- Chiar sunt! Zise el cu un zâmbet ce-i lumina fața.

- Precis ești fotbalist! Mor fetele după tine.

- Nu, fac canotaj!

- Oh! Deci ești sportiv! Și altceva ce mai faci în afară de cucerirea fetelor?

- Nu, nu sunt un cuceritor. Nu am timp de cuceriri. Eu...

- Lucrezi undeva?

- Nu, dar mă antrenez mult. Dar tu nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

- Da. E... zâmbii eu.

- Ce "e" ?
- E de la Ecate, zeița răspântiilor la vechii greci.
- Atunci zeiță, bun venit în calea mea la această răspântie a vieții mele! Îndreaptă-mi mereu pașii spre tine!
- Bine, trecătorule! Dar mă îndoiesc de puterea mea zeiască, intrai eu în joc.
- Voi fi supusul tău Vivian.
- Oh! Ce nume! E cel adevărat?
- Da! De ce te miri?
- Așa, parcă numele tău are ceva ce semnifică "trăiește intens!".
- Just. Eu aș vrea să trăiesc intens, lângă o fată iubită... O fată ca tine... adăugă el încet.
- Declarații fără clar de lună! Zâmbii eu.
- Nu-ți ajung doar stelele?
- Nu găsești că e ceva straniu să ne aflăm aici, doar noi doi în tot vagonul... poate în tot trenul. Nu se mai aud voci. Pare ceva straniu, fantastic.
- Crezi că ai motive să te temi când ești cu mine?
- Cine-mi garantează că ești serios?
- Eu... Nu-ți fac o impresie bună?
- Crezi că dacă ești drăguț mă impresionezi? Îl tachinai eu.
- Una caldă, alta rece. Mă găsești drăguț, dar asta te lasă rece... Uite! Mie îmi placi foarte mult... Simt că doar tu mi-ai putea da marea, adevărata fericire...
- Dar tu știi ce-i fericirea?
- O să-nvăț de la tine.
- Orice tânăr visează iubirea, fericirea. O dorește. O așteaptă. Eu însă nu cred că noi doi am vibra pe aceleași coordonate sufletești... Nici nu te cunosc.
- Vom avea timp să ne cunoaștem. De fapt, eu am sentimentul că te cunosc de mult. Dintotdeauna. Ți s-a întâmplat vreodată să ai senzația că ai mai trăit cândva aceeași întâmplare, sau că ai visat tot ce s-a-ntâmplat? Întrebă el.
- Doar nu crezi în metempsihoză, în transmigrația sufletului?!

- Ba da, cred. Poate noi suntem un cuplu ce a trăit cândva, dar care nu şi-au împlinit iubirea şi, iată, o retrăiesc prin noi. Vezi, avem o misiune!
- Fabulezi! Mai bine spunemi de unde vii, dacă nu-s indiscretă.
- Din Bucureşti. Dar tu?
- De la bunica, de la ţară. Autobuzul care m-a adus la gară s-a ciocnit de un autoturism. Ancheta a durat mult, am pierdut trenul şi l-am luat pe acesta.
- Vezi?! Recunoşti mâna destinului? Şi eu am pierdut trenul şi l-am luat pe următorul, fără să bănuiesc că voi număra ste-lele-n noaptea asta lângă o fată frumoasă. Plăcută fatalitate.
- Vezi să nu te-nşele noaptea în privinţa frumuseţii, că pe urmă o să fugi de aşa fatalitate.
- Frumuseţea am perceput-o cu sufletul. Eşti ca o...
- Teoria asta de unde ai luat-o? Studiezi psihologia?
- Nu, electronica. Vin de la examenul de admitere. De astăzi sunt student.
- Felicitări pentru reuşită! Mă bucurai sincer pentru el . Şi... ce proiecte de vacanţă ai?
- Odihnă. Plajă. Canotaj. Excursii. Lecturi. Mi-e dor de o carte bună.
- Şi alt dor nu mai ai? Îl tachinai eu.
- Oh! Nu am nici o prietenă care... Dar acum aş vrea...
- Pasiunea pentru electronică te-a făcut să renunţi la "pasiunile mari".
- N-am întâlnit o mare pasiune... N-am avut timp s-o caut... Dar fata visată...
- Crezi în marea pasiune, în iubirea unică? Îl întrerupsei eu, curioasă.
- Ce rost are să-ţi iroseşti sufletul în pasiuni mărunte, dacă nu poţi trăi cu adevărat una mare, înălţătoare? Zise el privind cerul.

Îl priveam uimită şi nu înţelegeam de unde vine o aşa înflăcărare în sufletul acestui băiat.

- Exprimarea ta mi se pare prea "literaturizată"... zisei eu.

Lumina i se ştersese de pe chip. Fruntea i se umbri.

- De ce atâta scepticism? Izbucni el. Ai avut decepţii?

- Oh! Nu, admir oamenii sensibili, dar mă tem... mă tem că ei confundă viața cu literatura.
- Argumentele acestea mă dezarmează. N-am cum dovedi contrariul – zise el întorcându-şi fața spre mine – decât trecând la fapte.

M-am înspăimântat. Eram singuri într-un tren fantomatic din care pasagerii îşi luaseră zborul.
- Ştii ce te rog? Hai să mergem într-un vagon mai în față. Poate acela are lumină. Poate întâlnim vreun controlor.
- Ți-e frică de mine?! Precis ți-e frică de mine! Am eu mutră de violator?
- Nu ştiu ce ai sau nu ai...dar nu vreau să petrec noaptea aici. A trecut cred o oră şi nu s-a reparat nimic.
- Da, suntem pierduți în timp şi-n spațiu, vezi. Am evadat într-o falie a timpului etern...îşi desfăşură el fantezia.
- Ce lecturi ți-au tulburat mințile? Nu vezi controlorul cu lanterna aia în față? Hai ... Hai mai în față!

Intrasem în panică. Aşa-mi trebuie dacă mă angajez în discuții cu necunoscuți. Doar mi-a spus bunica să fiu atentă.
- Nu-ți inspir încredere, nu-i aşa? Vezi, am ceva în mine ce mă îndepărtează de ceilalți, de fete.
- Nu înțeleg ce ai putea avea. Hai, nu poza în victimă!

Mâna lui o apucă pe a mea şi eu mi-o retrăsei rapid.
- Nu vezi că sunt o victimă? Făcu el privindu-mă peste umăr, căci se aplecase mult pe fereastră.
- Oh! Nu te apleca aşa mult! Doar nu o să-ți rupi gîtul acum să-mi demonstrezi că eşti o victimă. Încercam să-l trag înapoi şi contactul cu trupul lui cald mă cutremură.

El îmi simți tulburarea, căci reveni în vagon şi-mi luă mâinile într-ale lui.
- Eşti nu numai foarte frumoasă, ci şi deşteaptă. Cred că m-am îndrăgostit de tine... şopti el.
- A victimiza-victimizare...căutai eu să dau o notă de umor situației tensionate. Iată , în vara asta am făcut şi eu o victimă. Câte fete te-au mai victimizat? Afişam eu o veselie exagerată.
- Doar tu, şopti el, totuşi nici nu-ți ştiu bine numele.

- Nici nu e nevoie. Ne-am cunoscut din întâmplare şi tu nu doreşti decât un divertisment de vacanţă.
- Nu din întâmplare. Nimic nu-i întâmplător în lumea asta...
- Eşti mistic sau crezi în determinismul susţinut de materialişti? Îl interogai eu.
- Eu cred în forţa destinului.Mi-ai plăcut de cum te-am văzut pe peron. Dacă nu te urcai în vagonul meu, veneam eu după tine. De fapt, te-am chemat aici prin telepatie.

Îl priveam cu ironie, dar şi cu o simpatie incertă, căci fiinţa lui îmi inspira atracţie, dar şi teamă. De fapt, trăiam un sentiment de irealitate. Trăiam parcă atemporal.

Mi se făcu deodată frică. Nu de el, deşi putea fi un seducător cu puteri alese, ci, aşa, o frică atavică, izvorâtă din întunericul ce-şi întindea imperiul vast între noi şi cer. Dar, mai ales, mi-era teamă de alţi oameni ce se puteau furişa în vagon să-mi facă rău. E vina părinţilor şi a bunicilor, ce mi-au inspirat de mică teama de oameni răi, ce mă puteau fura. Şi acum îmi dă fiori un cântec-joc din copilărie: "Ora unu a sosit /Omul negru n-a venit". Nu văzusem un om negru, nu ştiam cum arată, dar eu gândeam că e un om negru la suflet, căci jocul se încheia sumbru: "Ora douăsprezece a sosit /Omul negru ne-a omorât".
- Dacă ai proprietăţi telepatice, află când pleacă trenul, sau hai să mergem mai în faţă!...Am ajuns în ultimul moment în gară. M-am urcat unde am nimerit.
- Vezi, ai nimerit bine! Oricum, veneam eu să te caut, de nu te urcai aici. Dacă nu puteam să-ţi vorbesc, cel puţin să te privesc puteam.
- Ascultă, studenţaşule, sau ce-oi fi! Ai găsit decorul adecvat şi faci pe Don Juanul cu mine?
- De ce crezi asta? Sunt fericit de această întârziere. Am putut să ne cunoaştem mai repede. Dar tu de ce eşti respingătoare?
- Aşa arăt eu?! Mă şochează expresia!
- Figura ta şi ironia ta, totul spune clar că nu te interesează nimeni şi nimic. Sau poate eşti îndrăgostită de altcineva, zise el încreţindu-şi fruntea, gest ce-i strică toată armonia feţei.

- N-ai ghicit! Am făcut legământ să nu mă îndrăgostesc până la douăzeci de ani.
- Mai sunt trei ani, presupun. Aştept până atunci...Deşi...
- Promiți! Am vrut să-i smulg o promisiune, să-l pot cunoaşte mai bine. Nu-mi plac evenimentele abrupte, care mă iau pe nepregătite. Nu ştiu cum să reacționez.
- Promit! Jur pe steaua aceea strălucitoare.
- Oh! Nu! Fără jurăminte, Vivian!
- Poți să-mi spuiu Vivi, ca alții.
- Eu îți spun Vi, sau preferi Vi la pătrat?
- Cum vrei tu, E, zise el şi-mi puse mâna pe umeri.
- Nu e. Nu e bine deloc că trenul nu mai pleacă şi eu ajung târziu acasă. Mă eliberai de mâna lui şi-mi căutai geanta de voiaj.
- Vrei să mergem pe jos? Se oferi el.
- E întuneric. Nu-i prea prudent.
- A, da! Nu-i prea prudent pentru o fată aflată în prezența unui Don Juan, aşa-i? Stați cam prost la capitolul "educație sexuală", domnişoară!
- Te oferi să-mi dai lecții aici, pe loc?
- Mă înțelegi greşit, se revoltă el, şi eu îmi simții obrajii în flacări, că făcui o glumă proastă. Mamele, dotate cu o anumită experiență, îşi învață fetele să urască băieții. Aşa ai învățat şi tu să urăşti.
- O, e prea mult spus! Eu nu vreau să fiu o cucerire uşoară! Asta-i tot. L-am privit cum i se destindea fața într-un zâmbet cald.
- Oh! Sfânta prudență! Chiar n-am nici o şansă să-ți înduplec voința? Întrebă el prinzându-mă de umeri şi privindu-mă direct.

Îi vedeam ochii mari şi grei în întuneric şi parcă un flux magnetic se scurse din mâinile lui în trupul meu.
- Depinde de ce vrajă foloseşti, îi dădui eu speranțe.
- Atunci le voi folosi pe toate! Dar să aştept să mai creşti. Nu? Am promis doar.

Un zâmbet strengăresc, încrezător, victorios aş spune, îi lumina fața.
- Mergem într-un vagon mai în față. Am o lanternă. Răspund de securitatea ta. Geanta ți-o duc eu, dacă nu mă crezi un borfaş, ce fuge cu bagajul.

- Oh! Te subestimezi! Îl asigurai eu.

Pornirăm din vagon în vagon ținându-ne de mână.

Era o "sinceritate obiectivă", așa că-l strângeam tare de mână. Senzația că trăiesc ceva straniu puse iar stăpânire pe mine. Trenul parcă era un tunel al timpului, care nu se mai termina. Ne loveam de uși și ferestre, iar acele atingeri îmi dădeau convingerea că nu visez. Deodată auzirăm larmă de glasuri. Trecurăm pe lângă un compartiment unde cinci bărbați, muncitori navetiști, jucau cărți la lumina unei lanterne. Văzurăm și alte compartimente goale, și am ales unul de la capătul vagonului. Vi puse bagajele sus. Eu îmi aranjez părul. Îmi pierdusem o agrafă. Îmi căzuse una din cozi. O desprinsei și pe cealaltă. Pe fereastră pătrundea lumina de neon de la un stâlp de la calea ferată. Vi se apropie ușor de mine, îmi ia cozile și le despletește. În lumina aceea avea un zâmbet tandru și o duioșie în priviri, cum rar mi-a fost dat să văd. Îmi ia părul în mâinile lui, mi-l mângâie de la tâmple la șolduri, ferindu-se să-mi atingă trupul. Cu mâna pe sub șuvițe duce părul la buze și-l sărută. Era primul lui sărut. Eu mi-l trag repede din mâinile lui.

- Arăți ca o mireasă în rochia asta albă.

- O, da! "Mireasa din tren".Este un titlu de film românesc! Îl ironizai eu.

- Nu, mireasa sufletului meu! Făcu el patetic.

- Nu-l plagia pe Eminescu, te rog! Nu-ți permit. Eminescu pentru mine este un sfânt.

- Am să te răpesc în noaptea asta! Vrei?

Îmi înconjură spatele cu brațele și-i simții mușchii tari, încordați, dar emanând o căldură umană, ce n-am mai cunoscut-o încă. Băiatul ăsta îmi inspiră teamă și atracție, totodată.

- Ai și o insulă gen Monte-Cristo unde să mă duci? Cotinuai eu jocul.

- Da, te voi duce într-o insulă a mea!

- Ți-am dat eu aprobarea? Nu știam că există-n România și proprietari de insule. sau poate mă duci în lumile galactice. Nu știu de la ce mă pot aștepta de la tine cu ideile tale fanteziste...

- Idei fanteziste?! Se revoltă el. Eu am crezut că vibrăm pe aceleași coarde sufletești... De ce atâta ironie.. Reticență? Sau ție îți place să cochetezi cu cuvintele?
- Oh, da! N-ai auzit de miracolul cuvântului? El a făurit și a răsturnat epocile... El are energia lui.
- "La început a fost cuvântul", recită el versetul biblic.
- Vezi, și tu ai drept armă cuvintele. Crezi că dacă ești frumos, trebuie să ți se aștearnă totul la picioare? Izbucnii eu cu indignare, căci parcă vorbele lui stârneau în mine o rezistență, un plus de prudență. Mi-era ciudă că mă lăsam uneori fascinată de vorbele lui. Pentru mine totul era inedit. Am intrat în jocul lui, căci era doar "un joc al dragostei și al întâmplării", ca să pot să-l studiez mai bine. Exact așa gândeam. Studiu pe suflete, doar se poate, nu? El veni, îmi luă mâinile amândouă, mi le sărută pe rând și-mi spuse:
- Mulțumesc! Mă bucur c-ai constatat că sunt frumos!
- Ce lipsă de modestie! Ți s-a urcat frumusețea la cap! Pătruns de conștiința frumuseții tale, acum joci rolul lui Romeo, nu?
- Nu, poate nu sunt chiar așa de frumos. Dar mi-ai făcut un compliment și-l cred sincer. E prima dovadă că mă placi și tu puțin.

Vru să mă îmbrățișeze, dar eu mă ferii.

- Te-nșeli! L-am respins eu. Nu-mi plac băieții frumoși. Prea fac mare paradă de frumusețea lor, prea cred că li se cuvine totul, căutam eu să aduc justificări mie și lui. Voiam prin cuvinte să-mi întăresc puterea de a rezista gesturilor lui, cuvintelor pe care el le rostea și pe care nu le mai auzisem niciodată.
- Ascultă! Tu ai avut vreo decepție? Ai cedat cuiva care te-a părăsit? Zise el brusc.
- Drept cine mă iei? N-am avut nici o decepție! Sau poate vrei să te convingi pe viu...?
- Te rog! Taci! Stratagema asta o aplică doar nemernicii. Eu mă bucur sincer că ești frumoasă... multilateral frumoasă.
- Bine că n-ai zis multilateral dezvoltată, ca la învățământul politic.

- Lasă problemele de şcoală. Să vorbim despre noi...Să ne cunoaştem mai bine! Propuse Vi.
- Uite, profesoara noastră de română ne-a propus să ne orientăm spre acea frumuseţe fizică ce se acordă în gen, număr şi caz cu cea interioară, spusei eu.
- Punea accent pe caracter, sublinie Vi. Să ştii, dacă o să ne cunoaştem mai bine, o să ţii la mine. Ai să vezi!
- Faci pronosticuri? Îmi fixezi întâlniri viitoare! Ştii, nu-s genul de fată care leagă în tren cunoştinţe şi face colecţie de adrese! Spusei eu prompt.
- Oh! Eşti genul de fată de care n-aş dori să mă despart niciodată.
- Iar declaraţii pentru eternitate? Eşti un cuceritor rafinat. De ce n-ai dat la teatru?
- Îţi par deplasat? Întrebă el cutându-şi faţa, risipindu-şi parcă frumuseţea.
- Tu ai chiar destul farmec când te înflăcărezi, dar presupun că ai mai repetat şi altora formulele! Îl tachinai eu iar.
- Eu credeam că inimile noastre au aceleaşi trăiri... că şi tu... Îşi repezi faţa spre fereastră şi privi în gol. Uite, eu simt de la început, de la prima privire, dacă o fiinţă mi-e simpatică sau nu.
- Teoria câmpurilor bioenergetice care se atrag şi se resping – îmi etalai eu cunoştinţele. Nu ştiam că la un băiat cu aplecare spre o gândire inginerească mai pot fi şi gânduri ... pentru inimă.
- Spune-mi, aşa-i felul tău, să-ţi baţi joc de alţii, sau aşa sunteţi educaţi la voi în liceu?
- Ai ghicit! Dacă m-ar auzi colegii vorbind cu tine "pe teme de dragoste", s-ar strâmba de râs.
- Da, îţi par demodat! De fapt, limbajul dragostei e mereu acelaşi... Dar tu n-ai cunoscut dragostea.
- Am cunoscut-o! Spun eu categoric.
- Adevărat? Cum? Unde? Când? Se precipită el, agitându-se pe canapeaua din tren.
- Din cărţi, din filme! Îl temperai eu.
- "Nu-i carte să înveţe /Ca viaţa să aibă preţ" – recită el. Nu poţi învăţa, cunoaşte prin alţii, deşi întâlnirea noastră pare ca-n filme. Nu? Întrebă el.

- Nu-mi place comparația. Nu toate filmele au un final fericit.

În acea clipă, ceva a trecut ca o suferință peste chipul lui. Și-a ridicat privirile și fruntea s-a încrețit dureros. Am în-tors capul. Nu puteam să suport cuta aceea adâncă de pe fruntea lui. I-am luat mâna, deși nu credeam că am acest curaj, dar vroiam să alung acea deznădejde ce-i în-tuneca chipul, îl maturiza, îl făcea să pară altfel. El stătea în fața mea și mă privea strângându-mi mâinile. Mă trase spre el și încercă să mă sărute, dar ne-am îndepărtat, căci în compartimentul unde se jucau cărți la lumina lanternei, s-a deschis o ușă. Un om, împleticindu-se, se îndreaptă spre toa-letă. Îmi aminteam că-i văzusem trecându-și sticla de la unul la altul, îndemnându-se să se "cinstească".

M-am apropiat de geam și m-am aplecat să văd dacă e vreun semn de plecare. Nimic. Undeva, la mare distanță, se vedeau luminile unui sat.

Omul trece înapoi și-și proiectă lumina lanternei pe fețele noastre. Pe chipul întunecat, albul ochilor strălucea straniu. S-a dus la tovarășii de drum și le-a spus probabil o glumă pe socoteala noastră, că le-am auzit hohotele puternice de râs. Deodată mi se făcu frică. Vivian, parcă, temându-se de o primejdie, luă bagajele într-o mână și, fără să-mi spună vreun cuvânt, mă trase din compartiment, plasându-mă în fața sa.

- Hai repede de aici! Mergem la primul vagon! Vocea lui părea schimbată. Respira greu. Frica mea luă proporții. Simțeam că-mi tremură tot corpul. Prin minte vedeam scenele unei lupte, pe Vivian sângerând, leșinat pe podea, iar eu, cu hainele sfâșiate, neputând țipa. Era o frică atavică, strecurată în sângele meu, o teamă că un semen de-al tău îți face rău, cum s-a în-tâmplat prin milenii. Experiența dintr-o memorie anterioară, oare declanșase în mine acea spaimă, sau o imaginație deformată de lecturi? De felul meu sunt opti-mistă. Știu că odată și-odată tot binele învinge. Dar, dacă-i adevărat doar în basme?

Am ajuns la primul vagon unde mai erau călători. O mamă își ținea în brațe o fetiță de trei ani, adormită. Vederea acestui chip de copil inocent m-a înviorat. L-am privit pe cel ce mă însoțea. S-a

auzit un fluierat, semn că trenul pornește. Se făcu lumină. Vivian mă întrebă, șoptindu-mi la ureche:
- Când ne întâlnim mâine?
- Oh, așa repede! Mă eschivai eu.

Trenul porni și el îmi spuse cu timiditate:
- Știi... aș vrea să petrecem împreună această vacanță.
- Dacă-i numai pentru câte zile au mai rămas din vacanță, accept...îi replicai eu.
- Oh! Nu, nu doar atât. De ce limitezi în timp o prietenie? Eu vroiam o prietenie... pe viață.
- Știi, eu nu prea cred în tot ce se vrea etern...
- De ce te temi? De ce această reținere?
- Oricum, la toamnă ne vom despărți.
- Da, voi face armata, dar vom coresponda, nu?
- Oh! Literatură epistolară!
- Nu înțeleg ce te face să respingi totul, să negi totul, să descurajezi orice încercare de a ne apropia.

N-am avut timp să-i răspund. Trenul încetini, opri în gară. Vagonul nostru o depăși. Eu coborâi atentă și trecui peste linii, ținându-mă de el.
- Acum îmi spui de ce mă respingi? Mă întrebă el când ne aflam pe sub teii de sub bulevardul gării. Ai alt prieten?
- Eu nu vreau să te jignesc, dar totul s-a petrecut prea repede. Dă-mi puțin timp de gândire.
- Chiar nu putem fi prieteni? Întrebă el oprindu-se din drum.

- De acord. Cu o condiție. Putem fi prieteni, buni prieteni, dar prietenia să nu-și aleagă altă față – iubirea.
- De ce? De ce te temi? Ți-a făcut cineva vreun rău... Ai fost...,
- Oh! Nu. Nimic din tot ce-ți închipui. Dar a iubi înseamnă a suferi, iar eu nu vreau să sufăr.
- Înțeleg, tu crezi că dacă ajung la facultate voi cunoaște alte fete și te voi uita. Așa-i?
- Ai ghicit! E mai bine să nu pun prea mult suflet. Va fi doar o prietenie de vacanță și atât.

- Vom vedea, domnișoară încăpățânată! Zise el și mă cuprinse cu brațul peste umeri și mă privi de sus cu un aer ce sugera gândul său. "Îți arăt eu ție! Vedem noi care pe care învinge până la urmă". Mă sărută pe frunte, căci eu evitai gestul lui de a-mi atinge fața cu buzele.
- Începi s-aplici tehnicile de cucerire? Îl întrebai eu.
- N-am reușit până acum? Mai dă-mi o șansă mâine! Ne întâlnim la lac la ora nouă.
- S-ar putea să nu mă scol așa devreme.
- Oricum eu mă antrenez până la ora doisprezece.
- Ești sportiv de performanță! Nu bănuiam!
- Fac canotaj. Dar tu la ce liceu înveți?
- La un liceu în București, la "George Enescu".
- Muzică sau balet? Se interesă el.
- Te las să ghicești!
- Gingășia mișcărilor, subțirimea trupului, mă face să cred că ești balerină.
- N-ai ghicit. Studiez muzica.
- Adevărat! Înseamnă că ești o fată înzestrată cu sensibilitate, dar mediul bucureștean te face atît de... rece, ironică, sarcas-tică. De ce ești așa de incisivă uneori?
- E masca sensibilității mele, poate.
- Bine, dar cu ironia îndepărtezi oamenii.
- Eu nu vreau să mi-i apropii pe băieți. Nu vreau să sufăr din cauza cuiva.
- Suferința din dragoste e dulce. De fapt, nici eu nu știu cât pot suferi. M-am îndrăgostit azi pentru prima dată. Dar de ce pui răul înainte?
- Oh! Dragoste la prima vedere! Cunosc refrenul. Vezi să nu țină doar până la răsăritul soarelui!
- De ce n-ai încredere în mine? Se întristă el.
- Mâine îți apar poate într-o altă lumină. Acum și decorul este erotic. Noaptea, doar noi doi, sub acești copaci mari în orașul ce pare adormit.
- Da, ne putem considera stăpânii lui, glumi el.
- Oh! Gânduri de proprietar – îl apostrofai eu.

- Vezi, e un oraş frumos. Avem aici şi muntele şi marea şi câmpia.
- Dacă tu crezi că lacul de la marginea oraşului este o mare, eu nu pot crede.
- Mâine te voi plimba cu barca şi te voi convinge de frumuseţea lui.
- Ştii, am primit o educaţie mai severă în familie. Nu mă lasă ai mei să hoinăresc cu un necunoscut.
- Eu nu sunt un necunoscut.Eu sunt al tău dintotdeauna.
- Cam îndrăzneţe cuvinte... Aici ne despărţim. La revedere.
- Aici stai tu? Se miră el, căci stăteam în dreptul unei grădini.
- Nu, puţin mai încolo, dar n-aş vrea să mă vadă cineva cu tine aici, la trei noaptea. Îi întinsei mâna.
- Bine. Respectăm convenienţele... E în joc reputaţia ta. Dar acum trebuie să pecetluim prietenia noastră.
- Cum? Îl priveam amuzată şi curioasă.
- Aşa! M-a strâns la piept, şi-a plimbat mâna pe părul meu cu gesturi line, apoi mi-a ridicat capul spre el şi m-a sărutat. Abia m-a atins. Buzele lui au fost ca o fluturare de aripi pe buzele mele. M-a luat prin surprindere. Nu mi-am dat seama ce-am simţit atunci. Am luat geanta şi-am fugit repede.
- La revedere! Te aştept mâine, auzii în urma mea.

Mi-era ciudă că am acceptat aşa de uşor sărutarea lui. Ne cunoşteam doar de câteva ore. Mă temeam să nu mă creadă uşuratecă, sau cucerită fără dificultate de el.

El era puţin mai înalt decât mine şi trebuia să-mi ridic capul ca să-l privesc.

Îmi plăcea privirea lui albastră care mă învăluia de sus în jos. Nu eram sigură că el o să-mi placă tot aşa de mult şi a doua zi.

Puţinele întâlniri pe care le-am avut cu băieţii m-au dezamăgit. Dacă vreunul îmi dădea întâlnire, mă gândeam tot timpul la acea întâlnire, compuneam dialoguri în gând, chiar doream să-l văd mai repede, să zboare timpul mai iute. Dar când ne întâlneam, prezenţa lui mă lăsa rece. Mă enerva tot ce făcea, tot ce spunea. Nu suportam nici o atingere. Îmi venea să plec imediat. Consideram că-mi pierd timpul cu el, în loc să exersez la vioară. Aveam prea puţin timp liber şi nu vroiam să mi-l fure nimeni.

Am avut cheia la mine și am intrat în casă fără zgomot. În camera mea am stat mult cu ochii deschiși. Îmi derulam filmul interior al întâlnirii cu Vi. Voiam să cunosc bine acel chip atât de plin de contraste. Dacă părul, gura, ochii, obrajii păreau cam feminini, în schimb fruntea, sprâncenele, mustața mică îi dădeau o notă de bărbăție, garanție că lângă el te vei simți în siguranță, ocrotită parcă de forța ce emană din brațe, din umeri, din pieptul lui ce se vedea bronzat sub deschizătura cămășii.

Mă bucuram că l-am întâlnit pe Vi, dar era o bucurie care-mi strângea inima. Băieții frumoși au prea multe admiratoare, tinere, frumoase, multe superioare mie. Iată, devin geloasă pe niște ființe imaginare, ce m-ar deposeda de acest "bun al meu". Ce ironie! Nimic nu ne poate aparține integral pe lumea asta. E doar o iluzie. Nu-i nimic, va fi doar o amintire de vacanță și atât. O să am grijă să iau totul "à la légère", să nu mă îndrăgostesc prea tare. După un an va începe facultatea, fetele se vor învârti în jurul lui, ele vor fi cu el zi de zi. Va avea de unde să aleagă și mă va uita. Dacă e tot la București, mai am o șansă.

Dar o strângere de inimă mă înfioră. Mă așteptau examenele. Va trebui să exersez mult. Întind mâna și ating corzile viorii. Aș fi vrut să cânt ceva, ceva dulce și trist, dar i-aș fi trezit pe părinți. Am pentru vioara mea o dragoste imensă, așa, ca pentru o ființă vie. Și pe cărți îmi port mâinile cu aceeași dragoste și bucurie. Mi-am făcut din ele prieteni. Dar mă simt cutremurată ascultând operele lui Enescu, Balada lui Ciprian. Ce trăiri înalte i-au animat oare, de au creat opere ce ne dau fiori, ori de câte ori le ascultăm?

Geniul, doar geniul e sursa trăirilor incandescente de care ne bucurăm noi, muritorii, prin operele pe care ni le-au lăsat marii titani ai creației.

Simțeam nevoia să fac un duș, dar zgomotul ar putea-o trezi pe mama, care are somnul ușor – s-ar putea îngrijora fără rost. Am preferat să-mi șterg corpul cu un prosop umed. O senzație de bine mă cuprinse, când atinsei cearceafurile reci și moi. Am adormit câteva clipe, doar câteva clipe și-mi dispăru acea

oboseală ce-mi apăsa corpul. Îmi dispăruse starea febrilă, ce o am în preajma unor evenimente deosebite.

Iar eram calmă, încrezătoare, cu chipul luminat de un surâs interior. Aşa m-am cufundat în somn, ca într-o fericire adevărată, palpabilă. Am visat că mă urcam într-un tren şi mă ajuta băiatul pe care abia l-am cunoscut. În vis nu mai avea mustaţă şi fruntea îi era netedă şi pură ca a unui copil. Doar părul şi ochii erau ai lui Vi, cel cunoscut în noaptea trecută. Părul lui se revărsa pe frunte şi pe spate în bătaia vântului, iar ochii mari şi voalaţi, cu licărul lor albastru, nu mă priveau niciodată. Privirile lui treceau pe lângă mine şi atunci, în vis, doream parcă să mă oglindesc toată în privirea lui.

"Numai oamenii care au ceva de ascuns privesc într-o parte", gândeam eu în vis.

M-au trezit razele de soare, căci uitasem să las jaluzelele. Eram puţin ameţită de vis. M-am sculat, m-am îmbrăcat repede, i-am explicat mamei de ce am întârziat, l-am sărutat repede pe tata care lucra în grădină, mi-am luat geanta cu lucruri pentru plajă şi am plecat spre lac. Aveam în mine o nerăbdare nelămurită, dar şi o teamă de a-l întâlni, căci la lumina zilei s-ar putea să-l dezamăgesc. Mă gândeam ce voi face, dacă nu-l voi întâlni. Nu voiam să stau singură în parc, să se lege unul şi altul de mine. Am pătruns cu teamă în umbra deasă, în lumina verzuie din parc, nu-l văzui pe Vi nicăieri şi rămăsei descumpănită, nu aveam loc precis de întâlnire şi parcul era mare, se prelungea pe lângă lac şi se întindea până la pădure.

- Bună, Ecate! Auzii un glas lângă mine şi-l văzui pe Vivian atât de aproape; venise pe la spatele meu şi-mi înconjură umerii. Eu mă ferii, nu eram obişnuită cu gesturi atât de familiare.
- Ce mai faci, zeiţă?
- Aveam nevoie de o busolă ca tine!
- Nu ştiam că eşti "debusolată"!
- Am avut perturbaţii azi noapte.
- De ce grad?
- Eu cred că a fost o întâlnire de gradul zero, interplane-tară.
- A, deci totul e egal cu zero. N-a rezultat nimic! Nu? 21

- Dacă te regăsesc azi, n-a fost totul în zadar, a răspuns zâmbind.

Vivian mi-a luat sacoșa și ne-am îndreptat spre lac. Am observat că nu mă privea direct, privea pe deasupra mea, pe lângă mine, ca-n visul meu.

Mi-a aruncat o singură privire fulgerătoare la început, ca să se convingă poate că sunt eu (acum purtam părul strâns într-un coc). El mergea sprinten pe lângă mine, îmi vorbea de preocupările lui sportive. Practica de câțiva ani canotajul. Vorbea, fără să mă privească, parcă nici n-aș fi existat. Eu am obiceiul să privesc oamenii direct în față, și când aș merge, și aș vorbi cuiva, tot l-aș privi. "Poate-i timid", am gândit eu. Mi s-a transmis și mie această timiditate. Nu ne priveam. Mergeam alături, cu teama de a nu ne atinge din greșeală. Eu una, aveam această teamă. Nu vroiam să-i dau impresia că-l ating intenționat, că-i caut brațul, mâna, deși o dorință vagă tot aveam să-l ating, dar am învățat să-mi refulez dorințele.

Lacul ne-a apărut albastru și verde printre sălcii. Pădurea începea de cealaltă parte a lacului, se înălța pe piscuri și marginea ei verde se reflecta în apă.

- Hai să luăm o barcă! Propuse el.
- Mi-e teamă, eu nu știu să înot în caz de...
- N-ai încredere în mine? Întrebă el jignit.

De data asta mă privi cu o cută adâncă între sprâncene.

- Eu am fost campion la juniori.
- Ah! De aceea ai făcut tu mușchi, observai ei, privindu-i brațele reliefate sub bluza roșie.

"Este bine făcut", constatai încă o dată.

Ne-am urcat în barcă și-mi dispăru teama văzân-du-i îndemânarea cu care o mânuia, înderpărtând-o de debarcader.

Apa scânteia sub razele soarelui. La malul celălalt un abur ușor se ridică spre pădure și parcă semăna cu sufletul meu ce se înalța în acel necuprins ocean verde-albăstrui.

Îmi adusesem o carte să citesc, conform principiului meu de a valorifica orice clipă, cât mai util posibil. De data aceasta însă, nu m-am îndurat să-l sacrific pe Vi pentru ea. Savuram intens

clipele cu el. Pluteam pe apă şi parcă totul se îndepărta de mine: grijile, gândul la viitor.

Prezenţa lui Vi îmi făcea parcă mai acute percepţiile. Îmi plăcea alunecarea mâinii mele în apă, rezistenţa ei la atingere; erau bucăţi lichide, transparente, ce se spărgeau sub mâna mea. Adunam flori din apă, simţind atâta bucurie, deşi furam aceste frumuseţi lacului. Păsări albe străpungeau văzduhul sau săgetau apa, furându-i privirile lui Vi. Sau poate era doar un pretext să nu mă privească nici de data aceasta. Rareori îi surprindeam privirea pentru o clipă pe chipul meu. Privea mai ales apa, vâslele şi nu vorbea. Eram torturată de îndoiala "dacă nu-i mai plac?". Poate a încercat şi el aceeaşi impresie ca şi mine, când nu-i mai suportam pe cei ce-mi dăduseră întâlnire, căci nu se identificaseră cu imaginea lor din mintea mea.

Oare şi el avea tendinţa de a fugi? Poate de aceea îşi caută o preocupare – vâslitul.

Dar pe mine mă interesa acest băiat, aş fi vrut să-l cunosc mai bine, chiar să mă placă. M-a surprins această dorinţă.

Mă descopeream treptat, treptat. Devenisem cochetă. Îmi desfăcui părul şi-l lăsai liber pe spate. Umerii îmi apăreau goi din rochia mea bleu pentru plajă.

Am văzut că ochii lui Vi s-au aprins din nou. Îmi privea părul şi surâdea. Mi-a spus: "Să-ţi laşi mereu părul pe spate. Îţi stă mai bine aşa". Nu m-a flatat constatarea lui. Deci, nu-i plac oricum. Nu arăt bine decât cu "părul în vânt" – gândii eu. Am avut chiar un gând suspicios: "Poate cu părul pe spate îi amintesc de cineva, de aceea mă preferă aşa". Mi-a dispărut orice încredere în mine. Mă revoltam împotriva mea, că m-am lăsat prinsă în "jocul iubirii" atât de ingenios înscenat de el. Nu credeam că e ceva de durată. Prea frumos era totul, să poată fi şi adevărat. Inima îmi era plină de o senzaţie nedefinită, un amestec de fericire şi de teamă. Mă descopeream pe mine minut cu minut. Nu ştiam că inima mea este capabilă de o asemenea vibraţie. Pluteam ca într-o stare de beatitudine, temperată de temeri. Acest băiat care aseară m-a privit tandru, mi-a spus atâtea "cuvinte de dragoste", mi se părea acum, în lumina soarelui, prea frumos ca să fie fidel unei

singure fete, angajat doar într-o iubire unică, mare, așa cum visam eu.

Eram conștientă de răul pe care mi l-ar putea face, înlocuindu-mă cu alta, și totuși vroiam să trăiesc intens fiecare clipă alături de el.

N-am bănuit niciodată că unei fete poate să-i vibreze sufletul pentru fiecare fluturare a genelor lui lungi și negre, pentru licărul albastru al irișilor, parcă mai intens azi, când reflectau și cerul, și lacul. Descoperindu-l pe el, m-am descoperit pe mine. Nu credeam că o să fiu capabilă de o asemenea înfiorare a sufletului în prezența unui băiat. Nu știam că există în mine o atât de profundă trăire. Nu era iubire, era ceva atât de inefabil, de parcă un flux magnetic trecea de la el la mine.

- Ți-ar plăcea să avem o locuință plutitoare? Mă scoase el din visare.

- Interesantă propunere! Peste care mări și oceane ai vrea să plutim?

- Ale dragostei – zâmbi el.

- Ale dragostei de călătorie, nu? Îl temperai eu.

În mine țâșnise însă bucuria, auzindu-i cuvintele "ale dragostei", primele ce ne legau de tot ce spusese azi noapte. O bucurie caldă se răspândi în mine: deci, îi plac, nu îi sunt indiferentă.

La riposta mea a zâmbit într-un fel anume, așa, ca o sclipire iute, ce-i accentua albastrul ochilor, și a virat spre o insulă din dreapta lacului.

Presimțeam că totul nu-i decât un joc, un joc de vacanță. "Nu trebuie să mă prind în jocul lui", vorbea luciditatea din mine. Dar mă simțeam deja atrasă în acest joc. Dar eu nu voi consimți la acest joc, dacă nu mă va convinge sinceritatea lui Vi. Jocul de-a dragostea e prea periculos pentru o fată fără experiență, ca mine. Toate cărțile sunt pline de suferința cauzată de acest joc ("Roșu și negru", "Tess...").

Mi-am propus să fiu mai ponderată, să-l analizez cu luciditate, ca pe un element al naturii umane, devenit obiect de studiu.

Soarele-i aurea părul, iar eu urmăream pe chipul lui lumina reflectată în apă.

Bronzat, cu bustul gol, urmărind mişcarea ritmică a vâslelor ce dirijau barca, acest băiat parcă făcea parte din peisaj.

- Azi, parcă eşti alta – spune el.

Mi s-a strâns inima. Dacă-i păream o străină, e un semn că nu mă place.

- Eşti şi mai frumoasă...adăugă el.

- Se vede că soarele ţi-a ridicat temperatura – ripostai eu.

- Iar eşti ironică? Mă întrebă el.

- Aşa mă simt în elementul meu.

- Eu cred că ironiile tale nu sunt decât scutul sub care te ascunzi, ca să mă ţii la distanţă.

- Ai ghicit! Ironiile sunt, de fapt, gimnastica minţii mele – îl asigurai eu cu un aer degajat.

- Ai găsit momentul propice, şi te antrenezi pe seama mea.

- E doar gimnastica de înviorare. S-ar putea să te solicit pentru antrenamente mai grele.

- N-o să-ţi mai spun că eşti frumoasă. Te vezi singură în lac. Semeni cu o artistă.

- O, un Narcis feminin... Risc să mă îndrăgostesc doar de mine însămi. Şi tu ce faci?

- Îmi rămâne doar să te contemplu.

- O! Ador platonismul. Vezi, devii băiat rezonabil... îl învăluii eu într-o privire "dulce".

- Nu te-am întrebat la ce cânţi. De ce n-ai adus cu tine şi...

- Pianul, vrei să spui. Data viitoare, dacă vrei să-l plimbi şi pe el cu barca...

- Eu cred că studiezi vioara – zise el.

- De unde ştii? Făcui eu curioasă.

- Ai braţele mai pline decât alte fete de vârsta ta. Se vede că ai exersat mult.

- Serios!? Ce expert eşti în anatomia feminină!

- Nu cunosc chiar totul, dar n-am curiozitatea să ştiu...

M-am înroşit toată, căci am priceput la ce face aluzie, şi abordai un ton mai serios.

- Da, studiez vioara, dar îmi place și pianul. Vroiai să-ți dau un concert pe lac, în genul "Cu lăutarii după mine"? – îl tot tachinam eu.
- O, nu! Am casetofonul. Vroiam să te văd cântând. Cred că te transpui toată în muzica ce o interpretezi...
- Oricum, n-ai înțelege poate muzica.
- Crezi că-mi lipsește pregătirea?! Noi în casă toți iubim muzica. Chiar pe cea clasică, sau crezi că fiii de muncitori sunt cam neciopliți?
- O, nu! N-am vrut să te jignesc. Scuză-mă, dar cum în liceu nu se mai face muzica...

Simțeam că l-am rănit, că i-am atins o coardă dureroasă a inimii. Ce dacă e fiu de muncitor? Pentru mine nu conta asta, chiar aș fi vrut să le mulțumesc acestor părinți, că au așa un băiat.
- Mă așteaptă un examen greu. La Conservator sunt locuri puține.
- Vei reuși! Tu ești o ambițioasă!
- De unde ai constatat tu asta?
- Ai ambiția omului care vrea să facă totul bine. Tu chiar și în dragoste ai vrea să faci ceva ce ține de o ambiție.
- Din ambiția de a face totul bine! Sării eu prompt.
- Da, știu că tu ți-ai propus să te îndrăgostești mai târziu de cel de care te vei lega pe viață.
- Și ce-i rău în asta? Îl întrebai eu.
- O să lași să treacă totul pe lângă tine. O să treacă fericirea pe lângă tine, și tu s-ar putea s-o respingi.
- Dacă m-ar face nefericită?
- Autoconservare! Asta-i teama de suferință... făcu el înciudat.
- Tu o să-l aștepți pe domnul chelios, burtos, cu bani mulți, ce-ți poate oferi mașină, lux, o situație sigură... Continuă el acuzațiile.
- Detest mercantilismul! Nu mă jigni, făcui eu o figură supărată.
- Aș vrea să avem aceleași concepții. Dacă tu ții cu adevărat la mine, nu te mai juca cu cuvintele, te rog! Aseară am crezut că găsesc la tine tot ce simt eu în mine...
- Vezi, totul e prea repede. Eu nu știu... ezitai continuarea.
- Aș vrea ca marea mea bogăție, iubirea ce ți-o dărui...
- Faci proză sau reciți versuri? Căutai eu să-l temperez...

El se întunecă... Se uită în altă parte şi vâsli cu înverşunare.
- În ce carte ai citit asta? Continuam eu atacul, ca să-i dau impresia că nu mă afectează ce spune, că iau totul "à la légère".
- Suferi de didacticism! Nu totul se învaţă din cărţi. Uneori viaţa ne joacă feste. Uite, de când te cunosc, îmi trec prin minte fel de fel de gânduri, la care nici nu am crezut că pot ajunge vreodată.
- Serios? Dă-mi un exemplu edificator!
- Uite, continuă argumentaţia... Până azi , eu parcă am văzut lumea printr-un văl. Eram fericit aici, în cuibul singurătăţii mele, cu cărţile, cu undiţele mele, cu vâslele. Tu eşti aici, şi totul a căpătat alt farmec. Lacul, pădurea.
- Îmi place, eşti romantic.
- Mi-o spui parcă aşa, cu reproş. Într-o lume ca a noastră, romantismul e mort de mult.
- De ce eşti sceptic? E o lume cam tristă, chiar cea a tinerilor. Toţi ne temem de ceva... Tu nu?
- Eu mă tem să nu te pierd... Totul ar fi altfel atunci... Eram indiferent la toate... Acum...
- La toate fetele? Nu te cred. Ai prea mult farmec! Replicai eu.
- Merci de apreciere... Trebuie să înţelegi un lucru: de ieri până azi s-a trezit în mine o altă viaţă, o lume necunoscută.
- Lasă autoanaliza! Eu cred că faci atâta risipă de vorbe, să mă convingi pe mine, că n-ai avut nişte aventuri... cu multe fete!
- De ce crezi că orice băiat e un cuceritor de profesie? Întrebă el ofensat. Ai avut vreo dezamăgire?
- Oh, nu! Dar colegii mei îşi schimbă des prietenele, dar eu nu am nici o simpatie pentru ei. Ştii, mie nu-mi inspiră încredere băieţii prea frumoşi.
- Interesant... Dar de ce? Au ei o psihologie aparte?
- Aşa cred. Sunt dominaţi de ideea că totul li se cuvine, că totul le aparţine, că au dreptul la toate, ca o recompensă a frumuseţii lor... Dar tu... de ce ţi-ai ras mustaţa?
- Am crezut că-ţi displace. De ce ai fugit când ne-am despărţit? Întrebă el.
- Nu-ţi stătea rău cu mustaţă. Aseară eu...

Prin mine trecu iar acea înfiorare din noaptea trecută, când mi-a atins buzele.

Îi contemplam acum gura cu buze roz și simțeam nevoia parcă de a mă săruta iar, pentru a-mi analiza acele trăiri. Această analiză lucidă poate m-a ferit de multe ori să fac greșeli. Parcă înțelegând pornirile mele afective, el trase barca sub o salcie. Puse vâslele-n barcă și se așeză pe bancheta din fața mea.

N-am reținut nimic din primul sărut, decât acel fior ce-mi străpunse inima când și-a atins mustața de fața mea. Buzele? Oare cum îi erau buzele? Dar teamă îmi era că, după ce voi cunoaște o plăcere "interzisă" (așa o consideram eu), voi dori să se repete și să se repete. Am spus "interzisă", pentru că eu nu eram ca alte fete, să accept sărutări de la oricine și oricum.

El mă privea și-mi aranja o șuviță de păr după ureche. Îi simțeam parcă pulsul accelerat în această atingere.

- Vacanța, cât a mai rămas de scurtă... Hai să profităm acum de ea! Propuse el.

M-a sărutat apăsat, cuprinzându-mi buzele cu gura lui. Era atât de senzuală sărutarea lui, atât de neașteptată și lungă. M-aș fi zbătut să scap, dar mi-era teamă că voi răsturna barca. Nu știam să înot și apa îmi producea frică. Pentru mine, totul era o surpriză. "Uită-te de ce-i capabil, el, timidul, neiniațiatul", el, care se lăuda că a dat doar două sărutări cuiva, așa, ironice, în zeflemea.

Eram înciudată că și-a permis prea mult, așa deodată. Eu credeam că așa sărutări se permit doar între soț și soție, sau între cei aflați într-un stadiu mai avansat de prietenie, nu unul incipient. La o astfel de sărutare eu credeam că se ajunge după ezitări, după strângeri tandre de mâini, după atingeri ușoare, inocente, cu buzele. Dar el m-a găsit dezarmată. Nu, nu voi răspunde acestor gesturi de-a dreptul deplasate" – gândeam eu. Păstram în mine candoarea adolescenței ce mă împiedica să-i răspund. Strângeam buzele cu înverșunare. Acest lucru l-a înverșu-nat și mai mult. Văzând că nu-i răspund, mi-a sărutat ochii, gâtul, părul. M-a cuprins un val de revoltă împotriva lui. "Frumosule, tu îți arogi drepturi pe care eu ți le contest", gândeam eu.

- Vreau să ne întoarcem – i-am spus eu, fără să-l privesc.

- Te-ai supărat? Se sperie el şi genele i s-au zbătut de câteva ori, peste privirea îngrijorată. În umbra sălciei, irişii păreau mai grei.
- Eu credeam că putem fi doar simpli prieteni, o prietenie pură, fără ca aceasta să-şi arate a doua faţă – dragostea.
- A, eşti o platonică! Concluzionă el. Doar n-om putea să rezumăm totul la discuţie, plimbări. Eu am nevoie de cineva cu care să mă simt bine... zise el.
- Aşa?! Caută şi vei găsi! Replicai eu.
- Nu se poate şi aşa?...

Eu am scuturat din cap, privind peste apă. Vivian vâslea acum privind încruntat apa, fără a-mi vorbi. Cuta dintre sprâncene i se adânci. Acum mi se face deodată milă de el. Aş fi vrut să-ntind mâna să-i mângâi fruntea. Dar mândria mea era mai mare, mai puternică decât dorinţa de a-l atinge. Nu trebuia să mă dezic, după tot ce afirmasem mai înainte.

A predat barca şi am luat-o pe o alee lăturalnică, ce ducea spre pădure. Vi nu vorbea.
- Uite! I-am arătat o pasăre cu pene colorate ce ne privea. M-am oprit brusc şi i-am atins uşor umărul cu umărul meu. Vi a întins braţul şi m-a cuprins pe după umeri, sprijinindu-mă să nu cad. Gestul lui era firesc, ocrotitor. Mi-am aplecat capul pe umărul lui şi el mi-a răspuns cu un zâmbet.
- N-am prea priceput ceva în barcă. Vrei să mă lămureşti? Mă rugă el.
- Cum? Făcui eu curioasă.
- Aşa! Îmi luă capul în palme şi mă sărută, abia atingân-du-mi buzele. Buzele mele au devenit docile, se armonizaseră cu ale lui. Ale lui nu mai erau senzuale, pătimaşe, ca în barcă.

Acum parcă totul a intrat în armonie.

Eram ca doi copii ai soarelui, urcând de mână pe sub bolţi de frunze, pe un drum de pădure. Un joc de umbre şi lumini flutura pe faţă şi pe haine. Vivian îşi scoase bluza şi eu îi văzui trupul atletic, bronzat.
- Ţi-e cald, sau pozezi în Făt-Frumos? Îi zisei eu.
- Aş vrea să am o frumuseţe care să-ţi placă.

- Eu, când aud în urma mea că am un corp frumos, mă simt umilită.
- De ce? Frumusețea unui corp este ca o operă de artă, ea este o bucurie pentru cel ce are acel corp, pentru cei ce-l privesc.
- Mie îmi displac privirile indiscrete ale băieților. Aș prefera să se observe că am și ceva inteligență, nu numai corp frumos, zisei eu cu mândrie.
- Inteligența este prima calitate ce-am remarcat-o la tine, în afara frumuseții fizice. Tu ești o încântare și pentru ochi, și pentru suflet, și pentru minte.
- Nu cumva tu confunzi noțiunile? Îl ironizai eu.
- Deși au același organ anatomic, creierul, eu cred că sufletul include doar procesele afective, iar mintea pe cele ale gândirii.
- Bravo, electronistule! Ești capabil să inventezi și un suflet electronic dacă mai faci asemenea distincții.
- Până atunci te invit la masă, să recuperăm caloriile pierdute cu urcușul.

El mă duse la un rug de mure aflat pe un pisc într-un luminiș. Soarele arunca o lumină albă spre orașul din vale, al cărui peisaj era punctat de siluetele suple ale blocurilor.
- Vezi blocul meu? Cel din centru, de lângă magazinul universal, îmi indică el.

Am privit spre blocul arătat. Mă gândesc că am trecut de atâtea ori pe lângă acest bloc, fără să știu că acolo stă acest băiat, care emana atâta dragoste.
- Acum înțeleg dorința ta de a evada în mijlocul naturii – îi zisei eu.
- Da, locurile acestea sunt ca a doua casă a mea.
- Știi, Vi, noi avem o casă mare, înconjurată de o grădină frumoasă. Eu îmi făceam lecțiile în chioșc. Acolo citesc, cânt la vioară. Prietenele mele pleacă la munte, la mare, toată vara. Eu abia aștept să vin acasă, să stau cu părinții toată vacanța, căci îi văd rar.
- Dar acum vreau să-ți arăt comorile mele. Am chiar și o cascadă mică, ce s-a format de curând. Eu am descope- rit-o. Pe aici sunt

puțini vizitatori. Mulți preferă lacul, ştrandul, insula. Mă simt ca un stăpân al acestor locuri.

- Ai un ascuțit simț al proprietății, Vivian. Mă tem să nu devin şi eu un "obiect al proprietății tale".

- Ți-ar displace?!

- Dacă aş deveni din obiect... subiect...

- Nici aceste buze nu-mi aparțin? Întrebă el, încercând să mă sărute.

- Nu! Mă zbătui eu ca să scap de sub focul sărutărilor sale. Am fugit printre copaci, pe cărare în jos.

- Stai! Unde pleci? Aşteaptă-mă! Striga în urma mea.

Nu ştiu când m-a ajuns. Parcă plutea în salturi uriaşe pe poteca în serpentine. M-a luat în brațe şi m-a sărutat iar, cu pasiune, apăsat, dar eu m-am desprins din brațele lui, am fugit şi nu m-am oprit decât pe o bancă lângă lac.

Îmi displăcea îndrăzneala lui. Eram de acord să mă sărute dacă dorința pornea şi de la mine.

Când avea porniri aşa de pătimaşe, eu mă crispam în mine, creştea un fel de revoltă în sufletul meu, chiar gândeam că încerca aceste gesturi pentru a vedea cum reacționez; eu nu vroiam să-i par uşuratecă. Atâtea sărutări din prima zi? Nici nu-l cunoşteam bine. Poate aşa e dragostea. Nu se reduce doar la strângeri de mâini, discuții, plimbări.

El e mai mare decât mine. E aproape un bărbat. Am descoperit că mă temeam de bărbatul din el. Lecturile mele îmi jucau festa. Am citit prea multe cărți din biblioteca mătuşii mele din Bucureşti, în care bărbații apăreau fățarnici, ambițioşi, iubind femeile doar pentru plăcerea lor.

Îmi spuneam că Vi este prea frumos ca să inspire încredere. Nu trebuia să mă încred în farmecul lui, în inocența lui aparentă. Vi a venit lângă mine, s-a aşezat pe bancă, şi-a scos pachetul de țigări şi, după ce m-a invitat şi pe mine să fumez (eu am refuzat însă), el şi-a aprins țigara. "Sondează terenul. Mă încearcă poate cu diferite tentații, să vadă cum reacționez" – reflectam eu.

Era o greșeală să mă încred într-un băiat despre care nu știam nimic. Poate nici nu era student, ci "se dădea mare".

Am încercat să aflu la ce liceu a studiat.

Părinții mei sunt profesori și poate îl cunoșteau. Dar cum să le spun adevărul? Mi-a spus că părinții lui sunt muncitori, că el mai are doi frați. Eu nu aveam frați și surori. Aveam aproape două familii – părinții mei și unchiul și mătușa din București.

Aveam și o verișoară mai mică. Fiind fiică unică, eu am tânjit mereu după afecțiunea altor copii. Dar mama mi-a spus să fiu prudentă în prieteniile pe care le fac, să nu pun prea mult suflet, să nu sufăr când m-or dezamăgi.

- Să ne întoarcem, Vi! Sunt așteptată acasă! Zisei eu.
- Pot să te văd diseară?
- Așa de repede? De două ori pe zi?
- De trei ori, mai precis!
- Am uitat ora zero! Zisei eu zâmbind.
- Vino te rog la cinci în parc! Propuse Vi.
- Mai bine la șase în colțul străzii mele.
- Bine! De acord!

Ne-am dat mâna și ne-am despărțit repede, de parcă prezența unuia ar fi fost o povară pentru celălalt. Atunci, de ce i-am acceptat propunerea? La șase va fi o schimbare de optică din partea mea. Ajunsă acasă, mi-am recăpătat liniștea, de parcă un spirit bun al ființelor și lucrurilor ce mă înconjoară, îmi aduc în suflet calmitatea, încrederea, bucuria de a trăi. Noi aveam o casă mare, cu camere înalte, ca pe vremuri, cu mobilier de epocă, cu pian, draperii groase de catifea, lustre de cristal, covoare vechi.

Este tot ce s-a putut salva dintr-o avere destul de mare, după confiscările din '48. Mama a rămas cu nostalgia timpurilor de altă dată; a trebuit ca un caracter robust ca al tatei s-o ajute să supraviețuiască.

Pe mine m-au crescut printre aceste relicve ale trecutului, din care izvorau parcă voci ce ne spuneau să nu ne pierdem speranța, că totul va avea un sfârșit. Moșia a fost confiscată, și conacul de la țară. Acum zace degradat, încărcat de butoaie de motorină, de saci, de unelte. Birourile CAP-ului, instalate în

camerele din față, au culoarea cenușie ale ultimelor zugrăveli peste picturile murale.

Altădată totul răsuna de muzică, de veselie, acum totul este sumbru. Aș fi vrut să cunosc în realitate viața de altă dată, nu recompusă din amintiri. M-am retras în camera mea, să pot reflecta mai bine la evenimentele acestei zile atât de neobișnuite pentru mine.

Părinții m-au anunțat că vom merge la țară, unde avem o căsuță a bunicii din partea tatei și o grădină de legume. La această veste, am avut un șoc puternic.

Abia cunoscusem băiatul pe care-l așteptam de mult, și acum, după o zi trebuie să mă despart de el. Le-am spus părinților că eu mai rămân, să aștept niște partituri de la profesoara mea de la București. Era adevărat. Dar un adevăr parțial. Profesoara făcea o excursie în străinătate în perioada aceasta și abia la sfârșitul lui august îmi va trimite partiturile. Am plecat repede de lângă părinții mei, pentru că nu le suportam privirile. Era prima minciună din viața mea. Oare acestea sunt vicleniile dragostei? Dar nu-i puteam vorbi mamei despre el. S-ar fi alarmat. Mi-ar fi vorbit de capcanele pe care i le întinde viața unei fete tinere.

De fapt, și aici și la București, eram înconjurată de prea multă grijă pentru "securitatea mea de fată". Mi se îngăduiau prea puține libertăți. Serile în oraș îmi erau cronometrate. De aceea, de multe ori am dorit să fiu băiat. Mi-ar fi plăcut să umblu deghizată în băiat, dar mă trăda părul lung, la care nu vroiam să renunț. Mi-ar fi plăcut să umblu și aici în oraș singură în parc, pe marginea lacului, prin pădure, așa cum făceam la țară, fără teama că mi se poate întâmpla ceva rău. Tata mă însoțea uneori la plimbare până la cabana în stil rustic din coasta muntelui. Mergeam încet pe asfaltul șoselei ce străbătea muntele, dar aș fi dorit să simt sub tălpi, nu duritatea asfaltului, ci reveneala pământului maleabil parcă sub atingerile mele. Dar tatăl meu îmi rezerva rar această bucurie, fiind prea ocupat cu grădina, cu via, cu trandafirii și cu albinele, și acum cu solarul și ciupercăria lui. Era un om gospodar, un fiu de țăran ajuns intelectual, dar care păstra o dragoste nestinsă pentru pământ.

Deşi tatăl meu are o faţă tânără, părul îi este aproape cenuşiu. Mă înduioşează tatăl meu, mai ales pentru povestea sa romantică din tinereţea lui. Iubise mult o fată din sat, dar ea era fata unui boier, care nu i-a permis să-l iubească pe un sărăntoc de învăţător. Fata a suferit mult, s-a îmbolnăvit şi a murit. I-a rămas doar chipul de adolescentă, surâzând trist pe o cruce de marmoră albă, la un mormânt înconjurat de un grilaj de fier. Tata era să-şi piardă minţile de durere. După moartea ei, bunica spunea că s-a închis în cameră, a pus un macat în geam şi nu a vrut să mănânce zile în şir. Bunica şi-a dat seama că orice intervenţie asupra lui l-ar fi împins la fapte necugetate. Se uita la el ca la lumina soarelui şi i se usca sufletul văzând cum se topeşte. A început să-i aducă câte o carte de la fata părintelui din sat, să-i abată gândurile. Leacul a fost bun. De-atunci a început dragostea lui pentru cărţi. Le adună cu grijă şi-şi umple biblioteca cu multe sacrificii. Suferinţa tatei era parcă a mea. Ştiu că moartea i-a făcut mai dragă fata dispărută; prima lui dragoste a fost o neîmplinire; de aceea este un om atât de melancolic. Destinul a făcut să se căsătorească tot cu o fată de boier, dar şi acesta a fost deposedat de avere în 1949-1950.

Bunicul şi bunica au intrat în învăţământ să poată supravieţui.

Tata suferise enorm, murindu-i iubita. Ajunsese la disperare; îmbrăţişa crucea, ducea flori la mormânt, vorbea noaptea cu Raluca şi ajunsese de râsul sătenilor.

Când i-a scris un profesor că în oraş e un post liber, a acceptat. Mama era atunci elevă în liceu. Drăgălăşenia şi zburdălnicia mamei, optimismul şi acea aură a capului său blond, l-au făcut pe tata să uite vechea suferinţă. Tata s-a refugiat în studiu.

A început să înveţe şi şi-a dat examenele la filologie. A terminat facultatea odată cu mama, acelaşi profil. După câţiva ani s-au căsătorit, s-au stabilit în această casă, singura ce rămăsese bunicilor după confiscarea averii. Dar tata a rămas legat de satul natal. Îmi spune că după ce se pensionează se va stabili la ţară, iar casa îmi va reveni mie. Dar cine ştie ce-mi rezervă viitorul?

Mi-am spălat rochia albă cu care am fost în tren. Îmi place mult să mă îmbrac în alb, mai ales vara. Caut prin şifonier rochii, bluze, fuste, pantaloni. Vreau să văd cu ce culoare îmi stă bine. Descopăr această preocupare de a place, de a arăta bine, care nu m-a caracterizat până acum. Altă dată, când plecam de acasă mă îmbrăcam cu primul lucru ce-mi cădea sub ochi, dacă se potrivea cu vremea de afară. Acum simt nevioa să plac acestui băiat nici blond, nici brunet, nici şaten, cu un amestec de trăsături greu de definit. Mi-am ales o rochie vaporoasă, ceva între roz şi mov şi sandale albe, dar era prea devreme prntru a pleca la întâlnire. Mi-am trecut înfiorată mâna peste corzile viorii, am luat-o şi am început să cânt primele acorduri din "Rapsodia română" de Enescu.

Imagini de o frumusețe stranie mi se derulau pe un film interior. Parcă eram undeva, sus pe munte, alături de Vi şi priveam oraşul din vale, peste care alergau umbre şi lumini, iar sus, soarele răzbătând peste nori, aurea parcă totul. Simțeam parcă lângă mine trupul puternic al lui Vi, de care mă sprijineam. Vedeam parcă totul prin ochii lui, proiectați pe depărtările albastre. Ce dragă mi-a devenit vioara! Simțeam că face parte din mine, din sufletul meu. Am interpretat un fragment îndrăgit.

- Ai cântat foarte frumos, Aimeé!, Mi-a spus mama. Ce ai? S-a întâmplat ceva? Parcă muzica te-a transfigurat!

- Da, iubesc această muzică, mamă! Mă gândesc ce locuri frumoase din România au inspirat-o, sau ce trăiri intense? E ceva nedefinit, mamă... Nu se poate traduce în cuvinte.

- Dar tu ai devenit hipersensibilă. Sau poate te-ai îndrăgostit?! Zise mama mângâindu-mi părul.

- Da, de stele...de cinema, mă eschivai eu. Mă laşi să văd un film deseară?

- Da, dar să nu întârzii peste ora convenită.

- Da, mamă. Promit!

- Spune-mi...e frumos?

- Filmul? E grozav! Deviai eu conversația. Îi povestisem primele întâlniri cu deziluziile lor. "Nu ți-a venit vremea să te îndrăgosteşti

cu adevărat" mă consola ea. M-au bucurat aceste cuvinte, căci începusem să cred că-s alcătuită din altă structură sufletească.

Am moștenit de la mama veselia, optimismul, iar de la tata înclinarea spre visare, spre analiza lăuntrică. De la bunica de la țară moștenesc părul bogat, blond castaniu, acel simț al realității, caracteristic oamenilor simpli și buni.

Când s-a apropiat ora șase, m-a cuprins o febrilitate inexplicabilă. Nu reușeam să mă îmbrac. Îmi puneam strâmb ciorapii. Mama mă deprinsese cu acea linie corectă a ținutei, ca o profesoară exigentă. Mi-am periat părul un sfert de oră. M-am privit în oglindă. Eram mulțumită de mine. Înconjurați de sprâncenele negre și de genele lungi, ochii îmi păreau mai adânci. Doar gura părea a unui copil bosumflat. Mi-am amintit de gura lui Vi și în amintire mă înfiora dulceața buzelor lui, cu desenul atât de bine reliefat, ce le făcea senzuale. Mi-am luat banii, să văd singură filmul, dacă îmi "trage plasă". Of!

La șase fără două minute am ieșit la poartă, hotărâtă să merg înainte dacă nu-l găsesc. Când mai aveam puțin până la colț, apăru Vi, cu surâsul pe buze, cu tot cerul în ochii lui albaștri, într-o bluză albă și pantaloni gri, aproape alb. M-a încântat senzația aceea de sănătate și curățenie ce-o emana întregul lui corp. Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o; gestul a fost încet, intenționat prelungit. Preferam o strângere de mână camaraderească.

Am găsit un nume situației noastre: camarederia era tot ce-mi doream pentru cele câteva zile pe care aveam să le petrecem împreună.

Îl preferam nu numai pentru chipul lui frumos. Mă fascinau sclipirile inteligente ale minții lui în ironicele noastre dueluri verbale. Doream să-mi fie un tovarăș de drumeție, un partener de discuții, un alter ego al meu. Un gând obraznic mă întrebă: "Chiar numai atâta dorești, fată dragă?". "Da, atât doar, nimic mai mult", veni răspunsul meu interior.

"Simți că se apropie dragostea și ți-e frică de ea", mă săgeta iar un gând lucid. "Da, mi-e frică de furtuni", confirmai eu în gând. Îl priveam pe Vi, care povestea un film, dar el privea drept înainte. Am sesizat că nu m-a privit în față decât în clipa

revederii. De atunci, parcă privirile îi alunecă pe lângă mine, de parcă nici n-aş exista. Privirile lui păreau răsfrânte în el, în lumea lui interioară. "Nu-i bine să am un prieten aşa frumos", gândeam eu. Se crede oare Narcis? Este prea preocupat de sine însuşi, sau poate e un timid ca şi mine, căci iată, vreau să mă apropii de el, să văd până unde-i ajung acum, când port tocuri mai înalte, dar nu îndrăznesc. Mergem departe unul de altul şi el îmi vorbeşte de protagoniştii filmului la care avem bilete. Abia în mulţimea celor grăbiţi să intre în sala de cinema simt că-mi cuprinde spatele cu braţul, pentru a mă feri de atingerile celorlalţi, pentru a pune o barieră între mine şi restul mulţimii, sau poate un indicator: "Nu vă atingeţi, proprietate personală". Are un simţ al proprietăţii foarte dezvoltat. Mi-a vorbit de proiectele lui. Eu nu vreau să fiu proprietatea nimănui, şi, după ce trecem de uşa de la intrare în cinematograf, grăbesc pasul să mă îndepărtez de el.

Ajunşi la locurile noastre, mă întreabă dacă stau comod, dacă văd bine ecranul, dacă nu-i mai bine să facem schimb de locuri. Mă încântă atâta solicitudine, dar pluteam parcă într-o atmosferă de ireal. În sală era rumoarea plăcută de început de spectacol, când toţi caută locuri, se agită, se strigă şi se uită după cunoscuţi. Aproape toţi din sală erau tineri. Vi privea într-un punct fix, în timp ce-mi vorbea de arhitectura sălii.

Ochii şi-i ţinea pe ecranul alb, nu îndreptaţi spre mine, deşi eu îl priveam direct, căci parcă eram însetată să-i văd chipul, mai ales ochii de o culoare şi o formă ce mă fascinau. Parcă uitase să mai zâmbească, iar eu nu găseam o glumă să-i spun, spre a-i vedea faţa destinzându-i-se. Zâmbetul îi sporeşte frumuseţea, aducând atâta lumină în ochi şi-n întreaga figură. Altfel, pare un tânăr obişnuit, ca alţii din sală. Ba unii păreau şi mai drăguţi, cu părul negru şi faţa atât de albă, dar nu mă interesau; nu-s dintre cele cu ochii şi inima în şapte părţi. Mie îmi plăcea faţa lui bronzată şi părul lui scânteietor, blond la culoare, ce acum părea mai închis. Seriozitatea lui exagerată m-a făcut să mă îndoiesc de mine. Poate l-am dezamăgit, căci mi-am pierdut misterul nopţii în care m-a cunoscut.

Ba nu, m-am înşelat. Când s-a făcut întuneric mi-a luat mâna, şi cu braţul celălat m-a tras lângă el. "E mai bine aşa?", Mă întrebă privindu-mă adânc, de parcă cerându-mi aprobarea. "Ce mari sunt ochii lui în întuneric!", Gândeam eu.

- Da, e bine! Am consimţit eu şi fruntea mea i-a atins obrazul fin. Noroc că-mi povestise el acţiunea filmului, altfel n-aş fi înţeles nimic. L-am lăsat să-mi povestească, ca să-i pot auzi inflexiunile vocii. Adevăraţii eroi ai filmului eram noi, eu şi el. N-am crezut niciodată că cineva te poate face să simţi totul atât de intens, doar la o simplă atingere a mâinilor.

Era un sentiment nou şi copleşitor, care se ridica din piept şi-mi iradia toată fiinţa. Era o bucurie a mâinilor care atingeau mâinile lui, bucuria obrazului ce-i simţea umărul cald şi puternic. Mi-a părut bine că n-a profitat de întuneric să mă sărute. Detestam astfel de manifestări cu martori. Mi-am amintit de o prietenă de-a mea ce se săruta ostentativ pe stradă cu un om mai în vârstă cu mult decât ea, cu un început de calviţie şi burtă, sub privirile dezaprobatoare ale celorlalţi. Roşeam eu pentru ea, că făcea pe îndrăgostita, devenind ridicolă. Vi mi-a atins doar fruntea cu buzele şi atât. La ieşire m-a ajutat să urc scările strecurându-şi braţul pe sub braţul meu. Senzaţia atingerii braţelor noastre goale m-a înfiorat. Poate la mine totul avea valoare de noutate şi de aceea trăiam aşa de intens totul. Cândva totul va deveni obişnuinţă, totul va fi banal şi va dispărea acel curent electric ce se produce la atin-gerea mâinilor noastre.

De ce atâta înfiorare? Ce declanşa oare acea sensibilitate tactilă excesivă, de care nu mă creadeam capabilă? Să fie biocurenţii ce ne legau? Aura biologică ce ne unea? Mâinile lui erau mari, puternice şi cu bătături. Nu se jena de ele. Fusese în practică la canal, trăsese mult la rame, ele erau o pecete a muncii lui pe plan sportiv.

Mi-a spus că merge dimineaţă pe lac să se antreneze, că ar dori să vin şi eu, dacă pot, a doua zi.

I-am spus că părinţii mei au hotărât să mergem la ţară.

- Şi... pleci cu ei? Întrebă el. Era surpriză, era durere în glasul lui, nu ştiu. M-a frapat expresia chipului său, de parcă i se înecaseră

corăbiile, când s-a oprit în loc şi mi-a pus întrebarea, tresărind parcă.

- Eu poate mai rămân câteva zile!

- Te rog, rămâi! Te rog să rămâi!

- Hotărăşti tu! De ce trebuie? Intervenii eu dur.

- Am crezut că nu vrei să ne despărţim, când abia ne-am cunoscut.

Îmi făcea plăcere să-l ştiu neliniştit din cauza mea. I se încreţise fruntea şi părea că un nor coborâse pe privirile albastre.

Deci îi păsa de plecarea mea; poate că nu sunt doar o prietenă de vacanţă.

- Ai uitat că mi-ai promis mie luna aceasta!

- Ce lună? Luna nouă, luna plină?

- Lasă glumele! Cum să te conving să mai rămâi?

Mi-a luat capul şi m-a sărutat pe gură.

- Trebuie să rămâi!

- Cu aşa metode, s-ar putea să mă convingi.

Atunci am văzut acea strălufgerare de zâmbet care i-a luminat toată faţa. Era bucuria unei prezumtive rămâneri, sau bucuria triumfului său asupra mea? M-a strâns la pieptul lui uşor, aducându-mi capul spre el şi m-a sărutat din nou. Sărutările lui erau mereu altele, sau mi se părea mie, căci abia le descopeream.

Le lăsa parcă neterminate, sau eu le percepeam astfel. Începusem să-i doresc şi mai mult buzele-i frumoase, de aceea mi se păreau parcă neterminate toate sărutările.

Ceea ce m-a surprins a fost faptul că niciodată corpurile noastre nu s-au atins. Evitam cu îndemânare să ne atingem pieptul, picioarele. Cum o fi oare îmbrăţişarea acestui trup cu muşchi tari de sportiv? Ce ciudată îmi părea întrebarea?! De când mă gândesc oare la astfel de lucruri?

Doar când mi-am luat rămas bun, mi-am sprijinit mâinile de mijlocul lui. L-am simţit fiebinte şi subţire sub bluza albă.

Ce lungă, ce plină mi s-a părut această zi! Nu-mi imaginam că o zi poate fi trăită atât de intens! Nu bănuiam că există în mine atâtea rezerve sufleteşti pentru astfel de trăiri. De aceea m-am hotărât să trec totul în acest caiet cu "teme" de vacanţă, ca să înţeleg mai bine totul, dar, mai ales, să-mi rămână în aceste pagini

imaginea lui lui atât de imprecisă, dar atât de încântătoare pentru sufletul meu. Şi doar îl privisem toată ziua. Cum e el? Cine e el? Ce puteri există în el de m-a fermecat aşa? Îi uitasem aproape trăsăturile, deşi mi-au produs atâtea încântări; voiam să revăd acele linii ale chipului său, pe care alternau umbre şi lumini. Faţa lui, care îmi place atât de mult, cum arată cu adevărat? Glasul raţiunii îmi spunea că trebuie să fiu mai rezervată, să nu am apoi surprize, căci şi altă dată tot ce mă încânta îmi devenea nesuferit; aşa se întâmpla cu lucrurile, el era totuşi o fiinţă deosebită şi eu voiam să-i semăn, să însemn ceva pentru el, nu doar o cucerire de vacanţă, trecută la capitolul amintiri din biografia sa. Dar pare totuşi sincer. Azi mi-a vorbit mai puţin de iubire, dar a trecut prea direct la fapte (sărutări, mângâieri). De ce? Poate pentru că avem atât de puţin timp în faţa noastră, în septembrie ne vom separa. Aş vrea să-mi spună totuşi "te iubesc". Cum o va face? Va fi grav, sau mă va privi cu faţa aplecată spre mine, sau faţa lui va căpăta acea iradiere lăuntrică, ce-l face tandru şi bun şi-i aburește privirea.

Oare preferinţa mea pentru analiza subtilă a găsit un nou subiect de experimentare? Nu, nu, doar un interes pur psihologic. Dar ce este? De ce-mi ard şi acum buzele de la sărutările lui?

Poate m-au impresionat pentru că au fost primele din viaţa mea. Am respins mereu orice tentative de acest gen cu dezgust. Acum de ce totul era altfel?

Acum ştiu de ce-mi place atât de mult acest băiat. Are nişte reacţii interioare foarte puternice şi ecoul lor i se citeşte pe faţă. De ce creşte-n mine dorinţa de a-i simţi iar buzele, de a-mi lăsa părul mângâiat de mâinile lui?

"Eşti prea prinsă, fată dragă! Te-ai îndrăgostit şi nici nu ştii de cine." Gândeam eu. Fericirea de a-l descoperii în fiecare zi, în fiecare clipă, are şi ea farmecul ei. Are o mimică atât de expresivă, pe o faţă atât de schimbătoare. E mereu altul. Nici trupul nu rămâne acelaşi; uneori îmi pare mai înalt, el capătă anumite trăsături, anumite nuanţe în diferite ore ale zilei. Cel mai mult îmi place să scrutez profunzimea ochilor lui albaştri cu priviri piezişe, indiscrete, fugitive. Genele lungi, negre, întoarse, formează anumite unghiuri, mai mici privite din profil, mai mari

privite din față. Culoarea irișilor diferă în funcție de lumina zilei, de la bleu deschis la albastru intens, aproape mov. Am să-mi aleg de acum culoarea preferată – albastru, în nuanța ochilor lui. Dar pentru cât timp mă vor lumina oare?

Dimineața am primit un telefon de la Rodica, o fată pe care o cunoscusem la ștrand.

- Bună! Te-am văzut la film cu Vivian. (Eu n-o remarcasem în sală. Aveam ochi doar pentru el.) E gagiu mișto! E coleg cu fratemiu. Fac împreună canotaj. Vine uneori pe la noi. Toate fetele mă bat la cap să le fac lipeala cu el.

- Da, și? Făcui eu agasată de limbajul ei, ce mi se părea brutal, grosolan.

- Nu are nici o prietenă, turuia Rodica din nou. E prieten cu toate colegele. Când o fată mă roagă să-l prezint, el refuză.

Cuvintele ei îmi picurau miere în suflet. Deci asta e "nu are prietenă". Dar ce înseamnă "e prieten cu toate fetele", este răsfățatul fetelor?! Mă întrebam eu.

- E deștept, tu! Continuă Rodica. Scrie la "Gazeta Matematică". A fost la Olimpiada pe țară. Cuvintele ei mă bucurau; nu atât pentru succesele școlare ale lui Vivian, ci, mai ales pentru că-mi dădeam seama că el se ridică deasupra mediei tinerilor prin spirit și inteligență.

Dar un gând lucid mă trezi și îmi calmă starea de încântare în care pluteam și mă trezii recitând versuri citite prin albumele colegelor: "Nu contează frumusețea/Care este în zadar/Ci contează caracterul/Care este foarte rar". Iată că am ajuns să-mi fac educația sentimentală din oracolele elevelor, în care se scriu amintiri de un sentimentalism ce-mi stârnea ilaritatea. Cum era una: "Cum dorește căprioara/Apă rece de izvor/Tot așa și eu pe tine/Te doresc și te ador". Acum nu mi se mai par ridicole. Oare eu nu eram însetată după dragostea lui Vi? Aș fi vrut să-mi spună și mie acest băiat "te iubesc", nu în versuri, ci simplu și direct. Dar dacă mi-ar face o așa mărturisire, oare nu se angaja prea mult? Eu, dacă-i

răspundeam, nu însemna că doresc o relație îndelungată, mai profundă?

Faptul că a reușit printre primii la facultate mi-a dat imboldul de a repeta la materiile pentru examen încă din această vacanță.

Dar acum nu știu cum să-mi potolesc nerăbdarea de a ajunge mai repede la lac, să-l revăd. Mi-am ajutat părinții să-și facă bagajul și după plecarea lor mi-am pus rochia bleu de plajă și am alergat spre lac. Parcul și ștrandul nu se aglomeraseră încă. Pe lac erau câteva bărci. Într-un colț erau două caiace. Vi mă zărește. Poartă o bluză bleu deschis. Îl văd cum despică apa și vine spre debarcader. Celălalt îl urmează. Acum îl zăresc. E Didi, fratele Rodicăi. E un băiat brunet, cu părul negru, ondulat, pieptănat cu cărare la mijloc. Mustața neagră contrastează cu obrazul roz, înnegrit de soare. Are ochii verzi, foarte mobili pe sub sprâncenele negre.

- Bună, prințeso! Mi se adresă Didi după ce sări sprinten din barcă.
- În sfârșit te mai arăți muritorilor.

Vivian lega barca de un copac și ne privea curios, pe Didi și pe mine, neștiind de ce suntem atât de familiari.

- Te antrenezi mereu, campionule! Îl atacai eu pe Vi.
- Bună! Văd că nu-i cazul să mai fac prezentările, zise Vivian.
- Oh! Ne cunoaștem de-o viață, făcu Didi.
- Mai bine zis de astă vară, precizai eu.
- Și mie de ce nu mi-ați spus nimic? Se arătă Vivian intrigat.
- Așa, să nu-mi sufli o șansă... Eu doresc mult... Ți-am vorbit de ea astă toamnă.
- A... făcu Vi.
- Uite un pescăruș, deviai eu discuția.

Îl priveam pe Vi și nu știam ce atitudine să iau; lumina care-i iradia pe chip în momentul revederii i s-a stins. Era necăjit, de parcă i se luase ceva. Părea un copil necăjit, ce privea apa liniștită a lacului.

De ce? Faptul că nu-i eram necunoscută prietenului său, un "mare admirator al fetelor", cum zicea el, aruncă asupra mea o umbră de îndoială. Se vedea că-și cunoștea bine prietenul, băiat

cu succes la fete, ce nu putea fi prieten doar cu o singură fată. Când mergeam pe stradă cu Didi şi cu Rodica, el mereu se oprea şi vorbea fetelor ce le întâlnea, chiar trecea pe celălalt trotuar pentru a le aborda, sau striga prin parc după ele. Dar mie mi-e indiferent acest băiat; îl preferam doar ca partener de discuţii amuzante.

- Fraţilor, mie mi-e foame! Haideţi să ne încărcăm bateriile! Foamea-mi pare insuportabilă când trec şi văd alimentarele goale. Noroc cu bătrânu'! Are el sursele lui de aprovizionare.

- Trăiască podgoria statului! Că şefi care s-o deguste sunt destui pe la depozitele de alimente! Zise Vivian.

- Dacă nu dai, n-ai! Azi e om cel ce are mâncare! Relaţiile se fac şi se menţin cu greu! Filozofă Didi.

- Da, pe banii statului, îl tachină Vi.

- Ce dacă tac'tu nu-i agronom ca al meu, n-are ce mânca? Are! Românul se descurcă, nu crapă el.

- E revoltător! Toate alimentele iau drumul străinătăţii! Oamenii nu mai pot munci fără hrană – izbucni Vi.

- Da, da' ce, ta-că-mu-ri-i nu e bune? E bune! Se strâmbă Didi.

- Să le mănânce Nea Nicu cu Leana lui! Ură Vi.

- He! He! He! El vânează căprioare! Se amuză Didi.

- Să-i stea în gât mistreţii şi urşii; parcă a luat de la ei violenţa cu care asupreşte un întreg popor, se revoltă Vi.

- Vă rog, fiţi prudenţi, intervenii eu, căci ştiam că sunt aparate de ascultare, chiar şi pe o insulă mică cu un restaurant cochet şi un bar micuţ.

Văzând proviziile lui Didi, caşcaval, muşchi afumat, şuncă, înţelesei aluziile lui Vivian. Eu intenţionam să scot pachetul cu brânză, din cea trimisă de la bunica, dar am renunţat, căci nu doream să mă simt umilită de abundenţa altora, ce au în mână pâinea şi cuţitul. Dinspre bar veneau două fete care, atrase de bunătăţile lui Didi, pe care îl cunoşteau, începură să se înfrupte din mâncare neinivitate.

Vivian s-a scuzat, m-a luat de mână şi ne-am îndreptat spre marginea verde a pădurii. Îl priveam pe Vi, care nu spunea nimic, privirea lui se pierdea pe linia orizontului. Îl supărase discuţia,

atitudinea îngâmfată a lui Didi, sau doar faptul că îl cunoșteam pe acesta?

I-am zâmbit cu cel mai inocent aer posibil și el mi-a răspuns strângându-mă lângă umărul său. Dacă m-ar fi cunoscut mai bine și-ar fi dat seama că tipii în genul lui Didi nu mă interesează.

Mă intriga puțin gelozia lui Vivian, căci auzisem când l-a întrebat pe Didi, când s-au dus să-și ia undițele: "Spune-mi, n-a fost nimic între voi?". "Ți-o spun eu, frate-miu! E inabordabilă!" Răspunse Didi. "Sau tu ai avut mai mult succes?" Se interesă acesta. Vivi i-a dat un pumn prietenesc în spate. M-a bucurat faptul că nu s-a împăunat cu succesul avut așa de ușor.

Oare dacă nu eram de față își făceau destăinuri? Unii băieți o fac "să se dea mari", alții din nevoia de confesiune sau dintr-o revărsare a preaplinului sufletesc.

Vivian mi-a pus pe cap o coroniță de flori după ce-mi desprinse părul legat cu o fundă albastră. Se pare că mă place mai mult cu părul lăsat liber. Când mi-a pus-o, m-a sărutat pe obraz.

Am revenit pe insulă și am găsit-o acolo lângă Didi și pe sora sa, Rodica.

Culoarea roșie a rochiei iradia pe fața sa o lumină irizată, roză. Era tunsă foarte scurt. Părul negru contrasta cu ochii ei verzi.

- Ce faceți porumbeilor, căutați cuiburi?

Îmi displăcea tonul acesta. Am surprins o încruntare și la Vivi. Rodica își scoase rochia și rămase într-un costum de baie foarte sumar, tot roșu.

S-a așezat pe pătura pe care stăteam eu și Vi, de cealaltă parte a lui, și începu a-l gâdila cu un spic de iarbă pe la nas. El o respingea, ea era tot mai insistentă. El o împingea, ea se apropia tot mai mult de el, parcă vrând să-mi facă în ciudă.

M-am ridicat și m-am apropiat de apă.

- Cine ghicește cu cine m-am întâlnit, îi dau un pupic, o auzii eu pe Rodica provocatoare.

- Eu! Se oferi un puști abia intrat în liceu, de pe strada mea.

Îl priveam cum se apropia fericit de cea care-l invita astfel.

- L-ai văzut pe Cascador! Sări puştiul ştiind slăbiciunea Rodicăi pentru un lungan ce făcea pe cascadorul în parc.
- N-ai ghicit! Am văzut-o pe febleţea voastră băieţi, "doamna de franceză".
- Unde? Se interesă Didi.
- La intrarea în parc.
- Era singură? Se arătă preocupat Vivian!
- Nu! Cu copilul ei, zise Rodica. Ei, ce-aţi rămas toţi "bouche-bée", îi repezi ea.

Vivian căzu pe gânduri şi-şi aprinse o ţigară. Trăgea din ţigară, privind absent în jur. Arunca fumul în sus rotunjindu-şi buzele.

Era obişnuinţă sau afectare? Gândurile îl acaparaseră parcă. Nu mai râdea de bancurile lui Didi. Se retrăsese în el, după discuţia despre profesoară. De ce? Să presupun o idilă, cum se obişnuia în unele licee între discipol şi profesoară?

Prin mine trecea o undă de gelozie! Oare ce calităţi avea acea profesoară, ca să devină un idol adorat? E vorba de o admiraţie platonică, stârnită de o fiinţă superior înzestrată, sau era altceva?

Văzând însingurarea mea, Vi veni lângă mine şi-mi propuse să înotăm.
- Eu nu ştiu să înot, zisei eu.

Am refuzat. Apa nu era adâncă. Nu-mi era frică de ea, dar nu voiam să fiu caraghioasă, să fac mişcări dezordonate.

Mai era o cauză a refuzului meu. Vi ar fi încercat să mă ajute şi eu nu voiam să-i ofer prilejul de a se atinge de mine cu corpul lui, de a mă ţine în braţele lui puter-nice. Nu, eu nu doream asta. Cred că iubirea trebuie să urmeze un drum ascendent şi micile progrese să fie o bucurie pentru fiecare.

Socoteam o necuviinţă a ne arăta la o zi de la data cunoştinţei noastre foarte, foarte apropiaţi, deşi inimami spunea că trebuie să profit, căci va bate în curând un gong de sfârşit de vacanţă. Apa îi alungea corpul lui Vi, iar părul ud părea negru. Mă privea cu genele înrourate de apă şi ochii lui aveau prospeţimea celor ai copiilor. Bucuria înotului adusese destindere pe chipul lui,

părul lipit de cap îi scotea în evidență fruntea ușor bombată, care mai păstra o cută pe mijloc.

Avea ceva dintr-un Roger Moore adolescent. Frumusețea prietenului meu mă bucura. Îmi umple sufletul de acea bucurie caldă ce ți-o dă tot ceea ce te încântă, dar mândria de a-l avea prieten a fost întunecată de tristețe.

Dacă totul se va sfârși repede între noi, eu voi rămâne cu o mare nefericire în suflet. Prea îi simt ființa adânc infiltrată în lăuntrul meu, ca să-l pot uita vreodată. Dar nu, poate că n-o să renunțe așa de repede la mine pentru altcineva.

Îi văd zâmbetul bun, tandru, ce mă învăluie când mă privește de sus de la înălțimea ochilor lui, de un albastru greu, material parcă.

Mă strânge cu brațul lângă umărul lui și urcăm încet prin pădure. La cotituri ne oprim ca să vedem orașul, cu acoperișuri roșii și argintii. Eu credeam că peste oraș plutește o ceață albă, dar Vi mi-a explicat că este vorba de niște straturi atmosferice de diferite grosimi, ce se succed în trepte și crează alternanța de culori. Ce liniștit pare orașul în vale, văzut prin perdeaua de verdeață!

Eram fericită că puteam cutreiera muntele, cum mi-am dorit mereu. Prezența lui Vi lângă mine parcă anima întreaga natură. Îmi venea să îmbrățișez copacii, să sărut florile. Acum am înțeles mai pregnant comuniunea omului cu natura, studiată în operele literare. Nu era o noțiune livrescă. "Trunchi veșnici" ce "poartă suflete sub coajă" își înclinau coroanele parcă la trecerea noastră. Dar ceea ce-mi încânta auzul, muzica pădurii semăna cu șoaptele de iubire ale inimii mele. Nu intrasem încă în pădurea de brazi a cărei întunecime m-a înfiorat întotdeauna.

Brazii îi iubeam mai mult când îi găseam gătiți de sărbătoare, cu candelabre scânteietoare pe crengi, cu covorul de diamante pe jos, când alunecam pe schiuri.

Îmi plăcea acest clopot verde azuriu, uriaș, ce se legăna deasupra noastră. Am găsit un loc retras lângă un izvor, ce cădea înspumat peste o stâncă, formând o mică cascadă.

Îmi făcea bine căderea aceea de apă, ce revărsa o pulbere de stropi până la noi. Dacă nu m-aş fi temut că alunec în bulboana ce o forma dedesubt, m-aş fi băgat sub acest şuvoi alb, a cărui cădere torenţială mi-ar fi potolit arşiţa interioară, acel clocot febril al fiinţei mele, a cărui cauză n-o cunoşteam; căldura verii, urcuşul, sau ochii lui Vi, care m-au privit viu şi direct, nu învăluitor şi confuz ca atunci când mergeam pe stradă. A încercat să mă sărute iar, apropiindu-se de mine cu ochii aceia mari, arzători, de un albastru intens. Nu puteam suporta greutatea lor pătimaşă. Mă săruta apăsat, îndârjit că eu nu-i răspundeam la sărut. Aş fi preferat un sărut uşor, copilăresc, la care să fi participat şi eu. Pasiunea ce o punea în sărut mă înfricoşa, căci mă răscolea în adâncul fiinţei mele. Îmi venea să-l implor: "Ai răbdare cu mine, Vi, poate voi ajunge şi eu să sărut aşa, să doresc să fiu sărutată aşa. Poate nu sunt destul de evoluată pentru astfel de simţiri. Mă tem să nu trec în ochii tăi drept o fată foarte neserioasă dacă le accept".

Mă uimesc trăirile contradictorii ce le declanşea-zã-n mine acest băiat.

Îmi scrutam fiinţa cu luciditate şi vedeam că mă măcina o contradicţie. Îndrăgeam acest băiat, pe care n-aş fi vrut să-l ştiu departe de mine o clipă, dar când era prea aproape îmi venea să-l resping, deşi nu avea nimic respingător în el, din contra, conturul buzelor lui parcă cerea mereu sărutări. Dar ce mă reţine să mă port mai degajat? Pudoarea mea de fată? Educaţia severă de acasă? Nu, totul pornea de la el, de la pasiunea ce-o inspira întreaga lui fiinţă şi eu nu vreau să fiu subjugată încă de pasiune, ştiind că dacă-l îndrăgesc enorm, eu nu mă pot abandona cu totul lui. Era în mine şi un resort ce-mi declanşa o atitudine refractară. Oi fi tu ,Vi, împăratul apelor, al pădurilor, dar eu nu vreau să fiu sclava ta, "recitam" eu în gând. Eu vreau să fiu egala ta , să aducem şi unul şi altul la fel de multă dăruire într-o iubire, ce-aş vrea să se deruleze în timp. Eu oare pot însemna ceva în viaţa acestui băiat, când el înseamnă atât de mult pentru mine? Bine că nu ştie toate astea, gândeam eu. Oare cum pot şti în ce măsură sunt eu oglindită în fiinţa lui, dacă nu mi-a vorbit niciodată de iubire? Mi-a spus că-i plac, că sunt frumoasă, dar despre tot ce simte el nu-mi vorbeşte.

Să înțeleg acest lucru din gesturile lui, din felul de a mă privi, de a-mi aranja părul? Mergem amândoi, umăr lângă umăr, ca și când între noi totul ar fi fost lămurit demult, ca și când iubirea noastră ar fi fost consolidată și recunos-cută de ani de zile și nu ar dura doar de o zi.

Poate greșeam eu. De ce, cred că în primele zile, îndrăgostiții se copleșesc cu complimente și declarații de dragoste! Poate că eu voiam să le aud de la el. Poate atunci, în tren, a fost darnic în vorbe datorită complexului de împrejurări.

- Aș vrea să trăiesc în pădure. Ce-ar fi să mă fac cabanier și tu să vii cu mine? Propuse el.

În sfârșit un proiect pentru un viitor comun. Ce frumos vis: noi doi în mijlocul naturii, iubindu-ne toată viața.

- Și cum rămâne cu electronica și cu vioara mea?

- Le luăm cu noi, acolo sus.

I-am zâmbit și i-am răspuns sărutului mai lung, mai domolit, mai împăcat. Mi-am așezat capul pe genunchii lui și am continuat dialogul în gând. "Nu, Vi, ești prea inteligent ca să te mulțumești cu o viață de pustnic. Te așteaptă clocotul vieții de student, nu șuieratul viscolului iarna."

Teama pentru viitor mi-a săgetat inima, dar eu trebuie să învăț să aștept. Trece repede timpul, ca apa peste stânca aceasta. Ea merge înainte, tot înainte, ca și timpul ireversibil. Eu trebuie să fiu ca această stâncă udată de cascada clipelor, eu aștept să trăiesc, să le trăiesc intens. De când atâta sete de viață în mine?

Înainte-mi spuneam că trebuie să trăiesc, să sorb aerul pur, să văd cerul senin, tandru, al primăverii și toamnei, sau purpura asfințitului, să mă umplu de muzică, mai ales de muzică.

Acum simt nevoia să trăiesc cît mai aproape de acest băiat, să mă las pătrunsă până în cele mai ascunse fibre de frumusețea ce-o emană ființa lui. Acel sfat al mamei: "Nu te încrede în băieții frumoși!" Nu-și are valabilitatea în prezența lui Vi. Ar fi dureros ca un chip atât de inocent să fie al unui pervers!? Pe potecă răsună larmă de glasuri. Se iviră Didi, Rodica și alte două fete. Rodica se așeză pe iarbă și începu să fumeze. Didi l-a rugat pe Vivian să

meargă să caute nişte ruine. Fetele i-au urmat, cu excepţia Rodicăi, care s-a plâns că-i obosită.

Rămasă doar cu ea, m-am apropiat şi-am întrebat-o cum este profesoara lor de franceză.

- E foarte bună, spuse.

- Bună profesoară, sau bună la suflet?

- E cea mai iubită profesoară din liceu. Se îmbracă mişto, e tânără, e frumoasă. Predă bine. E bună cu elevii. Aproape că nu se îndură să le pună note proaste. Ne aduce reviste, discuri, casete.

- Asta-i! Reflectai eu. Rafinament vestimentar, tinereţe, frumuseţe, dăruire profesională. Are toate calităţile?

- Toţi elevii se ţin după ea în pauză. Unii îi aduc mereu flori.

- Ce-i soţul ei?

- Doctor, mi s-a spus. Face naveta în alt oraş. Anul trecut profa a organizat o petrecere în franceză. Au participat şi Vivi şi Didi.

- Are timp şi talent să se ocupe de toate? Făcui eu uimită.

"Oare Vi e aşa tare la franceză, sau a participat doar ca să fie în preajma ei?" Observai că în suflet îmi încolţeşte un sentiment nou. L-aş numi gelozie, dar e prea absurd. O femeie frumoasă poate fi admirată de la distanţă şi ar fi fost condamnabil să accept că ea ar fi fost capabilă să se coboare la un flirt cu elevii.

Am moştenit de la părinţi o oarecare rigiditate, privind relaţiile profesor-elev. Dacă alţii foloseau elevii pentru diferite servicii, ei nu lăsau elevii să le pătrundă în intimitatea lor. Eu nu am dreptul să gândesc urât despre cineva pe care nu-l cunosc – am decis atunci. Sunt şi oa-meni cu o "înaltă ţinută morală". Aş vrea totuşi să o cunosc.

Vi a venit pe furiş, mi-a acoperit ochii şi m-a sărutat cum eram aşa cu capul pe spate. Acum i-am simţit sărutul dulce şi voluptos şi în mine s-a ridicat o durere dulce, plăcută.

M-a luat de mână şi m-a dus la ruinele dacice. Sufletul mi s-a oprit în loc, văzând că piatra a înfruntat secolele. Voi putea fi şi eu o stâncă ce va înfrunta valurile vitii, oare? Comparaţia om-piatră am s-o aprofundez altă dată. Imaginaţia m-a purtat cu secole în urmă şi am căutat să descifrez pe faţa pietrei urmele

trecerii oamenilor pe aceste locuri. Cine a așezat oare aceste pietre aici, să stea mărturie peste veacuri?

Mi-am purtat pașii printre ruine. Vedeam fețele dacilor cu părul lor lung și negru și mă închipuiam una din fiicele lor.

- Veniți în împărăția lui Zamolxe! Ne chemă Vi de lângă o adâncitură în stâncă. Era o grotă nu prea adâncă. Purta urme de foc. Oare cum erau chipurile dacilor în lumina flăcărilor? S-au gândit ei oare că apărând țara, apără generațiile viitoare?

Îl vedeam pe Vi așa pur și frumos, ales să fie sol al lui Zamolxe, călușarul sacrificat. O, nu, nu, m-am înfricoșat eu, nu suport moartea lui! Mă închipuiam nălucă zburând pe cal să-l salvez și fugeam, fugeam în inima munților și ne ascundeam într-o casă de piatră.

Băieții au făcut focul, să frigă peștele prins dimineață. Eu m-am detașat de ei, ca să se poată sedimenta mai bine-n mine râsul lor, verdele umbrei și culoarea aceea nedefinită de stâncă. Vi mă privea atent, ridicând spre mine pleoapele grele, ce genele fluturând. "Iubirea-i frumoasă atât cât lupți pentru ea, pentru cucerirea ființei iubite". Unde am mai citit asta? Experiența erotică din cărți? E bine s-o aplic și eu. Dacă băiatul acesta ar ști ce puternic se reflectă în sufletul meu, ar mai încerca să-mi cucerească iubirea? Oare trebuie să afișez indiferența, ca să nu-l pierd? De unde la mine atâta calcul? Poate din neîncrederea ce-o acordam persoanei mele. În afara părului, cu ce l-aș mai putea încânta? Corpul meu este destul de frumos. M-am comparat cu prietenele mele, balerinele ce aveau corpul atât de frumos.

Pe platoul de lângă grotă, soarele ardea puternic. Mi-am lăsat corpul sub razele lui, cu vântul fluturând peste față. Vi începuse să citească aceeași carte cu mine. Doar umărul lui l-atingea pe-al meu. Avea grijă să nu mă atingă de față cu ceilalți, rezervându-și bucuriile viitoare într-o singurătate în doi. I-am mulțumit în gând și m-am simțit mai degajată. Eu nu aveam curiozități pentru corpul acela brun cu umeri largi, rotunzi și coapse înguste.

Acum, când stătea cu ochii pe jumătate închiși, părea doar un camarad de-al meu, obișnuit, care nu-ți provoacă bătăi de

inimă. Părul uscat îi cădea în valuri pe frunte, iar şuviţele blonde de deasupra îi străluceau în soare. La ceafă, câteva şuviţe se ondulau în interior. Obra-jii parcă nu îi mai avea rotunzi, plini, ci se adânceau în interior, de parcă ar fi suferit o transformare.

Trebuia să mă obişnuiesc cu acest chip, să-mi potolesc bătăile inimii, când îi zăream coada ochiului, în care irişii se strângeau ca între staminele unei flori. Destul! E un băiat obişnuit şi atât! Oare mă iubeşte? Dacă nu m-ar iubi, nu m-ar săruta! Trăiam pentru plăceri senzoriale? Oare sunt şi băieţi care sărută o fată fără s-o iubească? Eram aşa de neiniţiată în "arta iubirii", că-mi venea să fug departe de Vi, să mă pot gândi la toate astea.

Rodica ne anunţă că vor da o petrecere şi mă invită şi pe mine.

Vi m-a implorat cu ochii să accept şi eu i-am spus că voi participa la petrecere. Doream să fiu cu el cât mai mult timp.

Soarele cobora spre asfinţit. Un nor negru coborî dinspre munte şi înghiţi soarele. Pădurea se întunecă. Copacii erau înalţi şi stranii, iar noi alergam la vale, în salturi uşoare, ţinându-ne de mână. Eram gata să cad, dar m-a ajutat trupul lui Vi. I-am simţit piciorul încordat, cu muşchii tari. Îmi place vigoarea lui. Îmi transmite o stare de siguranţă. M-am desprins de lângă el şi plutind ca-n vis, strigai: "Prinde-mă!" Vi s-a avântat în urma mea şi m-a prins de mijloc. M-a tras între doi copaci, ne-am rezemat de ei şi mi-am refăcut respiraţia.

- Oare aşa ai să mă faci toată viaţa să alerg după tine? Mă întrebă el, cu o dungă între sprâncene. Când fugi aşa, am senzaţia că te voi pierde... adăugă el.

- Curios! Eu am aceeaşi senzaţie, căci viitorul este atât de incert.

- Te rog, nu mai fugi aşa, să nu te loveşti, spuse el, şi mă privi cu o rugăminte duioasă în ochi.

M-a impresionat acea îngrijorare a lui, teama că aş putea suferi o durere.

Îmi venea să mă înalţ să-l sărut, dar i-am zâmbit peste umăr şi iar m-am avântat printre copaci. Simţeam nevoia să-mi descătuşez într-un fel preaplinul sufletesc, iar senzaţia de plutire ce mi-a dat-o alergarea era aşa de binefăcătoare! M-a ajuns pe

malul lacului, mi-a luat mâna, mi-a strâns-o, zicând că nu-mi mai dă drumul, să nu mai fug de lângă el "toată viața".

- Chiar crezi că vom merge mână-n mână toată viața? L-am întrebat eu.

- Sunt sigur! Afirmă el privindu-mă în ochi.

Atâta certitudine m-a dezarmat. Asta înseamnă că-mi cunoaşte dragostea şi că are încredere în ea.

- Ți-am spus că nu-mi plac jurămintele eterne. Hai să ne mulțumim doar cu vacanța aceasta, i-am propus eu.

- Vor mai fi şi altele! Nu se poate să fie altfel, spuse el categoric.

Ce direct, ce simplu i se pare acestui băiat drumul nostru în viitor; este atât de sigur pe el! Poate se cunoaşte mai bine. Poate că presimte ca şi mine că suntem făcuți unul pentru altul.

La despărțire, la colț, m-a rugat să nu uit de petrecerea de sâmbătă. I-am spus că totul depinde de părinții mei, că nu merg fără ştirea lor, să nu afle de la alții, să creadă că eu fiind singură, îmi fac de cap. Vi a vrut să ştie dacă sunt singură în toată casa, dacă nu-s şi bunicii mei, dacă nu mi-e urât singură într-o casă aşa de mare – noaptea. I-am spus că nu mi-e frică, că eu am încredere în semeni. El a vrut să mai rămână cu mine, să mă asculte la vioară, căci şi aşa e singur, părinții sunt schimbul doi, iar frații sunt la țară.

"Crezi c-ai găsit teren aşa de slab, să te strecori în casa mea când lipsesc părinții mei, deşi te cunosc doar de-o zi?" Îl certam eu în gând. I-am spus că sunt obosită, că-mi trebuie o stare sufletească deosebită pentru a cânta la vioară, că doresc să dorm. S-a aplecat, mi-a dat un sărut scurt şi a plecat fără să-mi spună "la revedere" sau să-mi fixeze o întâlnire pe a doua zi. Se simțea ofensat că l-am refuzat. Ce garanții îmi dădea că are intenții serioase, că numai pentru a mă asculta la vioară s-a invitat la mine? Ai mei m-au făcut să văd pericole la orice pas, de aceea nu-i acordam nici o încredere. Acum am intrat în panică, deoarece i-am mărturisit că sunt singură. Toată noaptea am avut coşmaruri. Am avut o stare de semitrezie. Parcă veniseră în casă nişte hoți şi Vi era printre ei. Îi simțeam atât de real prezența fizică şi nu puteam să strig, sau să mă mişc. Îl vedeam pe Vi apropiindu-se de

pat, cerându-mi ceva şi nu ştiam ce, nu înţelegeam. Era atât de viu în somnul meu, că simţeam parcă aievea cum mă pătrundea cu privirile lui de oţel şi eu nu puteam să scap de sub te-roarea lor. M-am trezit cu sentimentul acestei duşmănii încleştate între noi. Bine c-a fost doar un vis. Îi găsesc o explicaţie în despărţirea bruscă şi confuză de aseară. Am stat sub duş mult, să scap de apăsarea coşmarului. Am făcut un ceai de tei, care m-a calmat, am servit micul dejun şi mi-am pus rochia albă, ce-mi venea atât de bine, căci vroiam să mă plimb în oraş de una singură, fără nici un scop. "Chiar fără nici un scop", mă ironiză gândul meu cel clar. Recunoşti că ai dori să-l vezi pe Vivian aşa, ca din întâmplare", vorbea egoul meu.

Pluteam în rochia albă pe sub castanii umbroşi. M-am oprit şi eu la fotograful din centru, curioasă să văd de ce se oprea atât de multă lume.

În vitrină era un panou de promoţie al clasei lui Vivian. El mă privea din mijlocul tabloului, cu ochii mari accentuaţi de negru pe sub valurile de păr, ce-i căzdeau pe frunte. Fotografia reda imaginea unui bărbat tânăr, din aceia care stârnesc patimi femeilor. M-a contrariat acel aspect prea bărbătesc, ce-l avea Vi în fotografie. Eu îl preferam adolescent, cu părul blond castaniu, nu cu acea figură de actor de cinema, care radiază de senzualitate. Iar mi-a luat-o razna imaginaţia mea neastâmpărată. Dacă l-aş fi cunoscut copil de grădiniţă, poate că dragostea noastră ar fi început atunci şi s-ar fi banalizat până acum. Regretam că n-am fost colegi de şcoală, iar studenţia lui, cu libertinajul de care am auzit vorbindu-se, face din el un băiat cu succes la fete.

Mă surprind gândind la el mereu, deşi când am plecat de acasă mi-am propus să mă eliberez de această obsesie. Mi-am luat două materiale de rochie, în culori pastelate şi le-am dus la croitoreasă. Îmi descopăr nevoia de cochetărie, nevoia de a-i fi lui pe plac, de a se bucura de fiinţa mea, cum şi el reprezenta pentru mine o bucurie. Întorcându-mă spre casă, am întâlnit-o pe Rodica, care mi-a spus că Didi şi Vivi s-au dus de dimineaţă pe lac şi că au trimis-o după mine. Era chiar dorinţa lui Vi să fiu cu el, sau Rodica vrea să mă ia ca să întregesc gaşca? Am pretextat că am

treabă și am refuzat. Dacă Vi va dori să mă vadă, mă va căuta el. Eu nu voi face primul pas spre el, după despărțirea bruscă de aseară.

Am făcut curat, am pregătit ceva de mâncare și am scris în caiet.

A venit seara și uite, acum regret profund că am lăsat să treacă o zi departe de Vi. Poate trebuia să renunț la mândria mea și să dau curs invitației Rodicăi. Ba nu, de ce să-i dau impresia că alerg după el? Poate pentru el n-au însemnat nimic aceste două zile. Un joc de-a dragostea cu o fată oarecare. Poate asta face parte din obiceiurile lui. Mai bine să nu mă gândesc la el. Acum, seara aș fi alergat în centrul orașului, să-l văd, să-l caut în mulțimea tinerilor ce se plimbau pe acolo. O, nu, la ora aceasta se pot lega mulți de mine, văzându-mă singură. Dacă el mă vede de la geam, s-ar putea să se amuze pe seama mea. Gândul ăsta m-a înciudat. N-am să-i dau această satisfacție. M-am îndreptat spre chioșcul din grădină.

Mi-am luat vioara și am început să cânt piesele dragi inimii mele. Nori triști se revărsau peste grădina înmiresmată. Muzica mi-a adus liniște. Efortul de a reda cât mai fidel tot ce simțeam, mi-a adus împăcarea în suflet. În definitiv, eu pot fi fericită în singurătatea acestei grădini. Aerul pur îmi făcea bine, amintindu-mi de cel de la țară, când natura respira parcă mai intens.

Am început să cânt Balada lui Ciprian Porumbescu, cu care îmi alin sufletul, în momentele cele mai grele. Notele îmi picurau în suflet, mă transfigurau. Regretam că nu l-am văzut azi pe Vi. "Poate nu-l voi mai vedea niciodată" gândeam eu. Așa-i când se ciocnesc două mândrii. Balada se revărsă de sub degetele mele ca o dulce tristețe, ca un dor neîmplinit, ca o durere. Când am terminat, am auzit în spatele meu aplauze. Visez! Era Vi! Îmi venea să mă avânt spre el într-o îmbrățișare, lungă, să-i sar de gât, să mă lipesc de pieptul lui. Dar n-am întins decât brațele. Amintirea despărțirii de aseară mi-a paralizat tot avântul. Vi a observat gestul meu și cu pași ușori, cu zâmbetul strengăresc și tandru, cu capul într-o parte, s-a apropiat de mine și mi-a sărutat mâna.

- Bravo, artisto! Mi-a zis zâmbind. Mi-a luat arcuşul şi vioara, le-a pus pe masa din chioşc şi m-a tras pe genunchii lui, pe banca apropiată. Sărutarea noastră lungă mi-a dat fiori. Nu mai trăisem aşa ceva niciodată. Acum eram din nou împăcaţi, deşi între noi n-a fost o ceartă propriu-zisă. Ea se declanşase doar în mintea mea.
- De ce n-ai venit la lac? Te-am aşteptat toată ziua! Zise el cu reproş. "Ah, deci m-a aşteptat" mă bucurai eu.
- Nu-i nimic, sper că a avut cine mă înlocui – îl tachinai eu.
- Ce vrei să spui?
- Rodica şi fetele din gaşcă...
- Sunt sătul de bancurile lor ieftine.
- Tu cauţi doar compania fiinţelor superioare! Îl ironizai eu.
- A celor ce ştiu să iasă din banalitate.
- În ce mod?
- Eu prefer fiinţele cu o personalitate puternică, eu nu suport pe cei ce vor să fie o copie a altora, zise Vivian.
- Uite, eu prefer oamenii simpli, cu limbajul lor pitoresc, nu cu exprimări alambicate.
- Eu nu la limbaj m-am referit. La altceva, la miracolul ideilor.
- Ce fel de idei, Vi?
- Cele mai interesante, mai captivante. Mie îmi plac oamenii cu idei, chiar cei cu idei practice, nu doar filosofice.
- Ştiam eu că ţi-e mintea tot la tehnică. Asta-i, electronistule!
- Da, mi-am adus câteva piese de la Bucureşti pentru o combină muzicală, dar îmi lipseşte o schemă.
- Uite, poate ţi-ajut eu, mama are o prietenă al cărei soţ este electronist.
- Bravo, o să-mi fac şi o orgă de lumini şi am să te invit atunci la mine. Nu-i aşa că vii?
- Sper că am să vin – făcui eu evaziv. "Interesantă idee, Vi! Nu-i aşa că vrei să mă inviţi când nu sunt părinţii tăi acasă? Las' că nu-ţi cad eu aşa de uşor în plasă". Neîncrederea cultivată de ai mei îmi prindea bine uneori. Aşa era gândul meu cel prudent, gândul meu de fată cuminte.
- Aş vrea s-o cunoşti pe mama, zise Vi contracarând gândurile mele. I-am vorbit despre tine, continuă el.

- Adevărat, Vi? Şi ce i-ai spus?
- Că am cunoscut o fată deosebită.
- Te rog, nu exagera, Vi! S-ar putea să mă prăbuşesc repede de pe piedestalul imaginat de tine.
- Nu, tu eşti aşa cum te-am visat eu, cum am dorit eu să am o prietenă.

Mă las asaltată de sărutările lui ce-mi dau ameţeli. Noroc că mă ține strâns în brațe, lângă trupul lui ce emana parcă un fluid benefic. I-am tras o săpuneală zdravănă gândului meu cel prudent. De ce să-i atribui lui Vi intenții şi gânduri urâte? Cred că de vină era doar educația severă dată de părinții mei, care îmi înconjurau cu prea multă grijă securitetea mea de fată plecată de la zece ani de acasă. Eu crescusem repede. Crescusem dintr-o dată. De la doisprezece ani am înălțimea de acum. Ştiu că sfaturile prudente ale mamei mi-au fost de mare ajutor. Aşa înaltă cum eram, atrăgeam privirile atâtor tipi care-mi puteau înşela naivitatea vârstei. Şi acum mai simt în sufletul meu dezgustul acela, când m-a oprit un tip şi m-a întrebat: "Nu doriți să vedeți un film, să ascultați muzică?" Acostarea m-a agasat şi regret că nu am adunat mai multă ură în ochi, să-i strig disprețul meu.

Tumultul vieții din capitală nu m-a luat în valurile lui şi eu am rămas cu cărțile şi vioara mea, ce-mi acopereau tot timpul.

Era acum întuneric în chioşc şi l-am rugat pe Vi să plece, că-i târziu. Mi-am amintit că poarta era încuiată şi l-am întrebat pe Vi pe unde a intrat.
- Mister. Pe aripile nopții. M-a atras muzica ta şi prin teleportare, iată-mă aici!
- Chiar iubeşti mult muzica, Vi?
- Da, şi tot ce iubeşti tu. Ea este pentru mine esența a ceea ce reprezinți tu, iubita mea. O vibrație imensă. O iubesc la fel ca pe tine.
- Cum poți afirma că mă iubeşti, când ne-am cunoscut doar de trei zile?
- Eu te iubesc mai de mult. Eşti fata visurilor mele, zise el, mângâindu-mi părul. Am ştiut că te iubesc, din prima clipă când te-am văzut.

- Nu cumva îți place să fabulezi?
- Nu mă crezi? Află că eu te iubesc mai de mult, de când mi-a vorbit Didi despre tine în toamna trecută. Știu că sora sa a vrut să vă imprieteniți, tu și Didi.
- N-am știut ce intenții are Rodica atunci. Nu te teme, eu cu Didi nu ne potrivim.
- E un tip bun. Cam șmecher, dar simpatic. Îi place să fie admirat.
- E o boală a superficialității lui, îl caracterizai eu.
- Nu-i prost. A reușit la facultate, zise Vi. Cunosc imposibilitatea lui Didi, neputința de a nutri un sentiment mai profund față de cineva. Prea îi plac multe fete. El n-a știut la care să se oprească.
- Dar pe tine nu te plac multe fete? Am auzit că ai succes! Îl tachinai eu.
- Ei... făcu el evaziv dând din mână. Mie mi-e de ajuns să mă placi tu!
- Și dacă nu te plac? Cochetai eu.
- Te fur! În noaptea asta te fur! Nu aș suporta să-ți placă altul.

Cât glumea și cât dezvăluia din inima lui, nu bănuiam.

Trupul lui ardea lângă al meu. Nu știam dacă ardea de emoție, sau de energia solară acumulată astăzi pe lac.

Mă cuprinse o dulce toropeală, care mă legăna în brațele lui. Era gata să mă abandonez lui cu totul, dar un gând lucid mă făcu să mă ridic repede, alunecându-i din brațe.

El rămase cu brațele întinse ca într-o îmbrățișare neterminată. Și-a privit apoi ceasul și a spus că trebuie să plece. Am adus cheia și ne-am îndreptat spre poartă. Mă ținea cu un braț de mijloc și i-am înconjurat și eu mijlocul cu brațul meu tremurător. Mai păstrez și acum în minte căldura trupului său ce mă ardea prin pânza bluzei de vară. Sub umbra porții m-a sărutat "și pentru aseară", zicea el.

Eu voiam să-l îndepărtez repede, să scap de curiozitatea și bârfa vecinilor.

- Altă dată când te mai inviți pe la mine, Vi, nu sări gardul, vino pe poartă!
- Pot fi sigur că mă primești?

- Oricând, Vi, dacă ești băiat cuminte.
- Promit! Făcu el, dar se contrazise repede căci mă sărută atât de apăsat pe gură, încât îmi pierdui respirația.
- Nu ca acum! Îl avertizai eu.

După ce închisei poarta, fugii în casă să-mi potolesc bătăile inimii și mă aruncai în pat. Am în mine o febrilitate indescriptibilă.

Nu știu de ce. Oare e fiorul iubirii ce accelerează pulsul... sau poate conștiința faptului că am făcut ceva nepermis... l-am primit pe Vi la mine în absența părinților. Am stat două ore cu el în întuneric și i-am permis să mă sărute atât de senzual! Ce repede au trecut orele cu el! Ce pline mi s-au părut clipele!

Nu trebuia să-l primesc în absența părinților. Trebuia să-l cert, să-l expediez imediat. Dar nu m-am îndurat când tot sufletul meu tânjea după el. Îl dorisem toată ziua. Vroiam să-l văd doar pentru câteva clipe. Credeam că dacă-mi umplu ochii cu imaginea lui, voi fi fericită pentru tot restul serii. Dar, iată, și acum dorul de el crește în mine tot mai mult. Nu înțeleg ce-i cu mine? Se poate iubi așa de mult?

Dacă și Vi simte același lucru, mă pot considera oare fericită? Fericită! Ce cuvânt mare! Prin ce spaime am trecut crezând că Vi doar teatru a jucat, că a renunțat la mine, după un simulacru de iubire și s-a lăudat altora cu cucerirea recentă. Of, de ce sunt eu atât de complicată, de ce văd două chipuri contrare ale unui om, fără să-l cunosc bine? N-am avut nici o decepție, să-l privesc pe Vi cu scepticism.

Nu, Vi nu poate juca teatru. Are o imaginație bogată, alimentată de multe lecturi. Are un romantism specific vârstei, care mă încântă.

Eu cred că sentimentul de îndoială mi s-a strecurat în suflet din discuțiile mătușilor mele din București, care spuneau că bărbații sunt toți la fel. Eu nu vreau ca el să fie la fel. Eu vreau ca el să fie "excepția care întărește regula". Aș vrea ca el să fie așa cum îmi sugerau unele atitudini și gesturi de-ale lui, un om de excepție, ce se desprinde de platitudinile cotidiene. Oare nu exageram? Nu-l îmbrăcam într-o aură ideală? Camil Petrescu zice

că "iubirea este doar o autosugestie". Nu-l cunoşteam prea bine. Dacă îi atribui calităţi pe care nu le are? Nu, el nu poate fi un om josnic, un om rău. Prea are ochii frumoşi, ca să mă înşele. Se pare că m-am îndrăgostit mai tare de ochii lui decât de el. El îmi inspiră şi dragoste, dar şi o teamă inexplicabilă. E teama de necunoscut?

Dar ochii lui parcă îi cunosc de mult. Erau diafani în noapte.

Le-aş fi sorbit lumina aceea vaporoasă ce-o emanau în noapte. Privirile lui au parcă ceva material, cu o putere magică asupra mea. Mă atrag magnetic şi nu pot să-i resping, aşa cum îmi porunceşte gândul meu cel lucid. Cred că şi singurătatea casei mă face să mă gândesc numai la el, să visez la fericirea ce mi-o aduce întreaga lui fiinţă. Ce dulce visare! Dar oare singurătatea şi timpul afectat acestei reverii nu-mi amplifică iubirea pentru el? Nu prea aş vrea să fiu prinsă în vârtejul unei iubiri pasionale. Mai am atâta de învăţat! Vreau să-mi termin studiile, să călătoresc, să ţin concerte. Ce mult visez!

Nu vreau să trec repede la iubirea-pasiune, iubirea voluptoasă, când faci totul fără să te poţi opri. Băiatul ăsta se pare că merge prea repede spre ţintă. Mă ameţeşte cu vorbe şi gesturi... Eu vreau să simt totul în mod gradat... Să savurez îndelung fiecare bucurie, emoţie, de la primele ezitări, la uşoarele atingeri ale mâinilor noastre, la privirile repezi şi calde, copilăreşti... Mai târziu poate... Nu, nu, nu vreau să mă gândesc. Nu vreau mai mult. Mi-aş dori să-l ştiu lângă mine, dar aşa vrea să-l admir mai de la distanţă, pe când el mă atrage tot mereu spre el, cu ochii, cu braţele. În mine se trezeau nişte dorinţe neîncercate încă, nişte fiori necunoscuţi, nişte senzaţii de care mi-e frică.

Înţeleg abia acum că în mine s-a trezit femeia, femeia milenară, vibrând lângă un bărbat iubit. Dar nu, Vi, nu-i adevărat! Noi mai suntem copii. Îmi place să cred că mai suntem copii.

Raţiunea trebuie să domine sentimentele, ca-n teatrul lui Corneille. Dar eu nu sunt o eroină de teatru. Sunt doar o fată, o biată fată pe scena lumii.

Ce bun a fost duşul rece, peste trupul meu fierbinte! Şi vara asta secetoasă, ce fierbinte este! Din grădina udată de mine

aseară răzbate o boare răcoroasă și eu nu mă îndur să părăsesc fereastra, lângă care am masa de scris, caietul acesta și veioza. Urmăresc luna care-și poartă singurătatea palidă pe pământ. Ce mult îndrăgesc această lumină de lună ce scaldă grădina, căzând peste trandafirii și regina nopții, albind pământul și coroanele merilor. Când eram mică, doream ca luna să-și lase o rază să mă urc pe ea la cer. Acum nu mai doresc acest lucru. Fericirea este aici, pe pământ. Ea este atât de mare și puternică și mă poartă pe aripile ei ample! Nu știam că un om poate dărui atâta fericire altui om.

Nu știam că eu pot simți vreodată în adâncul ființei mele o atât de mare și intensă trăire, provocată de acea minune apărută în viața mea, numită Vi. Chiar dacă Vi nu va fi pentru totdeauna al meu, eu tot am să-i mulțumesc că m-a făcut să cunosc o atât de imensă fericire. Cu acest gând bun plec la culcare.

La ora nouă dimineața a venit Vi să mergem la insulă. L-am rugat să mă aștepte-n chioșc până când aduc o cafea. El a spus că ar prefera să stea lângă mine, și eu cât mai mult lângă el. Eu am fugit cu promisiunea că vin repede. El m-a privit cu acel zâmbet strengăresc, pe care nu-l pot traduce. Era ceva, așa, care-i strângea toate luminile ochilor, genele se apropiau de sprâncene, sporind strălucirea veselă a irișilor. Parcă ochii lui spuneau: "Hai, nu face pe mironosița". Aseară, pe această bancă, te-ai topit toată sub sărutul meu, în acel zâmbet avea ceva ce spunea că pe noi ne leagă ceva intim și tainic, dar și ceva ce sugera bucuria unei victorii asupra mea. Vi avea ceva din siguranța și superioritatea învingătorului.

"Lasă Vi, că nu-s așa moartă după tine cum îți închipui tu!" Mă apărai eu în gând.

Aveam putere de discernământ asupra gândurilor și gesturilor mele, și m-am bucurat. Nu-mi răpise cu totul capul și dacă judecata îmi era așa de lucidă, poate că nici nu eram atât de îndrăgostită.

Mă obsedează mult imaginea lui reflectată în mine, gesturile lui, cuvintele lui, poate pentru că îmi e încă necunoscut. Poate nu mi se va părea totul obişnuit, chiar banal, când ne vom cunoaşte mai bine.

Am servit cafea liniştiţi, stând de o parte şi de alta a mesei. Vi fuma şi privea grădina.

- Aveţi o casă şi o grădină frumoasă. Şi ai mei visează să aibă o casă şi o grădină. Ştii, au fost demolaţi. S-au obişnuit greu la bloc, mai ales mama. După ce termin fa-cultatea, o să le fac undeva în margine de oraş o casă. Atunci te muţi la mine pentru totdeauna.

-.Să lăsăm proiectele de viitor şi adverbele "eternităţii", dragă Vi! Hai mai bine să profităm de vacanţă, de aer, de apă, de soare. Vezi, la noi în oraş parcă e un alt aer.

- Şi eu am simţit asta comparativ cu capitala. E drept că eu am văzut-o pe o căldură caniculară. E frumos totuşi să trăieşti acolo în toate anotimpurile. Îmi place animaţia străzilor, fluxul acela de oameni, care merg fiecare cu visele lui, cu viaţa lui.

- Dar parcurile din Bucureşti nu-ţi plac?

- N-am prea avut prilejul să le cunosc.

- Nu-i nimic, le vom explora împreună, făcui eu veselă, căci pe filmul interior mă şi vedeam alături de Vi în acele oaze de verdeaţă. Eu le cutreier mult, pentru că-mi amintesc de locurile de aici.

- Locurile copilăriei le purtăm în suflet toată viaţa, încheie Vi luându-mă de mână. Pornim spre ştrand pe sub coroanele grele ale arborilor.

- Întoarcerea la natură! Hai să ne integrăm în ea, mă îndemnă el.

"Ai dreptate Vi "– vorbeam eu cu el în gând. De ce să-mi torturez sufletul cu îndoieli, mai bine să trăiesc totul intens, profund, în aceste zile, să mă bucur de fiecare clipă. Cred că ar fi bine să nu mai umblu cu subterfugii, ci să-ţi dăruiesc tot ce-i mai bun în mine, să-ţi aduc bucuria ce ţâşneşte din fiinţa mea, acea bucurie ce-mi veni de la tine. Aş vrea să fii mereu vesel, cu fruntea senină, fără cute. Se poate trăi simplu şi frumos lângă tine, dacă ne vom înţelege ca acum, când mergem mână-n mână străbătuţi parcă de acelaşi flux magnetic.

Eram gata să-i transmit prin viu grai gândurile mele, când simții că Vi îmi dă drumul mâinii precipitat, se înclină ușor și spune "Săru' mâna".

În fața noastră se afla o fată suplă, înaltă, cu păr blond ce-i ajungea la umeri, îmbrăcată într-o rochie bleo cu broderie pe piept. Ea a schițat un zâmbet. A ezitat puțin, vrând parcă să se oprească și să vorbească cu Vi, dar a renunțat văzând că nu-i singur și a trecut mai departe, cu un mers elegant, ca de prințesă. Am rămas stupefiată și am întors capul după ea. Apariția ei mi-a părut fascinantă, mai ales că vedeam o neliniște inexplicabilă la Vi. Părul ei de un auriu strălucitor atrăgea toată lumina soarelui.

"E profesoara de franceză", mi-a spus Vi după ce și-a revenit puțin.

- A, de aceea ai salutat-o atât de ceremonios?! Făcui eu ironic. Voiam să adaug: "De aceea ești atât de transportat?!", Dar m-am abținut.

Mi-aș fi recunoscut pe față suferința, căci m-a durut bruschețea cu care mi-a respins mâna, ca și cum ar fi fost prins săvârșind o faptă rea, ca și când i-ar fi fost rușine cu mine. Era poate gestul spontan al unui elev, ce-și corectează ținuta în fața profesoarei, dar el nu i-a spus obișnuit "Bună ziua", ci "Sărut mâna". Asta ar presupune raporturi mai intime între ei?

"E poate gestul unui fost elev, ajuns student, ce-și saluta profesoara cu alți termeni", reflectai eu.

Vi a rămas cu un aer gânditor, pășind absent pe lângă mine. Am sesizat emoția și timiditatea ce-l cuprinsese. De ce? Doar pentru că o întâlnise pe ea, sau se jena să se afișeze cu mine? Ce era cu el, nu știu! Era doar emoția elevului în fața profesoarei, sau tulburarea unei întâlniri dorite?

Îmi venea să-l tachinez văzându-l așa de transportat, mergând pe lângă mine cu capul în piept și umerii căzuți. Își pierduse mersul acela avântat, când parcă se înălța în mers la orice pas. Se stârnise în mine o ciudă imensă, încât aș fi izbucnit în aluzii ironice, dar nu vroiam să mă știu învinsă. Îi recunoșteam superioritatea acelei profesoare frumoase. Nu știu dacă am să ajung să-i semăn vreodată. Căutam să-mi readuc chipul ei în

memorie. Avea frumusețe, grație, feminitate. Nu numai părul îi era frumos, avea niște ochi mari, căprui, calzi, cu gene lungi, întoarse și sprâncene fine. De mult timp îmi plăceau chipurile acelor femei cu ochii mari și pleoapele grele, ca la vedetele de cinema. Eu nu voi ajunge niciodată să am acești ochi. Mi-am dat seama ce deosebire era între noi. Chiar de mi-aș lipi în fiecare seară pleoapele cu leucoplast, tot n-aș ajunge să-i semăn.

Ea avea o altă geometrie a arcadelor, mai largi, mai pline, pe când la mine arcadele aveau o tăietură mai ascuțită, puțin orientată și pleoapele se retrăgeau în interior și nu cădeau ca niște petale de floare, ca la doamna ce-a trecut pe lângă mine. Am simțit în ea o rivală, cu antecedente în inima lui Vi.

Ah! Este prima mea suferință în iubire. De ce m-aș lăsa orbită de gelozie? E un sentiment odios, căci, dacă n-ar fi gelozie, aș raționa mai lucid.

O profesoară, chiar foarte frumoasă, rămâne un zeu didactic, păstrându-și totdeauna locul în Olimpul ei. Ea nu se coboară la muritorii de rând, fie ei și niște adolescenți superbi, care abia cunosc primele înfiorări ale dragostei.

Dar cine mă poate asigura de portretul moral al profesoarei?

Ascult multe zvonuri calomnioase despre profesoare, căci fac plajă lângă elevii de liceu. Eu totuși îi judec pe profesori prin prisma prin care-i vedeam pe părinții mei, de o moralitate excesivă, perpetuată an de an prin meserie.

Dacă acestei profesoare îi place să culeagă ofranda privirilor acestor adolescenți ca un omagiu al frumuseții ei, sau ca să-și întărească certitudinea acestei frumuseți? Există un dacă. Îmi amintesc zâmbetul ei oprit pe fața lui Vi. Îl remarcase pe Vi la școală, că era bine făcut și foarte drăguț. Poate știa că el o iubește și-i stimula cu zâmbete și priviri semnificative acea iubire.

Câte gânduri nu-mi trecuseră prin cap cât timp am mers alături de Vi, pe care-l simțeam străin de mine, înfundat într-o lume a lui, fără a mă observa lângă el.

Dar nu vroiam să dau importanță evenimentului. Poate n-a fost nimic și eu am o imaginație bolnavă. Poate vroia să-l felicite

pentru reuşita la facultate, poate de aceea a vrut să se oprească, ea i-a trimis prin zâmbet bucuria că-l ştie student. Ce feste îmi poare juca o imaginație înfier-bântată! Ca să scap de nervozitatea ce făcea să-mi simt mâinile slăbite, ca şi cum mă trecea un fior rece, ce le luă toată energia, am alergat câțiva paşi, m-am înălțat şi am rupt o rămurică dintr-un brad, ce-şi trecea crengile peste un gard. Am strivit în palmă fragila rămurică şi mirosul acela de răşină mi-a amintit de bradul meu de Anul Nou. Amintirea acelei bucurii din timpul sărbătorilor de iarnă mi-a liniştit sufletul. Mai puteam fi un copil, bucurân- du-mă de viață ca de un dar al lui Moş Crăciun?

- Mi-e dor de zăpadă, de un brad împodobit, i-am spus lui Vi.
- Şi ce-ai vrea să-ți aducă Moş Crăciun?
- Fericirea, dacă nu-i cer prea mult!
- E un lucru mare, dar sper că mă va delega pe mine să ți-o fac cadou.
- Adevărat! Zisei eu bucuroasă.
- Omul e fericit când iubeşte. Tu vei avea fericirea dorită, dacă mă vei iubi.
- Eu cred că omul poate fi nefericit tocmai pentru că iubeşte, făcui eu aluzie la durerea mea abia trecută.

I-am zâmbit privind peste umăr, cum avea şi el obiceiul şi am alergat uşor înainte. El venea după mine cu pasul lui uşor săltat. Ardea în mine o singură dorință, aceea de a simți apa lacului săgetându-mi trupul cu răcoarea ei. Era așa de mare dorința da a-mi răcori trupul după alergarea aceea, cu care am vrut să-mi risipesc zbuciumul interior, că nici n-am simțit undele reci ce mi-au cuprins trupul până la umeri. Apa mă ridica şi eu înaintam să mă îndepărtez de mal. Deşi Vi era în apă, nu-l lăsam să se apropie de mine, stropindu-l mereu. S-a prins şi el în joaca mea; am început să ne stropim, amuzându-ne. Aşa, părea un copil, un copil mare, cu ochii umezi, surâzători.

Mi-a dat mâna şi am ieşit din apă cu sentimentul că s-a stabilit iar armonia între noi. El se apucă să pescuiască impasibil, uitând parcă de mine. Nu înțelegeam pasiunea lui pentru pescuit. Eu eram făcută pentru mişcare. Nu aş suporta atâta imobilitate. Fixa mereu pluta şi mă privea rar peste umăr.

Acum am înțeles ce-mi place așa mult la băiatul acesta. Am înțeles în ce consta farmecul lui. Este în el un amestec fascinant de bărbat și copil, totodată. Mă întrebam ce-mi place mai mult, aerul lui copilăresc, sau vigoarea bărbătească. Totul îmi place, altfel n-ar putea fi el atât de puternic oglindit în sufletul meu. L-am întrebat de când are morbul pescuitului și el mi-a spus că de mic venea aici cu tatăl său.

- Nu te enervează așteptarea asta?

- Nu! Mă destinde, zise el privind apa.

Ce-ar putea să-l destindă? Poate oglinda apei, coroanele arborilor reflectați în ea, având o altă nuanță de verde decât cea reală. Și mie îmi plac valurile mici, ce aleargă pe suprafața apei, stârnite de vânt. Da, are dreptate. Totul aici este liniște, destindere.

Dar, vai! M-am înșelat! Se aude larmă de glasuri și grupul zgomotos al Rodicăi înaintează pe limba de pământ ce leagă insula de parc.

- Ce faceți porumbeilor? Stați la vrăjit? Ne luă Rodica în primire, aruncând din mers fusta și bluza pe iarbă.

Ce vulgar mi s-a părut limbajul ei! Ce știa ea despre vrajă, de câtă vrajă este între noi doi? Vi s-a întors și i-a replicat:

- Nu, te așteptam pe tine cu descântecele.

Am izbucnit în râs. Mi-o închipuiam pe Rodica, așa machiată, devenită vrăjitoare, hâdă.

- Atunci să vă servesc cu o băutură vrăjită, se oferi Rodica. Sper să nu aveți însă soarta lui Tristan și a Isoldei.

Ne-a servit cu Pepsi dintr-un termos. Îmi plăcea totuși nonșalanța acestei fete, care făcea ce dorea, fără să se întrebe ca mine dacă se cuvine sau nu se cuvine un lucru.

A intrat în apă râzând zgomotos și eu îi invidiam ușurința cu care înota. Și eu tânjeam după acea libertate a corpului în apă, pe care aș dori s-o cunosc și eu. Deodată o auzii pe Rodica țipând: "Ajutooor!"

M-am speriat! Ce-o fi având oare?

- Mi-a intrat rimelul în ochi, zise ea. Vai, nu mai pot, salvați-mă !

- Foarte bine! Făcu Didi. Altădată să nu te mai dai cu rimel, o admonestă el.

Eu am udat un șervețel și i l-am întins să se șteargă. Chiotele Rodicăi au spart iar liniștea. Vi părea enervat că-i alungase peștii.

- Hai în partea cealaltă, mi-a propus Rodica.

Trecurăm pe lângă Vi, care meșterea ceva la undiță. Părul i se învolbură pe frunte, iar o șuviță îi atârna între sprâncene, sporindu-i farmecul, părând ca Elvis Presley cu undița în loc de chitară. "Tânărul care inspiră pasiuni, iată, ăsta-i Vi", mi-am zis eu, deși eram conștientă că la el totul era involuntar, că-l asociam cu imaginea unor vedete celebre dintr-o pornire pur subiectivă.

Am trecut pe lângă grupul cu care venise Rodica. Erau toți simpatici, prin farmecul tinereții lor. Făceau plajă, jucau table, citeau cărți. Fetele beau cafea.

Am coborât în lac de cealaltă parte a insulei și m-am prins cu mâna de o salcie, împărțită între dorința de a învăța să înot și teama de a înghiți apă. Ochii Rodicăi, verzi ca frunza salciei, mă încurajau... "Dă-ți drumul și dă din mâini!" Mă sfătui ea.

- Nu, salcia este colacul meu de salvare! N-o las, îi replicai eu.

Deodată îl văd pe Vi plonjând în apă. Vine spre mine. Mă privește cu reproș.

- De ce ai plecat fără să-mi spui?

Mă încântă grija lui pentru mine, dar mă agasa acea îngrădire a libertății mele.

- Am uitat să-ți cer permisiunea, majestate, glumii eu.

- Vă las, amoraşilor, ne-a zis Rodica și s-a dus la grupul ei.

- Trebuie să înveți să înoți! Trebuie să știi să faci de toate în viață, decretă Vi categoric.

- O, ce spirit pedagogic aveți! Îi replicai eu.

- Dă-ți drumul! Eu te țin de mijloc! Se oferi el.

- Oh, nu, mi-e frică! L-am refuzat eu.

- Să nu crezi că eu caut pretext ca să te ating fără permisiunea ta. Pentru mine și îmbrăcată și dezbrăcată ești tot tu. Te pot atinge când vreau, nu?

- Indiferent de voința mea?

- Te voi face să vezi că noi doi avem aceeaşi voinţă, zise el. Mă sărută pe gură apăsat, îndârjit, dar eu mă opuneam cât puteam, mă zbăteam să scap!
- Crezi că reuşeşti aşa? Îl tachinai eu.
- Mai încerc până voi reuşi, se lumină de zâmbet chipul lui.

Lumina îi străfulgerase faţa. Era o lumină care venea din interiorul lui, trecându-i prin ochi, revărsându-se peste obraji, peste buze.

Mă privea cu capul într-o parte şi eu îi vedeam ochii închişi pe jumătate, lăsând o umbră între genele ce sporeau strălucirea ochilor. Şuviţa rebelă îi cădea între sprâncene, indicând conturul buzelor senzuale.

Ambiţionată de dorinţa de a şti de toate în viaţă, după expresia lui Vi, mi-am lăsat mijlocul cuprins de mâinile lui. "Eşti ca o ramură de salcie" – mi-a zis şi m-a sărutat pe umăr. "Sincronizează-ţi mişcările, dă alternativ din mâini şi din picioare", mă sfătui Vi. Înaintam cu braţele lui în jurul meu. Senzaţia era nouă. Nu ştiam care-i mai puternică: bucuria ce mi-o da apa, sau bucuria ce o răspândea în mine prezenţa lui.
- Începi să faci progrese! Zise el strângându-mă lângă umărul lui. Hai afară din apă, să nu răceşti, făcu el grijuliu. Mi-a încântat inima grija lui pentru mine. Vroiam chiar să-l răsplătesc cu o sărutare, dar eu hotărâsem să nu iau niciodată iniţiativa în problema sărutărilor. Nu vroiam să-i răspund sărutărilor lui, topită de plăcere, ca să nu-i dau impresia că sunt neserioasă. De altfel, nici nu-mi plăceau sărutările prea avide, sau poate nu eram eu obişnuită cu ele. Mai dulci, mai profund simţite mi se păreau sărutările copilăreşti, fugitive.

Cele prea pătimaşe îmi răscoleau prea mult fiinţa, deşi îmi spuneam că poate aşa trebuie să se iubească doi tineri, profund şi total. Poate cândva nu-mi vor mai părea atât de catastrofale acele sărutări voluptoase, spre care Vi era adesea înclinat.

L-am prins cu braţele de gât, surprinsă să constat că, deşi avea umerii mari, puternici, gâtul lui era subţire, ca de copil. Îmi plăcea acea sărutare dată din zbor, întorcându-ne capul unul spre

altul. Atunci ne atingeam pentru o clipă corpul, dar era totul ca o atingere a sufletelor noastre, pe care o simțeam apoi mult timp.

Nori albi se ridicau de pe munte, prelungindu-se în cer cu niște culmi ca de zăpadă. Încinsă de atâta soare, aș fi vrut să-mi culc obrazul pe răcoarea unei zăpezi.

De ce dorim oare zăpadă în toiul verii? Peste soare treceau nori albi, ușori, și eu priveam printre gene umbrele lor mișcându-se peste pădure ca un joc de lumini. Peste verdele strălucitor al fagilor și stejarilor se înalța verdele întunecat al brazilor și pinilor. Plutea în aer parcă o chemare a albastrelor depărtări, căci Vi făcu propunerea să mergem acolo sus într-o excursie, când am sosit lângă prietenii noștri. Toți aprobară. Rodica îi sări de gât și-i sărută obrazul. El schiță o mișcare de fereală. Știam că Rodica dă acele sărutări din pură obișnuință, căci în familia sa toți se sărutau toată ziua.

Părinții mei erau mai sobri.

Toți discutau proiectul excursiei, fiecare venind cu propuneri. Didi voia să facă rost de rolfilm, să imortalizeze momentul. Pentru mine era un eveniment însemnat să particip alături de acești tineri la o excursie pe piscurile ce mă chemau mereu din zare, dar nu puteam pleca fără acordul părinților. Îl simt pe Vi cum așteaptă răspunsul meu. Era foarte încordat. Mă privea de jos în sus stând întins pe nisip.

- Vin și eu cu voi! Fu răspunsul meu și simții ce cald mă învăluie lumina din ochii lui Vi.

Rodica începuse să joace tenis cu fratele ei. Priviți de la spate, nu-i deosebeai decât după costumele de baie. Se citea pe fețele lor bucuria jocului. Mă amuzam, ascultând dicuțiile lor privind scorul.

Mi-ar fi plăcut și mie să am un frate, un prieten al copilăriei și tovarăș de joacă. Am trăit drama copilului singur la părinți, tânjind după prietenia altor copii. Ai mei m-au crescut izolată de ceilalți. Nu-mi îngăduiau să aduc copii în casă, să mă joc cu ei pe stradă, să nu învăț să vorbesc urât.

Aş fi dorit să am un frate ca Vi. Ar fi fost minunat să creşti pe lângă un asemenea frate. Am fi fost oare mereu în dispută, ca Didi şi Rodica?

Mi-l închipuiam pe Vi în mai multe ipostaze: frate, tată, iubit, bunic cu sprâncene stufoase, tunând şi fulgerând. Vi m-a surprins zâmbind şi m-a întrebat dacă zâmbesc unei amintiri.

- Da, unei amintiri despre viitor, i-am replicat eu.

Mă obosise apa şi soarele şi nopţile pierdute cu însemnările mele şi am hotărât să mă întorc acasă.

Vi s-a oferit să mă conducă. El voia să lucreze la orga de lumini. Ne luarăm rămas bun de la ceilalţi şi ei ne răspunseră în limbile internaţionale. Străzile erau pustii la orele două ale amiezii şi Vi mă purta de mână prin umbra teilor, povestindu-mi o carte citită recent. Nu mai avea privirea aceea vagă, ce plutea în vid, alunecând pe lîngă mine, ci mergea cu capul întors spre mine, căutându-mi ochii. Şuviţa ce-i cădea pe ochi mă îndemna să i-o aranjez, mângâindu-l.

La colţul străzii mele mi-a tras mâna la spatele lui mult, m-a apropiat de el, lăsându-mi un sărut uşor pe obraz. "La revedere" mi-a zis şi s-a răsucit brusc pe călcâie, îndepărtându-se, privindu-mă peste umăr.

Am rămas pe loc, admirându-i trupul subţire şi înalt, trecând prin zone de soare şi umbră. Am ajuns acasă. Am mâncat repede şi după un duş rece m-am întins goală între cearceafurile reci.

Trupul îmi frigea şi n-aş fi suportat nimic pe mine.

După un somn bun, ce-mi aduse o senzaţie plăcută de destindere, mă ridicai şi mă privii în oglindă.

Oglinda mi-arăta un chip cu obrajii coloraţi în roşu, cu ochii umbriţi şi adânci, cu gene dese. Părul îmi atârna pe spatele gol şi atingerea lui mă înfiora. Îmi priveam sânii mici şi rotunzi. Pulpele aveau o rotunjime dulce, cu o uşoară adâncitură la mijloc. "M-am făcut o domnişoară", gândii eu şi un sentiment de pudoare puse capăt acestui moment de narcisism.

Îmi căutam lenjeria de corp când am auzit soneria de la poartă. În precipitarea ce m-a cuprins nici nu-mi găseam lucrurile.

Ai mei aveau cheie. Nu știam cine poate fi. Teama că aș pierde ocazia de a afla cine sună mă făcu să plec spre poartă înfășurată într-un capot ușor de vară, aproape transparent bleu-palle. Alergai spre poartă. Liliacul își mărise coroana și astupa vederea. Stupoare. Nu era nimeni.

Dau să închid poarta, când îmi sare-n față de pe gard dintre crengile liliacului chiar Vi.

- Stai, mâinile sus! Zise el.

M-am speriat. Abia i-am recunoscut vocea. Eram gata să cad, dar Vi mă prinse-n brațe, privindu-mă strengărește.

- Am venit să te iau la o plimbare, mi-a spus el.

- Nu pot, începe festivalul Enescu. Aș vrea să-l urmăresc la televizor.

- Atunci mă inviți să-l vedem împreună?

- Nu cred că o să te intereseze, încercai eu să contracarez stratagema lui.

- Mă interesează tot ce te interesează pe tine, spuse privind înainte, trăgându-mă de mână.

Ezitam, voiam să fiu singură, să mă pătrund de fiecare acord auzit. Și apoi numai eu cu el în toată casa, nu mi-e îngăduit.

Vi nu mă slăbea din ochi și aștepta încordat încuviințarea mea, cum așteaptă un copil să i se facă o favoare.

I-am pus furtunul în mână să ude grădina până mă pregătesc pentru musafiri. Am aranjat patul, am strâns lucrurile, mi-am pus o fustă albă și o bluză de dantelă. Pe masă am pregătit ceștile de cafea și paharele pentru vinul de căpșuni ce-l aveam în frigider.

M-am privit în oglindă. Părul avea onduleuri mari, ce-l făceau mai greu.

Când m-a văzut în pragul ușii, a zis că-s frumoasă, dar, că-mi stătea mai bine înainte(făcea aluzie la capotul transparent). Și-a întors fața să nu-i văd zâmbetul strengăresc.

- Nu suntem destul de intimi pentru așa ceva și nu vreau să fiu provocatoare.

- Ești sigură că nu ești? Mă incită el.

- Da, te provoc la o audiție muzicală.

L-am dus în camera mea unde aveam un televizor mic. Mi se părea o impietate să-l duc în cea a părinților la televizorul color. El s-a așezat într-un fotoliu mic și a privit paharele pline cu vin.

- Vrei să mă corupi! Sportivii nu beau.

- E vin de căpșuni, Vi, eu l-am făcut.

- Atunci se cuvine să-l onorăm, zise el.

Am ciocnit și am băut. Mi-a făcut urări.

Prima privire o aruncă în bibliotecă.

Ochii lui erau aprinși de curiozitate. S-a îndreptat spre raft. Îl vedeam din profil citind titlurile cărților și mi se părea înalt, foarte înalt. De ce oare când privim din unghiuri diferite proporțiile sunt altfel? M-am ridicat și m-am dus lângă el, spunându-i ce mi-a plăcut din cărțile citite.

El emitea niște judecăți de valoare, pe care le mai auzisem sau citisem despre ele. Unde am mai auzit aceste idei despre Blaga?

- Ascultă Vi, cu cine ai studiat tu limba română?

- Cu Genoveva!

Am început să râd și l-am întrebat:

- Tu știi cine-i Genoveva? E mama...

A rămas perplex.

- Și Radu cel Frumos ți-e tată... făcu el pierdut.

- O, nu știam că mă aflu în casa "iluștrilor profesori". Am obiceiul să nu-i întreb pe alții ce-i tata, ce-i mama. Dacă-i simpatizez, mi-e indiferent arborele lor genealogic.

- Ce băiat minunat ești tu, Vi, zisei eu și mă înălțai să-l sărut. El mi-a răspuns scurt, dar fulgerător, căci trecu la o altă carte.

Ce minunat e să constat că Vi ține atât de mult la mine, nu pentru că-s fată de profesori, ci așa, doar pentru mine însămi. Dar de unde să știu că lui Didi nu i-a turuit gura și acum Vi doar joacă teatru? O, nu, nu-i drept să mă îndoiesc de sinceritatea lui. Vi luă în mână o carte de Dumas, se așeză în fotoliu și începu să citească. E o retragere strategică, zisei eu. Aflând a cui fată sunt, se cuminți deodată, mă ținu la respect, deși aseară sărutările lui mi-au ars gura. Cu atât mai bine pentru mine. Ascult muzica ce-mi răscolește sufletul.

Valul aplauzelor mă emoționa. Parcă îmi erau destinate mie, ca atunci când am luat un premiu. Cunoșteam emoția acelor trăiri și aș fi vrut să fiu și eu printre concurenți, să mă aclame publicul. Cred că nu-i pe lume minune mai mare, mai nobilă decât aceea de a aduce oamenilor bucuria.

Timpul trecea și Vi era tot mai cufundat în lectură. Nici nu ridică un pic capul. Nu înțelegeam izolarea aceea, de parcă eu nici n-aș fi existat atât de aproape de el. Îl captiva cartea, sau se temea de zeii didactici, părinții mei, ce-l priveau din tablouri.

Într-un târziu mă fulgeră cu privirea, se ridică precipitat, spuse că trebuie să plece și-mi ceru cartea pentru a o termina.

Până la poartă m-a ținut strâns lângă el, cu brațul peste umerii mei și capul apropiat de al meu. Eu îl țineam cu un braț de mijlocul lui mlădios. Înainte de a ieși pe poartă, mi-a acoperit fața cu sărutări.

- La revedere! Zise el. Mâine tot la fel, da?

"Ce să fie tot la fel?" Voiam eu să-l întreb. Programul zilei cu lacul, insula sau singurătatea noastră în doi? Dar el era departe.

Dimineața mi-am făcut cumpărături, căci se terminaseră proviziile.

Când mă întorceam cu sacoșele pline, îl văd pe Vi repezindu-se înaintea mea, să mi le ia din mână.

- Bună! Am venit să te iau la insulă! Zise el.

Mi-a dus sacoșele în bucătărie, a scos alimentele și a început să le aranjeze în frigider. Eu spălam roșiile și fructele.

- Tu ai mâncat? Întrebă el. Vrei să-ți fac niște ouă?

- O, te pricepi la bucătărie?

- Nevoia te învață. Am învățat de la mama! Știi, eu... vroiam să fiu celibatar.

- Te sperie jugul căsniciei?

- Nu, vroiam să fac sport de performanță. Știi, un sportiv nu prea are timp de viață de familie.

- Și mai ai și acum asemenea gânduri?

- Ei, și le mai schimbă omul, după împrejurări, zise el zâmbind.

Mă amuza faptul că acest băiat era alături de mine, ocupat cu aceste îndeletniciri casnice. Păream un cuplu de tineri proaspăt căsătoriți, preocupați de menajul lor.

- Trebuie să te hrănești, ca să mai crești, să te îngrași.
- Uită-te la el, marele bărbat! Îl ironizai eu.
- Nu știu cât de mare bărbat sunt, dar eu nu vreau să am o soție scobitoare.
- Da' cine ți-a spus că scobitoarea o să-ți fie soție?
- Am citit în stele, atunci în tren.

Era amuzantă figura lui când mă urmărea mâncând, indicându-mi cu ochii că trebuie să mănânc tot. Credeam că nici n-am să pot înghiți în prezența lui, aici la noi, dar firescul ce-l degaja întreaga lui atitudine m-a făcut să simt parcă mai plăcut gustul alimentelor. M-a ajutat apoi să fac curat, cu obișnuința omului ce-i place ordinea. Mi-am pus un pantalon alb și o bluză bleu și am plecat.

În drum spre lac mi-a spus că ar dori să mergem iar la cascadă doar noi doi, că s-a săturat de gălăgia celorlalți.

Băiatul ăsta, cu farmecul lui, putea să mă ducă și la capătul pământului, că am început să-l ascult orbește. Nu știu ce-mi dădea atâta siguranță lângă el. Știind a cui sunt, și-a sporit parcă interesul pentru mine.

Și înainte mă recepecta, dar are parcă o seriozitate în gesturi și priviri, ce-i crea o altă fizionomie.

Eu aș fi vrut să-i regăsesc zâmbetul strengăresc, ochii surâzători, ce parcă-mi spuneau că există ceva ce știam numai noi doi, dar, mai ales doream privirile acelea peste umăr sau privirile înapoi, încărcate de promisiuni, la despărțire. El vorbea acum de popularitatea literaturii de aventuri în rândul tineretului, căci ea satisfăcea gustul spre tot ce-i senzațional, palpitant, la această vârstă.

- Și ție îți plac mult aceste cărți, nu?
- În aceeași măsură ca și Balzac.

Am rămas în suspens... Auzi un electronist și Balzac! Chiar l-o fi citit, sau vrea să epateze cu cultura lui?

- De ce îți place Balzac? Îl întrebai eu.

Gândul mă duce la frumosul Lucian de Rubemprés, cu care semăna fizic Vi. M-am înfiorat. O, nu! Vi nu poate accepta să fie astfel!

- Multe personaje sunt victimele societății, zise el. Pot afirma ca Rousseau că omul e bun de la natură, dar societatea îl corupe.

- Dar Vi, societatea poate să-l înzestreze pe om cu conștiință și calități alese.

Dialogul l-am continuat în gând. "Nu aș vrea să te știu atins de răul altuia. Eu te voi apăra cât voi putea. Nu te voi lăsa să suferi de toate relele din lumea noastră. Au fost și vor mai fi. Cum să te fac să gândești ca mine? Te cunosc prea puțin, dar simt că noi doi semănăm. Dar dacă nu ești așa cum te doresc eu?..."

L-am privit cu capul dat pe spate.

El s-a apropiat și, cu zâmbetul lui tandru, m-a sărutat, dar a exclamat nemulțumit: "Nu știi să săruți!"

- Uite cine face pe expertul! Ce profesoară ai avut? Ripostai eu.

A strâns din sprâncene, privind într-o parte. L-am atins oare la punctul sensibil?

- Nu trebuie să strângi buzele când te sărut. Lasă-le mai libere!

- Chiar vrei să-mi dai lecții de amor?

- Poate, zise el și-i înflori pe buze iar zâmbetul acela ștrengăresc, care-i strângea irisul în colțul ochilor și negrul celor trei linii părea mai intens.

Vi m-a luat de mână și m-a dua la cascadă. Îl urmam docilă. A pus pe jos un covoraș de plajă și m-a tras jos lângă el. Inima îmi bătea cu putere. Dar... Nu se întâmpla nimic. Vi își continua lectura cu aventurile mușchetarilor, iar eu priveam bolta de verdeață mișcătoare de deasupra, de nu mai știam dacă cerul este albastru și frunzele verzi, sau invers.

Îmi plăcea tremurarea strălucitoare a frunzelor unui plop alb și înalt de lângă noi. Aș fi vrut să simt în palme licărul frunzelor. Dar cum să poți pipăi o lumină?

"Plop alb, făclie aprinsă a dragostei mele!" Oh, iată-mă declarând versuri. De ce am ales oare plopul, metaforă a dragostei mele? Poate pentru că acest plop își înalță și el sufletul, spre infinit, dacă-i adevărat că și arborii au o sensibilitate a lor. Poate și

el e îndrăgostit de o stea strălucitoare. Ce idei mi se învălmăşiseră în cap! Umanizez natura, atribuindu-i sentimente numai pentru că sufletul meu s-a deschis larg spre cele patru zări, spre a primi şi a dărui dragostea. Dar ce face dragostea mea? Cufundat în lectură, el se luptă alături de d'Artagnan.

E concentrat. Fruntea i s-a cutat de încordare. Poate chiar el e un cavaler al dragostei. Dar m-a uitat pe mine.

Eu stau şi aspir prin toţi porii miresmele pământului reavăn, de muşchi, de frunze moarte, de ierburi aromate. Toate sevele pământului par că urcă în mine şi-mi dau puteri. Port în mine elementele vieţii. Mă simt floare cu rădăcini în pământ, ce aşteaptă să devină fruct. Oare cine se va bucura de acest fruct? De acest dar al naturii, care este fiinţa mea? Cel căruia m-aş dărui, da, m-aş dărui total, acum pe loc, dar mai are de luptat cu săbiile din cărţi. Mă ridic într-un cot şi-l privesc, fiind convinsă că a uitat de mine. E absorbit de lectură şi-l studiez în voie. El observă ochii mei şi un zâmbet dulce îi destinde faţa.

Lasă cartea jos, îmi pune mâna după gât şi mă sărută lung.

Începe să-mi mângâie febril tot corpul şi eu, speriată, căutam să scap de strânsoarea lui. Îl simţeam strivindu-mi sânii, căutându-mi gura şi eu nu mai puteam respira. "Oare el a auzit glasul sângelui meu şi vrea să răspundă chemării mele lăuntrice? O, nu, nu am dorit cu adevărat asta". Acelea au fost gânduri cauzate de obiceiul meu de a mă juca cu ideile, cu imaginile. "Să ştii Vi, că raţiunea e mai tare decât noi doi. Gândul meu cel lucid nu te vrea, se răzvrăteşte împotriva ta. Eu nu te doresc, Vi, nu am nici cea mai neînsemnată curiozitate sexuală pentru tine", dialogam eu în gând..

- O, Vi, lasă-mă Vi, te rog, mă ameţeşti!

- Şi tu mă ameţeşti cu trupul tău cu tot!

Era o şoaptă pătimaşă care m-a îngrozit. Vi mă cuprinsese toată în braţe şi simţii în trupul lui fierbinte cum i se zbătea de tare inima. Atunci gândul meu ultralucid a dat alarma. S-a pornit o artilerie nervoasă, care a alergat la muşchi, i-a pus în mişcare cu repeziciune şi forţă. M-am smuls de lângă Vi şi am fugit, am fugit până deasupra cascadei. Înnebunită de spaimă, m-aş fi aruncat în

bulboana aceea neagră și verde, dacă nu mi-ar fi fost frică de șerpi. Am pus piciorul pe pietrele de deasupra cascadei ca să trec repede dincolo. Pietrele erau alunecoase și piciorul meu neînvățat cu ele.
- Nu, stai! Întoarce-te! Am auzit glasul rugător al lui Vi.

Prezența lui m-a îndârjit și mai mult și înaintam abia ținându-mi echilibrul peste vârful pietrelor. Îmi făceam socoteala că, în caz că mă dezechilibrez, să mă arunc în susul râului, să nu mă strivesc de stânca peste care cădea cascada. Eram aproape pe la jumătate, când Vi mă prinse în brațe, m-a luat pe sus și s-a întors cu mine spre versantul abrupt. M-aș fi zbătut, dar riscam să cădem amândoi în cascadă. Totul se putea sfârși cu moartea. Aș fi strigat, dar cine să mă audă, în pustietatea asta. Vi părea disperat.
- Iartă-mă, iubito! Îți jur că între noi n-o să se mai întâmple nimic niciodată fără voia ta. Ce-ai vrut să faci?

În ochi îi străluceau lacrimi! Eram așa de mânioasă, că nu știam ce să fac, dar, văzând lacrimile în ochii acestui copil mare, mânia s-a topit dintr-o dată. M-a inundat un val de duioșie și i-am strâns capul la pieptul meu. Plângeam amândoi, eu mai mult de nesăbuința mea, care putea să mă coste viața, decât de atitudinea lui Vi. Eu îl dorisem fictiv, el mă dorise real. S-au înfruntat două voințe opuse. Atât.
- Vezi, Vi, de aceea mi-e teamă să te iubesc.
- De ce teamă? De ce atâta teamă!? Crezi că o să te părăsesc după ce m-am bucurat de farmecele tale?
- Nu, Vi, e vorba de altceva. Eu nu vroiam să fim decât prieteni. Eu vroiam ca prietenia să nu-și arate a doua față – dragostea... dragostea trupească.
- De ce ți-e teamă să iubești când ești atât de tânără și frumoasă?
- Tu nu înțelegi Vi, că dacă ne iubim mult, din ce în ce mai mult începem să dorim să ne atingem mai mult mâinile, buzele, trupul. Simt cum crește dorința aceasta în noi.
- Bine, dar asta e adevărata dragoste. O dragoste totală, fără reticențe.
- Dar tu nu-ți dai seama că noi nu avem statut social pentru o dragoste totală?

- Statut social spui? Că au prelungit ăştia şcoala şi ne scot la douăzeci de ani, când în alte părţi alţii termină universitatea? Au prelungit-o că nu au locuri de muncă. La noi există un şomaj mascat de capetele pătrate ce ne conduc.

Mă înfricoşau vorbele lui. La noi se vorbea şoptit despre aceste lucruri, căci un frate al tatei vorbise ceva şi fusese închis. Începusem să mă tem pentru Vi şi, ca să-i schimb gândurile, îl mângâiam pe păr:

- Lasă Vi, timpul va fi îndurător cu noi.

- Nu ştiu cât va fi de îndurător, dar te doresc atât de mult! Uite, după ce termini liceul, ne căsătorim.

- Şi... studiile noastre?

- Le continuăm căsătoriţi. Au mai făcut-o şi alţii ca noi.

- Un "love story" pe plaiuri carpatine, nu?

- Nu, zise Vi categoric. Eu doresc un final fericit pentru dragostea noastră. Pentru dragoste trebuie să ştii să lupţi.

- Se vede că te-au influenţat muşchetarii, glumii eu.

- De va fi nevoie, eu voi lupta.

- Dar nu cu mine, Vi. Eu s-ar putea să-ţi fiu un duşman înverşunat. Ai mei mi-au imprimat alte concepţii.

- Alături de tine, "Donna Alba".

Făcea aluzie la pantalonii mei albi, care se udaseră când eram deasupra cascadei. I-am scos şi i-am pus la soare. Nu mi-am scos şi bluza, deşi aveam pe mine costumul de plajă. N-aş fi vrut ca gestul meu să fie ca o provocare după legământul făcut. El s-a cufundat iar în lectură şi mi-a aruncat priviri mai puţin confuze şi timide. Am revenit lângă el şi am început să citesc şi eu. Între noi s-a instalat acea atmosferă camaraderească, caldă şi calmă, ca şi cum am fi ştiut totul unul despre altul. Ne simţeam bine împreună şi nu mai aveam să ne spunem nimic parcă.

Îmi revine în minte chipul lui descompus, înspăimântat de ceea ce se putea întâmpla la cascadă.

Băiatului acesta i se citesc pe faţă toate trăirile. I-am privit iar chipul – amestec de adolescent şi de bărbat – cu o tinereţe clocotitoare. Totul respira puritate pe acest chip de copil – bărbat şi l-am iubit mai mult în inima mea, uitând total rătăcirea

lui. Eu eram doar zeița Ecate, ocro-titoarea trecătorilor la răspântii. Mi-am trecut mâinile peste șuvițele părului lui mătăsos. Ce calde erau șuvițele lui în palma mea. M-a înfiorat atingerea lor. Parcă prin-deau viață sub mâinile mele. Vi mi-a zâmbit drăgăstos și mi-a trimis un sărut cu vârful buzelor strânse și senzuale. M-am aplecat să-l sărut, deși făcusem legământ să nu mai iau eu inițiativa în acordarea sărutărilor. Dar, în definitiv de ce mă conduc eu după anumite percepte și nu ascult doar de "rațiunea inimii" luând și dăruind în mod egal, fără echivoc, atât cât se poate dărui în situația noastră. Îi repetam în gând numele lui, numele lui întreg, Vivian, Vivian. Voiam să pătrundă în mine ecoul numelui său. Îmi plăcea rezonanța lui latină. Îmi aducea aminte de strălucirea strămoșilor pe care tata îi evoca cu patos acasă și la școală.

Gândul mi-a zburat spre Roma, cetatea eternă, unde în viziunea lui Rebreanu, un frumos patrician îndrăgostit de o sclavă punea să fie biciuită pentru a scăpa de vraja ochilor ei. Văzându-i însă suferința, o iubea mai mult.

Ce idee la acest romancier. El a tratat fenomenul transmigrațiunii sufletelor îndrăgostiților ce s-au iubit intens, dar nu și-au putut îndeplini iubirea, murind de fiecare dată în condiții tragice. De aceea numele lor se caută prin veacuri și se reîncarnează pentru a-și împlini visul de iubire. Era doar o idee literară sau fantezia autorului. Eu cred că și astăzi există acest ger de iubire puternică a două suflete ce se caută și se potrivesc.

Cred că fiecare om a iubit sau e capabil să iubească chiar mai intens decât poate fi redat în cărți și în filme.

Nu, noi nu trebuie să ne asemănăm cu acești eroi din cărți și filme, căci ce trăim noi este unic în lume, irepetabil. Gândul mă duce iarăși prin Roma antică. O, nu, Vi nu ar putea să-mi provoace o suferință crudă, ca acel patrician. Simțeam cum se spărgeau în mine lacrimile bietei sclave. Am simțit în piept toată durerea ei.

- Ce ai? Pari transfigurată, constată Vi.

- Oh, nimic... mă gândeam, îl liniștii eu.

Oare scenele interioare ce se derulau în mintea mea îmi schimbaseră fizionomia?

De acum voi şti să mă feresc de asemenea trăiri interioare, dăunătoare sănătăţii mele. Vi avea ceva din distincţia, armonia şi luminozitatea figurilor romane. Avea acea frumuseţe pe care care doar David al lui Michelangelo a purtat-o prin veacuri. Semăna cu el la păr, la arcadele ochilor, la gură. Trupul reproduce liniile statice, dar nu puteam realiza în minte proporţiile. Într-un film televizat David era un uriaş.eu mă mulţumesc cu acest David viu şi scump ce se afla lângă mine. Oare de ce am predilecţie pentru tot felul de asocieri şi comparaţii cu atâtea celebrităţi cărora le-ar corespunde Vi în mintea mea? Să fie oare o aspiraţie spre perfecţiune dorinţa de a-mi şti prietenul fără egal?

- Mergem? S-ar putea să vină ploaia, zise Vi privind îngrijorat cerul.

Eu, absorbită de lumea mea interioară, nu am observat ce-i în jur. Nori albaştri-vineţii invadaseră cerul, schimbând culorile pădurii, devenită stranie prin întunecimea ei.

Am pornit-o la vale într-o fugă dezlănţuită. Vi venea în urma mea, încercând să mă prindă. Părul îmi flutura în jurul capului ca o chemare. Când m-a prins, mi-a acoperit gura cu sărutări, tăindu-mi respiraţia.

- Te rog, nu mai fugi singură înainte! Am senzaţia că mă aflu într-un coşmar, că sunt destinat să alerg toată viaţa după tine, fără să te prind. Mă tem că nu vei fi a mea ni-ciodată. Tot timpul cred că o să-mi rămână în minte doar fuga ta printre copaci, cu părul fluturând în vânt, şi eu alergând fără a te prinde.

- Astea sunt doar figuri de stil! Ai un stil de a exagera lucrurile, n-am ce spune...

- Uite, eu cred în presentimente. Eu am nişte calităţi deosebite şi cred că nu ne rezervă nimic bun viitorul.

- O, nu fi pesimist!

- Tu nu vezi că viaţa tuturor se degradează zi de zi? Nu crezi că că n-o să mai putem rezista aşa? Oamenii sunt disperaţi.

- Vi, să lăsăm altora aceste probleme, nu schimbi tu lumea acum. Mai bine dă-mi braţul cavalere şi hai acasă.

El mi-a luat braţul şi-am mers alături cu braţul lui sub braţul meu şi cu mâna lui în mâna mea.

- Nu crezi că o să mergem mână-n mână toată viața? Îl privii eu tandru.
- Dacă şi tu doreşti, aşa va fi...
- Nu crezi că-i un drum lung şi dificil?
- Trebuie să învățăm să trecem peste obstacole, spuse el apăsând cuvintele.
- Dacă te am pe tine lângă mine, vom reuşi. Ştiu... Îmi place felul tău de a şti să te iei de piept cu viața, i-am spus eu.
- Toată viața nu-i decât o luptă! Zise el.
- Cu dragoste de ea, cu dor, completai eu.

Ce-i asta? Reminescențe din anii de şcoală? Faci paradă de aforisme sau vrei să-ți pui în evidență memoria?

- M-au fascinat mereu ideile oamenilor mari. Acasă răsfoiesc mereu un dicționar al înțelepciunii, zise el.
- Şi întotdeauna îți iei înțelepciunea din el? Acum înțeleg eu.

Vi s-a schimbat la față, s-a simțit lezat crezând că fac aluzie la incidentul din poiană.

- Oamenii mai pot face greşeli datorită vârstei, circumstanțelor, a zis Vi şi s-a înstrăinat iar de mine jignit.
- Ştii ce, Vi? Ar fi bine să porți cu tine dicționarul acela şi la nevoie îl deschizi.
- De ce eşti atât de ironică?
- La mine ironia nu-i malițioasă, nu vine din răutatea firii mele. Uneori îmi place să mă amuz, aşa, fac o gimnastică a minții. Am moştenit de la tata melancolia şi de la mama veselia.
- Atunci şi tu eşti o unitate de contrarii.
- Mai cunoşti şi pe altcineva, Vi? Sării eu. Se pare că şi tu eşti o unitate de contrarii psihice şi fizice.
- Eu cred că-n orice om este o unitate de contrarii, o unitate dialectică.
- Se vede că şi tu faci cu mine acum dialectică.
- Da, dialectica iubirii!...

M-a sărutat iar cu atâta ardoare. Da, acesta este cuvântul, ardoare. Eu mă zbăteam să scap din strânsoarea lui. Efectul se opunea cauzei acum.

- N-am ce comenta Vi, iubirea are şi ea dialectica ei.

M-a luat de mână şi am alergat spre oraş. Nori negri ameninţători veneau dinspre minte. Primele torente ale ploii ne-au scăldat aproape de casa mea. L-am tras pe Vi înăuntru. Aproape că mi-a poruncit să mă schimb, să nu răcesc. Mi se udase bluza şi mi-am scos-o, punându-mi capotul meu uşor. Vi m-a luat în braţe, m-a aşezat pe genunchii lui şi mi-a acoperit faţa cu sărutări uşoare. Se temea parcă să-mi atingă gura ca nu cumva să apară iar dorinţa de a ne contopi buzele până ce ameţeam. Se părea că prin casă plutea ceva ameninţător din ochii stăpânilor casei, "zeii didactici".

Vi dovedea o reţinere care m-a uimit şi m-a bucurat.

De data asta nu ştiu dacă eu aş mai fi fost stăpână pe raţiunea mea. Uite că am scris aici un lucru atât de impudic... că-mi vine să mor de ruşine. Dar faţă de jurnalul meu trebuie să fiu foarte, foarte sinceră.

Ploua cu tunete şi fulgere, o ploaie torenţială de vară. De nu mi-ar fi fost frică de tunete, aş fi alergat sub cascadele de apă venite din cer. Dar stând în braţele lui Vi, simţii cum în mine coboară liniştea. M-a surprins această constatare. Nu mi-am închipuit că un corp poate da altui corp de sex opus atâta linişte, doar prin simpla atingere.

La radio se transmitea Beethoven şi parcă acordurile simfoniei se potriveau cu dezlănţuirea naturii. Beethoven – Simfonia destinului. Al cui destin? Al marelui muzician, al artistului, al omului de geniu sau al omenirii întregi? Dar care va fi destinul nostru, al meu şi al lui Vivian?

Eu, pentru simfonia destinului meu aş alege toate acordurile ce-ar putea sugera alergarea lunii prin câmpiile albe, aria armoniei de umbre şi lumini din interiorul pădurii prin care am trecut eu şi Vi zilele acestea. Furtuna încetase. În inimile noastre se aşternuse pacea, ca după o mare furtună interioară.

Parcă a venit să ne calmeze simţurile, atât de des puse la încercare. Dar cum pot oare să mă împart între dorinţa de a-l ţine la distanţă şi dorinţa de a-l simţi mereu aproape, tot mai aproape?

Am pregătit cu Vi o gustare şi păream că suntem doi tineri proaspăt căsătoriţi, aflaţi în luna de miere. Mi-a plăcut joaca

noastră de-a căsătoria. Vi mi-a promis tot ajutorul când vom fi căsătoriți, căci, spunea el, se pricepea la bucătărie.

- Și cum se va numi viitoarea ta soție, Vi?

- Ah, iartă-mă, în tren nu m-am prezentat complet. Mă numesc Solonaru.

- Ai un nume curios, Vi Solonaru, vine de la soare? Soarele, izvorul vieții pe pământ sau vine de la sol, adică pământ, sau sol, trimis special, sau sol e doar o notă muzi-cală...?

- Nu știu de ce faci atâtea analize pentru un simplu cuvânt.

- E vorba de nota sol?! Am ghicit, Vi, tu îni influențezi destinul meu muzical. Sau solo sugerează poate solitudinea, izolarea într-un destin aparte?

- Lasă etimologia acum! Ai moștenit de la mama ta pasiunea de a explica geneza cuvintelor. Așa făceam în clasă.

- Și tu cum consideri asta? Deformație profesională sau conștiinciozitate?

- Dăruire, dar mai bine mănâncă tot, mă îndemnă el. Nu vreau o nevastă scobitoare.

- Eu, scobitoare?

Clocoteam de ciudă. Uite îndrăgostitul ce complimente îmi face! M-am repezit și i-am ciufulit părul. El și-a dat capul repede într-o parte și mă privea cu șuvițele căzute-n ochi, peste albastrul acela aproape material al irișilor. L-am simțit atunci așa de intim al meu, așa de prins de sufletul meu, că i-am strâns capul la piept, îndepărtându-i părul de pe frunte. Așa ochii aveau mai multă luminozitate și nu stârneau acea pasiune stranie, acea chemare ce mă îndemna să mă contopesc cu el. El m-a îndepărtat foarte ușor și și-a privit ceasul care devenise acum dușmanul meu. Mi-a spus că trebuie să plece, cu un glas ezitant, îngrijorat, ca un copil înțelept și cuminte pe care părinții trebuie să-l găsească în pat.

- Aproape că mi-e teamă să te las să dormi singură într-o casă așa de mare, se neliniști el.

- Adevărat? Mării eu ochii spre el. Și în gând am continuat "E o îngrijorare reală sau nu știi cum să te inviți să-mi ții de urât?"

- Când se întorc părinții tăi? Se interesă el.

- Nu știu, Vi, tata a dus albinele la țară, are de cosit.

"Oare vrea să ştie cât timp mai are la dispoziţie pentru a mă seduce?" Mă neliniştii eu. "Sau este sincer îngrijorat pentru mine?"

Ajunşi afară, atât de tare m-a învăluit parfumul trandafirilor în răcoarea nopţii, că-l voi purta mereu în memorie asociat cu imaginea lui Vi în bătaia lunii.

- Ai grijă şi închide bine uşile, mă sfătui el.
- Nu te teme, nu mă fură nimeni, îl asigurai eu.
- Şi dacă mă hotărăsc să te fur la noapte?
- Amână proiectul cu vreo şase ani, îl îndemnai eu.
- Văd că n-am nici o şansă! La revedere.

M-a sărutat scurt, s-a răsucit pe vârfuri şi a plecat grăbit, fără a întoarce capul. Doar conturul hainelor lui mai sugera ceva din fiinţa ce-mi devenise atât de dragă. Eu simţeam că mi-era dor de el, deşi abia plecase. Doamne, ce dor mi-era de el! Ce stupiditate! Auzi, să-i atribui lui Vi gânduri urâte... că el ar vrea să mă aibă prin subterfugii. Era doar îngrijorat pentru mine, dovadă că mă iubeşte. Mi-a devenit şi mai drag acest băiat dulce şi frumos, şi ca să mă pedepsesc pentru neîncrederea ce-mi încolţea în suflet, am lăsat să curgă peste mine apa rece a duşului. Mă analizam în oglindă şi nu găseam nici un cusur trupului meu. Poate mijlocul mi-e prea subţire. De aceea m-a numit scobitoare. Începui să mă compar cu profesoara de franceză a lui Vi. Constatai cu uimire că semăn cu ea, în partea de jos a feţei:aveam aceeaşi linie copilărească a bărbiei şi acelaşi contur al buzelor. Reţinusem bine aceste detalii ce-i făceau o faţă de adolescentă. În primul moment când am văzut-o, o considerasem o colegă de-a lui Vi. M-a bucurat şi m-a întristat această asemănare. Ea, apariţia blondă, era o frumuseţe recunoscută, pe când eu... Dar gândul meu susceptibil, receptiv la dureri reale sau închipuite, se ivi şi acum scormonitor. Oare de ce Vi s-a îndrăgostit aşa de repede de mine, "din prima clipă", cum zicea el? Oare nu pentru că semănam cu cineva drag inimi lui? Oare nu transferase asupra mea iubirea imposibilă pentru o profesoară? Poate în mine o iubeşte tot pe ea.

Am îngheţat la acest gând. Mi-am privit trupul gol cu milă. Nu mă mai încânta nimic. Mi s-a făcut o silă imensă de tot ce am

trăit în ultimele zile, de tot ce descoperisem că eram capabilă să simt pentru un băiat. Cunoșteam pentru prima dată acest proces misterios – dragostea. Și, ca să-mi sporesc durerea, imaginația mea bolnavă îmi servi și alte argumente în defavoarea lui. De ce se grăbește și pleacă brusc la ora zece fără un sfert? De ce aleargă așa fără să se uite înapoi, preocupat numai de gândul de a ajunge repede undeva? Unde? La o altă întâlnire de dragoste, cu altcineva? Dar dacă este chiar ea, profesoara care îl așteaptă când soțul ei este de gardă? El nu mai este minor, nu contravine legii, deci sunt doi oameni liberi care se iubesc. Dar cum? Încălcând orice principiu moral?

Iubirea nu cunoaște limite... Poate zâmbetul lor de atunci n-a fost decât o înțelegere! Iată-mă geloasă... Curios sentiment... Ce dramă îngrozitoare mi-e dat să trăiesc! Eu, să fiu înșelată în iubirea mea, în care am pus întregul meu suflet! Durerea era cumplită, chiar dacă totul se desfășura în mintea mea. Sufeream cât nici nu-mi puteam închipui că mi-ar fi fost dat să sufăr. Am crezut că eu sunt marea lui dragoste, unica, cea mult așteptată, dar nu, cred că sunt pentru el un simplu divertisment de vacanță. Chiar dacă la început i-am propus să ne dăruim această vacanță, convinsă fiind că nu mă voi lăsa prinsă în mrejele iubirii, acum, când sunt prinsă în această cumplită vrajă, mă îndoiesc de el. Oare așa este când iubești, ești mereu tentat de neîncredere, sau de vină sunt lecturile mele și toate sfaturile primite de la alții?

Ce singură m-am simțit deodată în lume, singură cu durerea mea care-mi răscolea tot trupul. Ce mult aș fi dorit acum prezența liniștitoare a mamei! Am hotărât să plec chiar mâine la țară, să aflu mai multe despre "doamna inimii lui Vi". Eu nu trebuie să fiu mințită. E prima mea dragoste. De ce să-mi fie furată bucuria primei iubiri? M-am dus în camera mamei, am luat un somnifer, am revenit și m-am culcat. Dar ce coșmaruri am avut! Cădeam în prăpastie și Vi încerca să mă salveze. Dar eu nu-l mai iubeam. Îl uram îngrozitor și simțeam prin somn puterea urii mele. Preferam abisul, lovirea de stânci, decât mâi-nile lui Vi. Visul m-a urmărit mereu prin casă, m-a obsedat, mi-a accentuat sentimentul acela dezagreabil împotriva lui. Am luat visul drept o presimțire și

am fugit la părinții mei la țară, fără a-l mai anunța pe Vi. Aproape că m-am bucurat că mă pot răzbuna pe el pentru suferința produsă mie. Până nu verificam adevărul, totul era de domeniul posibilului.

Eu, îndrăgostita de șaptesprezece ani, am devenit copilul ce-și caută alinarea la sânul mamei. Dar oare se merita să te crezi deja mare, să suferi din cauza unor dureri reale sau imaginare, când mie încă îmi mai place să umblu desculță prin iarbă și prin apa pârâului ce curge pe lângă casa bunicii?

Mama a rămas surprinsă când m-a văzut.

- Ți-au sosit partiturile? Mă întrebă ea după ce mă îmbrățișă.

- Nu, mi-era dor de voi, de toți.

Eu umpleam cu veselia mea toată curtea și casa bunicii. Nu știam dacă era o reminescență a veseliei de altă dată sau era o veselie nervoasă, de care sunt cuprinsă uneori. Nu știu dacă totul mă încântă aici la țară, simțeam însă că nu participam și cu sufletul la acea bucurie afișată față de ceilalți. Liniștea locurilor începu însă a echilibra și liniștea mea. Mi-am pus o rochie cu volănașe ce o aveam aici la țară și redevenind parcă fetița de altădată, mă urcai în vișin. De acolo de sus, priveam oceanul verde din jur și un sentiment de descătușare mă învălui.

În definitiv, ce-a fost? Au fost trei zile într-un joc de-a dragostea; chiar dacă el este un fățarnic, eu nu vreau să sufăr din cauza lui. Ce, s-a terminat lumea, nu mai sunt băieți? Sunt destui, dar eu am înțeles acum, abia acum, că nici unul nu mi se va părea ca el. Am început să regret că am plecat așa, fără să-l anunț. Acum, dacă nu plecam, făceam poate plajă alături, sau mă învăța să înot. Îmi imaginam stupoarea lui când nu m-a găsit acasă. Las' să se perpelească puțin, dacă ține la mine. Absența mea îl va face să-i fie dor de mine, dacă nu m-a uitat repede. Sau poate și-a găsit consolarea cu EA. O, cum să aflu? Cum s-o întreb pe mama ce fel de om este ea? Am coborât din vișin cu coșul plin, și pe când o ajutam pe mama să curețe vișinele pentru dulceață, i-am spus:

- Am fost Rodica la ștrand.

- Ați fost singure? Se interesă ea.

- Nu, cu fratele ei și cu alți câțiva băieți și fete, unii erau foștii tăi elevi.

- Care?
- Colegi cu Didi. Era unul Solonaru Vivian.
- Îl ştiu. E băiat bun, zise mama.
- Bun la carte vrei să zici?
- Da, era mereu pregătit. Îl apreciau toți profesorii.
- Ce fel de profesoară este doamna de franceză?
- O, este o fată minunată. A venit la noi de pe băncile facultății cu entuziasmul tinereții şi cu sufletul nealterat de rutină.
- Am văzut-o. E foarte frumoasă, mamă.
- Da, e frumoasă şi bună. Se bucură de foarte mare popularitate în rândul elevilor.
- Am observat. Ce este soțul ei? Întrebai eu.
- Este medic şi o adoră, zise mama zâmbind.

"Deci dispune de bani pentru a-şi face toalete superbe", cugetai eu. Mi-am amintit de rochiile mele de la croitoreasă.

- Mamă, mi-am luat material pentru două rochii, sunt la tanti Sanda.
- Chiar voiam să-ți propun să-ți mai iei nişte lucruri de îmbrăcat.

"O, draga de ea, se gândeşte la toate" zâmbii eu în sinea mea. Dar ea nu ştie că nu mai sunt eu.

Aş vrea să fiu mai elegantă, mai frumoasă. Nu, nu sunt gusturi frivole, ci aspirații de adolescentă îndrăgostită.

Eu cred că transformarea mea interioară trebuie să găsească un corespondent în transformarea mea exterioară.

- Ştii, mamă... îndrăznesc eu, Rodica m-a invitat la o petrecere. Mă pot duce?
- Tu ai vrea să te duci? Mă chestiona ea.
- Da, mamă, dacă mă laşi.
- Te las. Vezi, nu stai mult acolo...
- Dar într-o excursie pe munte cu grupul lor, pot să merg?
- Cere voie tatei, se eschivă ea.

O, sfântă prudență familială! Îngrădirea libertăților mele. Trebuie să-l cuceresc pe tata. Aş vrea să fiu în inima munților, chiar dacă am terminat-o pentru totdeauna cu Vi.

Tata m-a sărutat privindu-mă blând. Mai avea de strâns nişte fân în grădină, şi-am început să-l ajut. Îmi plăceau nespus de

mult locurile copilăriei lui. În sufletul lui, tata a rămas tot băiatul de la țară, și miile de pagini citite despre istoria neamului i-au întărit dragostea lui de pământ.

Făceam grămezi mici de fân pe care tata le ducea la căpiță. Dacă n-ar fi fost de față tata care începuse să mă trateze ca pe o fată mare, cred că m-aș fi aruncat peste acele grămezi de fân.

- Când mai mergem pe munte, tată? Mi-e dor de înălțimi – începui eu diplomatic.
- Mergem în curând, poate o luăm și pe mama.
- Dar mie îmi dai voie să merg săptămâna viitoare cu niște fete și băieți?
- Cu cine? Se miră el, știind că nu am un cerc de prieteni.
- Cu Rodica, cu Didi și cu alți elevi din școala ta.
- Dacă promiți că ai să fi prudentă.

Tata mă privi lung, semnificativ, și eu simții că mă roșesc. La ce se referea oare? La prudența unei ascensiuni pe munte, sau la prudența cu care trebuie să se înarmeze orice fată?

- Ai toată încrederea, tată!
- Contez pe tine, mi-a zis tata cu glas ferm și și-a continuat lucrul.

Eu parcă eram mai ușoară, mai îndemânatecă. De ce? Numai pentru că-mi cucerisem libertatea? Că făcusem începutul emancipării mele de sub tutela părinților, sau pentru că m-a cuprins bucuria la gândul că voi fi împreună cu Vi? Ca să pot trăi din plin această bucurie, am pornit spre pădure să caut ciuperci. Prea multe întrebări se ridicau în mintea mea. Acum mă bucuram că am luat cu mine acest caiet. Poate că el mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile. Poate dacă l-aș fi răsfoi, aș înțelege mai multe din el. Atunci notasem în el impresiile mele imediate. Acum, după sedimentarea lor în mintea mea, le puteam selecta pe cele mai adecvate stării mele actuale. Puteam trage alte concluzii.

Vi, Vivi, Vivian. Simt că mi s-a topit ura aceea care m-a torpilat în vis. De ce oare să-l acuz pe nedrept? Mama l-a lăudat. Oare câți din oameni pot fi oameni integri? Mulți sunt niște materialiști fără scrupule... alții supuși propriilor patimi. M-am gândit la profesoara de franceză. Nu poate fi lipsită de simț moral

dacă e atât de frumoasă... Bun, dar acum Vi a terminat, relația profesor-elev a încetat.

Vi nu este decât tânărul frumos care o adoră. Diferența de vârstă nu-i prea mare. Au fost cazuri şi-n viață, şi-n literatură. Mă gândeam la "Roşu şi negru", "Mănăstirea din Parma", romanele lui Sthendal pe care le citisem recent. Lecturile poate mi-au deformat dreapta judecată, m-au făcut să caut similitudini de situații. Asta e! Am imaginația înfierbântată de lecturi. De ce nu aplic lecția dată de părinți mie, care-mi repetau mereu că poți acuza pe cineva de ceva rău, când eşti sigur că a comis ceva rău, adevăr de care n-am ținut cont. Vi nu-i vinovat. Cum ar putea fi fățarnic un om cu un chip ca al lui? Ce rost ar avea să mă înşele că mă iubeşte? Ce-ar urmări?

Pe filmul interior ce derulează toate aspectele chipului său, multiplele lui chipuri, căci are mai multe înfățişări. El pare altfel când vorbeşte serios, altfel când râde, altfel când merge, altfel când citeşte, altfel când mă priveşte peste umăr. Puteam reproduce mintal doar fragmente fugitive ale chipului său. Îl revăd, cu ochii pri-vindu-mă adânc, cu pleoapele pe jumătate lăsate-n jos sau clipind des, cu gene lungi, întoarse.

Dar oare cum eşti tu, Vi, cel adevărat? Mă întrebam eu alergând pe potecile din pădure.

Îmi venea să-l strig tare, cu numele lui întreg, Vivian, Vivian! Atunci am simțit ce dor imens îmi este de el, un dor "dureros şi dulce", cum zice Eminescu. Mi-am dat seama că iubesc cum n-a iubit nimeni pe lumea asta o altă ființă omenească. Oare este chiar aşa? Nu-i o repetare a altor şi altor iubiri mari? Poate că aşa iubesc toți oamenii de când e lumea şi pământul. Cred că oricărui om îi este dat să treacă prin ceea ce trec eu acum. Mie mi se pare totul inedit, căci descopăr pentru prima dată iubirea, că descoperind-o mă descopăr pe mine, uimită de cât de adânc pot simți un sentiment înălțător. Mă întreb dacă fata de la țară, fata care n-a schimbat portul popular nu iubeşte, nu simte ceea ce simt eu acum.

Oare cântecele ei nu vorbesc despre dragostea ei pentru un fecior "cel mai mândru dintre toți", despre gura lui, despre părul

lui, despre fața lui. Și fata de la țară își caută în viers de foc dorul ei după iubit, durerea despărțirii. Mă simt solidară cu fata de la țară care iubește ca mine, cu toți oamenii care iubesc pe acest pământ. Iubeam parcă toată lumea, tot ce mă înconjura. Sufletul meu condensat de iubire se revărsa peste această lume pe care o voiam bună și frumoasă, o lume fericită în care voiam să-i trăiesc iubirea, în ciuda vicisitudinilor vieții.

Oare aceste stări alternative ale dispoziției mele sufletești sunt doar manifestări ale unei adolescențe ajunsă la final, sau sunt caracteristicile firii mele, ce-și vor lăsa amprentele pentru toată viața în suflet?

Acum parcă descopeream lumea. O lume nouă, văzută prin ochii lui Vi, căci tot ce simțisem, tot ce vedeam, se raporta la el. Ce mult însemna acest băiat pentru mine!

Acum eram atât de nerăbdătoare să-l revăd, să-i spun totul, să-i spun tot ce simt pentru el! De ce nu i-aș spune? Până când să mă ascund după cuvinte? De ce să-mi fie teamă de cuvinte? Ele, doar doar ele pot exprima atât de bine sufletul meu. De ce nu mi-aș pune sufletul în mâinile acestui băiat? De ce să mă conduc după principiile altora, să adopt o strategie prestabilită în iubirea mea? Mulți m-ar sfătui: nu-i spune că-l iubești, că dacă te-a cucerit, s-a terminat cu iubirea lui, nu mai are pentru ce lupta, nu mai are ce cuceri. Cu mine cred că va trebui să lupte ca să mă cucerească, mereu, căci pe mine mă poate dezamăgi un singur cuvânt, un singur gest.

Eu știu că nu-l pot iubi orbește, total, cu defectele lui cu tot. Prea l-am idealizat, ca să pot accepta să fie altfel. De aici teama mea că ar putea să mă facă să sufăr. Acum sunt convinsă că iubirea ne va purifica mai mult sufletele, căci iubindu-ne vom săvârși fapte improbabile, că vom dărui ce-i mai bun în noi acestei iubiri și ne vom modela astfel caracterul unul după altul. Trebuie neapărat să-i spun totul, totul, tot ce gândesc acum. Eu cred că dacă va afla din cuvinte toată iubirea mea, mintea lui se va pătrunde de vorbele mele, le va repeta în clipele de singurătate, așa cum fac eu cu cuvintele lui Vi și iubirea se va amplifica și mai mult. Ah, simt o durere ce-mi pătrunde în piept, amintindu-și

frumoșii lui ochi, ce-mi plac atât de mult, mai ales acele priviri înapoi, încărcate de promisiuni, când îmi trimite atâta lumină și căldură. Și acum, în absența lor, le simt parcă materialitatea, pătrun-zând în ființa mea. Tata spunea odată mamei că fetele au o memorie afectivă mai mare decât băieții, totul fiind în funcție de temperament. Ce mult mă bucur de faptul că Vi mai are acea înclinație către reverie, specifică adolescenței! Dar dacă își va pierde acea latură romantică a personalității sale care-mi place atât de mult și va deveni un tânăr cu mintea absorbită de cifre și formule? Știu că ele vor constitui latura practică a ființei lui, dar voi avea grijă să nu-i altereze sufletul și să se întoarcă cu plăcere spre cărțile sale de beletristică ce-l mai pot încânta și satisface setea lui de a asimila ideile mari, revelatoare, despre viață.

Știu că viitorul va decide soarta lui Vi, căci fiecare prag de vârstă trecut înseamnă o treaptă în evoluția noastră spirituală.

Deocamdată îmi plăcea să mă plimb imaginar cu Vi prin aceste locuri tainice din pădurea unde-l voi aduce când va fi "mirele meu". Aș vrea să-mi petrec luna de miere "pe-un picior de plai, pe-o gură de rai", căci cum putem altfel numi acest ținut românesc cu coline verzi și păduri adânci?

M-am întors din pădure și pe tata l-am găsit cosind în livadă. Parcă regreta alunecarea coasei lui prin aceste valuri de iarbă, în care se aflau și flori albe, unele lângă altele, ca pe un imens covor. Un deal întreg era acoperit de acest covor mișcător de flori de câmp înmiresmate. M-am apucat și mi-am adunat un mănunchi de margarete de pe brazdele cosite de tata. Părul lui, care forma o buclă înaltă deasupra frunții, nu mai era negru și strălucitor, ci căpătase fire argintii. De ce l-or fi poreclit elevii "Radu cel Frumos"? Pe el îl cheamă Ștefan. E adevărat că tata are un cap frumos, deși acum e bronzat de soare.

Eu i-am moștenit ochii mari, căprui, cu linia înclinată a arcadelor, cu gene lungi, negre, ca și sprâncenele subțiri. Doar linia bărbiei, cu aspectul ei copilăresc, și buzele le am de la mama.

Parcă nu mă înduram să mă despart de miresmele fânului cosit, cu care mi-aș fi acoperit brațele și părul. O, ce idee! Cum

poți atribui calitățile materiale unui miros? M-a strigat bunica și m-a rugat să merg să-i cumpăr sare de la magazinul mixt. Am plecat luând cu mine buchetul de flori albe și când am ajuns pe lângă cimitir le-am aruncat peste mormântul aflat aproape de zid, unde știam că se odihnește prima iubire a tatei. Erau flori tăiate de coasa lui, aruncate peste ceea ce a fost visul lui de dragoste, și parcă fata din fotografia de pe crucea albă mi-a zâmbit.

M-am întors acasă cu sarea cumpărată, deprimată de sărăcia magazinului sătesc. Ca să mă consolez, am rămas în grădină ca să privesc crepusculul. Nu-mi puteam lua privirea de la acel "fulger lung încremenit" peste culmile albastre.

Cred că dacă nu m-aș fi pătruns de mică de aceste splendori ala naturii, pe care le priveam fără să le înțeleg atunci, dar care îmi încântau sufletul, eu n-aș fi descoperit poate splendorile cântate în versuri de mintea genială a lui Eminescu. Și, ca în "Seara pe deal", coborau și vitele din pădure și-n liniștea serii păcăneau tălăngile lor.

Îmi plăcea nespus acest decor rustic, această imagine pastorală a serilor de vară, când noaptea coboară ca o împăcare peste lume.

Casa bunicii nu era situată pe artera principală asfaltată a satului, ci pe o vale cuprinsă între două culmi apropiate, în care sclipea argintul pârâului, ce a dat nume satului. Biserica se afla în această vale și tata, care făcea o monografie a satului, se străduia să dovedească faptul că aici a fost o veche vatră a satului, că aici s-au statornicit cele mai vechi familii, încă de pe timpul lui Brâncoveanu, cel ce construise o mănăstire în apropiere, loc de refugiu și de punere la adăpost a averilor sale, în cazul năvălirii turcilor.

După ce am servit masa, ai mei s-au dus la culcare, iar eu am rămas doar cu bunica să mai stăm de vorbă despre vremi în care eu am pătruns doar cu imaginația. Necazurile s-au ținut în valuri peste bunica. În primul război mondial și-a pierdut bărbatul. În cel de-al doilea doi flăcăi ca bradul, iar altul în timpul secetei din 1947 în Oltenia, a răcit și a murit de plămâni. Singura ei bucurie au rămas tata și un frate mai mare.

Dar și tata a fost lovit de nimicnicia boierului care voia să-și dea fata numai după un om bogat, iar fratele tatei i-a pricinuit o altă durere, căci s-a opus achizițiilor făcute de ruși, când ne ocupaseră țara după război, și a fost închis.

Bunica mi-a spus cu necaz în glas, amintind drama tatei:

- Praful s-a ales maică de neamul lor! După reforma agrară, Conu' s-a îmbolnăvit de inimă rea, s-a dus în pământ, că nu-i mai ajungea; acum are destul! Tot mereu lua de la alții prin înșelăciuni și tot felul de datorii făcute de oamenii nevoiași. Copiii i-au murit toți, iar în casa din deal stă un nepot bețiv și nebun.

- Ce crezi maică (așa obișnuiam să-i zic), tata ar fi fost fericit dacă se însura cu fata boierului?

- Io știu, maică? Poate c-ar fi fost ea frumoasă, s-o pui în ramă, dar cred că i-ar fi otrăvit viața hapsânul de boier, l-ar fi ținut ca pe o slugă, i-ar fi amintit mereu că-i sărac, un biet învățător de țară. Bine c-a plecat de aici după moartea fetei, maică! Mi-era teamă să nu-și piardă min-țile. I se rupsese tot sufletul când a murit ea. Ce frică mi-a fost să nu se omoare! Ieșea numai noaptea și stătea lângă crucea ei din cimitir și plângea. Plângea toată noaptea.

"O, bietul tata! Cât trebiue să fi suferit!" Simțeam o durere grea pătrunzătoare la inimă. Revedeam tânărul de altă dată, cu fața albă și părul negru, cu brațele în jurul unei cruci, sărutând o fotografie.

Ce cumplit o fi să iubești, să întinzi brațele, să vrei să cuprinzi și să nu întâlnești niciodată decât aerul!

Cum a reușit oare mama să lupte cu acea umbră din inima lui? Eu cred că l-a cucerit cu tinerețea și voioșia ei. Au fost foarte fericiți și sunt încă. Îi surprind și acum privindu-se afectuos. Liniștea, fericirea unui astfel de cămin aș vrea să cunosc și eu, alături de Vi. Oare care au fost reacțiile lui Vi când nu m-a găsit? Oare brațele lui nu s-au întins să cuprindă și nu au avut ce? O, Vi, nu fi trist, îl consolam eu în gând. Voi veni și vom fi foarte, foarte fericiți. O, ce-aș fi vrut să alerg la telefon să-l anunț că mă întorc, dar nu-i știam numărul. Trebuia să aflu treptat, treptat, câte ceva despre el. Ieri abia i-am aflat numele întreg. Ca să-i aflu eu telefonul, găsesc eu o stratagemă; să nu creadă că i-l cer în mod

expres. Chiar mâine mă duc şi-l caut eu pe el. Ce-i rău în asta? De ce într-o prietenie să nu aibă drepturi egale şi fata şi băiatul, dreptul de a căuta de a cere şi a da explicaţii. De ce există această reminiscenţă "de salon" în mentalitatea unora, că numai domnişoara trebuie să aştepte să fie curtată. Fetele de azi sunt îndrăznețe, ele pot chiar cere în căsătorie băieţi. Iar s-au derulat prin mintea mea scenele menajului meu improvizat cu Vi. Pătrunderea lui în sanctuarul patern ar trebui s-o fac cunoscută părinţilor, să nu afle de la alţii, să nu-şi închipuie cine ştie ce.

Ajunsă acasă de la ţară, mi-am lăsat bagajul, am fugit la croitoreasă şi-am venit cu rochia albă, vaporoasă, care-mi plăcea foarte mult. Am făcut un duş şi îmbrăcată cu ea, am pornit-o spre Rodica. Parcă pluteam. Îmi era ruşine să apar pe stradă aşa gătită. Simţeam privirile că mă urmăreau şi ele parcă îmi paralizau mersul.

Auzii muzică tare, apropiindu-mă de casa Rodicăi, deci au început petrecerea, am conchis eu. Ei se aflau în curte pe o peluză verde ce pornea de la poartă până la garaj, sub umbra copacilor. I-am simţit prezenţa lui Vi înainte de a-l vedea. Nu ştiu cum, dar simţeam că Vi este deja acolo. Da, el era la o masă cu un rebus în mână, în timp ce ceilalţi se mişcau în ritmul dansului. Simţind că e privit, a ridicat ochii, a scăpat revista jos, s-a ridicat, a vrut să înainteze spre mine, dar s-a abţinut. M-au zărit ceilalţi şi m-au înconjurat cu exclamaţii entuziaste.

- Unde ai dispărut, tu? Mă luă Rodica în primire. Vivi te-a căutat innebunit peste tot.

- Adevărat, făcui eu aruncându-i o privire "inocentă".

Vi mă privea consternat, nici nu zâmbea. M-am apropiat de el, i-am întins mâna, spunându-i un "Bună" şoptit. Vi mi-a prins mâinile, a făcut un pas, şi cu braţele sub ale mele mi-a cuprins spatele şi am început să dansăm. Începuse un tango şi, în nevoia noastră de a ne îmbrăţişa, picase tocmai bine. Dacă nu era tangoul, oare cum reacţiona? Nu-mi vorbea, nu mă privea. Nici eu n-am

scos o vorbă. Ce puteam să-i spun dintr-o dată, când aveam atât de multe să-i spun? Dar ce bine-mi făceau brațele lui și umerii lui puternici sub palmele mele! Îi vedeam capul de la spate, capul acesta ce-mi devenise atât de drag! I-am mângâiat șuvițele ce formau mici onduleuri la baza gâtului. Am simțit iar ce drag îmi era acest băiat și am hotărât să-i spun totul astă seară. După ce se termină tangoul, Rodica m-a rugat s-o ajut să aducă ceva de băut. Mi-a atras atenția că "zeamă de flori de nu mă uita" are doar pentru îndrăgostiți!

- Bea-o singură! Zise Didi. Adu-ne ceva rece!

Rodica nu contenea să-mi admire rochia. Zicea că păream a fi de la telecinematecă.

- O, am un aer așa de vetust? Îmi arătai eu dezamăgirea.

- Nu, arăți foarte bine. Zi-mi de ce ai dispărut fără să lași un bilet, sau să dai un telefon măcar? Vi te-a căutat peste tot. E supărat rău de data asta.

- Cum, de data asta? A mai fost "supărat" și de altă dată?

- O, nu, nu cred. Știi, când Didi invită o fată la plimbare sau la film îl lua și pe Vivi, dar dacă întâlnea o fată o lăsa cu Vivi și el pleca cu ea. Știi cum e Didi. Știi ce pățea apoi Vivi ca să scape de ele. Multe îi dădeau telefon, îl așteptau la școală. El însă le refuza. Se scuza că mergea la cercul radio, foto, sau cel de informatică. Nu știu cum l-ai vrăjit pe Vivi, că voia să vină la tine la țară.

- Bine că n-a venit, că eu nu le-am spus nimic părinților despre el. Era nevoie să plec la țară să-mi cristalizez niște gânduri.

Rodica făcuse cafeaua, eu am turnat-o în cești, iar Rodica a pus Pepsi într-o găleată, și peste sticle, în apa din găleată, cuburi de gheață.

Vi mi-a așteptat cu ochii întoarcerea. Îl vedeam cum mă privea, dar nu-mi privea fața. Mă bucuram că-i place rochia, deși nu vroiam să-i acord ei mai multă importanță decât mie.

Dacă nu-mi privea fața însemna oare că e supărat? Mă întrebam eu.

Vi refuză să bea ceva. Mă luă de mână și mă duse la umbra unui tei. Începurăm să dansăm. Simțeam cum mă sărută ușor pe

obraz. Ridicai ochii spre el. "Vi!". Cuvântul a fost magic a fost veriga de legătură cu prezentul.

- N-am să te las să mai pleci niciodată de lângă mine, mi-a spus el. M-a strâns mai aproape de el și m-a privit cu atâta duioșie!

- Nu știam că ai o astfel de rochie, zise el.

Am zâmbit.Uite că Vi are gusturi!, Reflectai eu, sau poate sufletul lui simte nevoia să admire tot ce-i frumos. De acum încolo voi avea mai multă grijă de ceea ce îmbrac. Oare admirația ce presupuneam că a avut-o pentru profesoară nu-i stârnită tocmai de acest simț al frumosului . atât de dezvoltat? Doar la școală ne-a învățat că toate ființele sunt supuse legii selecției naturale. Se alege ce-i mai frumos, mai rezistent.

Of, când o să mă eliberez de toate aceste obsesii științifice acumulate în școală, ca să nu mai încerc să fac disecția oricărui lucru, fenomen, proces psihic? Vreau să rămân doar cu Vi și vioara mea. Mi-au plăcut noii prieteni cu care am făcut cunoștință la Rodica. Chiar dacă aveau trupuri firave, neîmplinite, prost hrănite, brațele lungi și părul mare, ca-n vacanță, ei știau să se bucure de viață; emana atâta veselie din ființele lor, râdeau de se pră-pădeau din orice. Simțeam că ei trăiesc orice clipă, că nu sunt ca mine, o fire complexată de obsesia a ceea ce este bun și ceea ce este rău în viață. Se dezlănțuiau în mișcările dansului, și pe chipurile lor plutea bucuria, bucuria de a trăi. Voiam să le reținchipurile celor abia cunoscuți în această seară, ca să nu creadă că fac pe "încrezuta" dacă îi întâlnesc pe stradă și nu le răspund la salut. Eu, de multe ori sunt absorbită de lumea mea interioară și nu-i văd pe ceilalți. Știu că acesta este defectul meu, dar nu mă pot schimba.

După petrecere, Vi m-a condus acasă și a avut grijă să-și noteze numărul de telefon, care nu era în carte. Aștept să-i aud glasul. Oare ce timbru are la telefon? Îmi fac însemnările în caiet și printre rânduri rememorez seara aceasta.

Da, a fost o seară plăcută, dar, la un moment dat, nu știu de ce, în rochia mea vaporoasă, simțeam că m-am purtat ca o "Madame Bovary" la bal. O, nu, nu vreau să-i împărtășesc soarta, să mă hrănesc cu iluzii, să pier strivită de societate. Rodica m-a

comparat cu o artistă de la telecinematecă. Mă cuprinde tristețea când mă gândesc ce s-a ales din chipul drăgălaș al artistelor ce au surâs cândva pe ecrane. Le apreciez mult pe aceste artiste ce au realizat ceva în viață. Ele au adus oamenilor bucuria, prin frumusețea chipului lor, prin vocea lor, prin trăirile cărora le-au dat viață. Frumusețea și tinerețea lor au rămas pe o peliculă. În inima admiratorilor sunt veșnic tinere.

Dar noi, noi cum vom putea oare supraviețui în timp? Aș vrea să păstrez din acești ani o amintire, ceva care să mă reprezinte. Nu avem bani pentru o înregistrare a mea și a lui Vi pe o casetă video. Acum trebuie să dorm bine, să-mi odihnesc trupul pentru ascensiunea de mâine pe munte.

★

Ziua aceasta a fost tot ceea ce se poate numi o zi de vacanță. Am plecat de dimineață un grup de zece tineri, să cutreierăm muntele. Și cu cântece, și cu glume, iată-ne sus, pe Everestul nostru, dincolo de pădurea de pini și brazi, pe un pisc sălbatec, stâncos, aproape de nori. Veselia celorlalți m-a cuprins și pe mine. Vi mergea lângă mine, purtându-mă de mână, atent, ca pe un bibelou.

- Vezi, eu nu cred că sunt "iubire, bibelou de porțelan" zisei eu.
- Poți fi. Muntele e uneori periculos. Nu vrea să-i tulburăm frumusețea, căci ne poate întinde capcane.

Vi avea ceva din prudența calculată a părinților mei și a trebuit să-i dau dreptate. Eu, și acolo jos, în vale, pluteam "cu capu'n nori și cu picioarele în prăpastie". Îl simțeam îngrijorat lângă mine și îngrijorarea lui îmi sporea încrederea în mine, căci aveam de cine să mă sprijin.

- Lasă Vi, deocamdată n-am nici o decepție ca să mă arunc în prăpastie! Glumii eu.

Dar el nu gustă gluma mea. Mă privea lung, intens, nu pierdut în el, ca altă dată. Acum voia parcă să-și umple ochii cu imaginea mea reală; nu-i mai alunecau privirile pe lângă mine.

Când am rămas singuri în urmă, să-şi aranjeze rucsacul, m-a întrebat cu o voce gravă:

- Spune-mi, mă iubeşti şi tu?

- O, da, Vi, te iubesc, te iubesc mult, până la cer! Am izbucnit eu ca într-o joacă de copii.

M-a sărutat acolo, sus, pe un pisc înalt şi ne-am simţit deodată stăpânii lumii, ai unei lumi ce ne înconjura cu o frumuseţe stranie şi sălbatecă. Păream primii oameni în acea pustietate, veniţi s-o însufleţim cu iubirea noastră.

Aveam amîndoi un sentiment de plenitudine. Mă simţeam atât de bogată pentru că aveam bogăţia în sufletul meu, şi mai aveam ceva... îl aveam pe Vi. De când a aflat că îl iubesc, între noi s-a stabilit acalmia acelei linişti când ştii că în jur totul este bun şi frumos, că nu-ţi mai doreşti nimic. Ce-mi puteam dori mai mult decât ochii lui Vi, glasul lui Vi, şi mâinile lui Vi? Era lângă mine şi-mi era destul. Am luat cu mine-n suflet aceste culmi pierdute-n ceaţă, să-mi ajungă pentru tot anul şcolar. Uite cum se pot lua munţii din loc, luându-i cu noi în suflet în fiecare vacanţă.

De acum aşa va fi mereu: ne împrospătăm proviziile cu imagini montane şi ele ne vor lumina în lunile mohorâte de iarnă. Aşa făceam şi cu marea. O priveam intens, să n-o uit, să mă pătrund de farmecul ei, de culorile ce se schimbau de la gri-trandafiriu, la verde, mov, albastru intens. De câte ori nu evocam în clipele mele de singurătateacea alergare albă de creste înspumate, parcă o vedeam aievea, parcă auzeam foşnetul apei pe nisip. Acel dar al unei memorii afective şi reproductive care-mi aducea marea sub ochii minţii, făcea să-mi dispară tată oboseala zilei. Ce mult iubesc marea! Neliniştile mele păreau neliniştile ei. Zbaterea ei semăna cu zbaterea mea interioară. Mi-aş fi dorit o rochie de culoarea mării cu toate nuanţele de albastru verzui şi amestec de sidefiu şi alb al crestelor înspumate. Îmi mai doresc o rochie de culoarea înserării, o lumină albăstruie ce-mi colora geamul, la începutul serii. Dar cine poate fi creatorul unei rochii de vis? Le voi căuta mereu fără a le găsi, căci natura este inimitabilă. Deşi epuizată fizic (aveam febră musculară), m-am

întors din excursie cu o mai mare doză de încredere în mine, de parcă aerul muntelui ar fi purificat tot ce era obscur în ființa mea.

Săptămâna aceasta am reeditat programul celei trecute, atâta doar că eu și Vi căutam prezența celorlalți, de parcă ne era frică să mai fim singuri pe cărări tainice. Frică de ce? De necunoscutul din noi? Doar am discutat cu Vi principiul superiorității rațiunii față de sentimente, dar una-i teoria și alta-i practica.

Iată un exemplu. Eram într-o seară doar noi doi în chioșc pe bancă și Vi mă sărutase iar pătimaș de mă amețise. L-am îndepărtat. I-am amintit promisiunea făcu-tă și m-a asigurat că nu se va mai întâmpla nimic fără voia mea. "Bine Vi, dialogam eu în gând, dar tu poți influența voința mea cu puterea ta de seducție și fascinație ce o exerciți asupra mea. Ea îți emană din tot corpul. Tu poți să mă faci să te iubesc așa cum se spune, «total». Eu încă nu vreau Vi, eu vreau să-mi termin studiile, să fiu liberă, fără alte obligații, cum ar fi copii".

Vi m-a întrebat de ce mi se spune Aimée.

I-am spus că numele mi l-a dat o mătușă din București, naşa mea cu studii la "pension". Ea avea mania franțuzismelor și tata, proaspăt intrat în familie nu și-a putut impune voința în fața rubedeniilor, deși el considera că numele noastre românești au mai mult farmec prin dulceața lor. Oricum, Aimée înseamnă iubită, deci tot e ceva. M-a lăsat paf, cum zicea Rodica, atunci când m-a întrebat ce nume vreau să le punem copiilor noștri. Iată că am ajuns să abordăm și acest subiect, copiii, care nici nu știam bine cum apar. Dacă-i băiat, aș vrea să-i spunem Mihai, luai eu curaj. E numele celor mai iluștri reprezentanți ai nemului nostru, argumentai eu.

- Și dacă avem fete?

- O, tu ești pornit pe fapte mari!tu nu vezi că tinerii căsătoriți evită copiii că nu au cu ce-i hrăni? Oricum eu prefer nume de flori.

- Pentru mine eşti cea mai frumoasă floare din univers. Eşti deosebită, zise el.
- Eu cred că suntem ca toţi tinerii din lume, doar nouă ni se pare că suntem unici.
- Ai auzit de unitatea şi diversitatea lumii... zise el.
- Ascultă Vi, ce tot amesteci biologia cu problemele de suflet?
- Ştii... Aimée, şi problemele de suflet pot fi analizate ştiinţific.
- Precis o să ajungi creatorul unei mărimi care măsoară iubirea.
- Da, dar trebuie să mai experimentez pe viu! Zise el şi mă apropie de el. Mă sărută din nou lung şi dulce fără a face simţită de data aceasta acea aviditate pasională a buzelor. Acum mi-au plăcut mult sărutările lui. Aşa mi-ar place să ne iubim toată viaţa, fără furtuni cu tunete şi fulgere.

A mai trecut o săptămână, şi încă una.

Au venit şi părinţii de la ţară şi ne-am apucat să facem curăţenie generală. A trebuit să stau să-i ajut. Pe Vi l-am văzut doar seara când când ne-am plimbat pe străzi sau prin parc. La sfârşitul lui august Vi a participat la un concurs de canotaj organizat pe lacul din oraş. Atunci parcă tot oraşul se revărsase în parc. Într-un amfiteatru de piatră, sute de tineri şi oameni de toate vârstele veniseră să asiste la întrecerile de pe lac. În faţă era o scenă de beton cu grilaj de metal pe care mai multe formaţii din oraş au susţinut programe artistice, căci doar era ziua naţională. Oamenii parcă uitaseră de grijile cotidiene, de foame, de frig, de lipsa luminii, de cozile zilnice. Era atâta animaţie şi atâta voie bună pe feţele lor, de parcă această zi , ce se zicea că însemna o victorie, deschiderea unei ere noi în istoria noastră, ziua de 23 August n-ar fi însemnat de fapt "ziua prăbuşirii noastre în întuneric", cum zice tata.

Toţi petrecem acest final de săptămână cu speranţa că odată şi-odată vom scăpa de datoriile externe şi vom duce-o mai bine. Insula noastră a fost invadată de alţi tineri care au dansat până târziu în noapte. Eu şi Vi ne-am amestecat printre dansatori.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Eram bucuroasă de victoria lui Vi. Câştigase cursa împreună cu Didi. S-a dat ca premiu câte un costum de trening.Vi era cu adevărat fericit. Plutea în acea fericire ce ți-o aduce o seară de august, când ai doar stelele deasupra capului şi un chip de fată care îți zâmbeşte.

- Şi când mă gândesc că s-ar fi putut să nu ne întâlnim, se înfioră Vi.

- Trebuia să ne întâlnim, Vi, ca să trăim împreună această iubire frumoasă, îi zisei eu.

Acum Vi pleacă în armată, iar eu voi merge la şcoală; când se va sfârşi vacanța, voi pune capăt acestor "preocupări scriitoriceşti". Cred că trebuie să ascund acest caiet. N-aş vrea să-l găsească ai mei, mai ales mama. Dacă l-ar găsi, ar înțelege oare toate trăirile mele, notate în acest caiet? Îşi va reaminti oare dragostea din tinerețea ei pentru tata? Se va nelinişti poate ştiind că voi avea de luptat cu nişte himere, cum a avut ea de luptat cu ale tatei?

Nu pot lua cu mine la Bucureşti acest caiet, căci la mătuşa mea stau cu o verişoară mai mică şi-i cunosc curiozitatea.

Mamei i-l voi prezenta pe Vi doar când voi ajunge studentă. Altfel, va crede că acest băiat frumos mi-a sucit capul şi nu pot învăța. O, din contra, am o sete nebună de a învăța, ca să reuşesc la examen pentru a fi studentă ca şi el. Aş vrea să trăim intens, plenar, în capitală, ce are un nume atât de simbolic. Ce alt oraş oare mai poartă numele bucuriei? Şi pentru că ştiu că nu sunt încă destul de coaptă vreau să cresc, să ajung la majorat, să am acea maturitate ce ți-o dă experiența şi cultura. Oare aşa va fi? Sufletul nu-mi va rămâne tot de adolescentă, chiar dacă mai urc o treaptă în devenirea mea.

Eu ştiu că am un model căruia vreau să-i semăn. Acesta este Vi. Trebuie să fiu la fel ca el, pentru a face valabil proverbul: "Cine se aseamănă se adună". A ne aduna noi doi. Oh, ce vis! A crea o unitate indestructibilă. Iată că vorbesc la fel ca şi el. Dulcele, dragul meu Vi, ce dor îmi va fi de el, căci ne despărțim până la o altă vacanță!

Azi Vi m-a invitat la el pentru a mă cunoaşte mama lui, ca să-i fac vizite când el va fi plecat. Am primit propunerea cu nerăbdare şi emoţie. Nu ştiam ce impresie voi face părinţilor lui. Eu voiam să le plac, să par o fată bună pentru băiatul lor.

Ne-a deschis uşa o femeie mărunţică, vioaie, cu ochi albaştri şi cu părul blond-castaniu, tuns scurt. Era varianta feminină a lui Vi. Nu credeam că poate exista o aşa asemănare între mamă şi fiu. La mine se percepea mai greu asemănarea cu părinţii, căci aveam părul maichii.

Simţeam din privirile acestei femei mărunte că-i o femeie bună şi-şi adoră fiul. Ea, avea atâta căldură în priviri! Şi la gesturi semăna parcă cu Vi. Îi eram recu-noscătoare acestei fiinţe şi-mi venea să-i sărut mâna, să-i mulţumesc că a dat viaţă acestui băiat frumos, ce a devenit o mare fericire pentru mine. Nici nu ştiam că poate exista pe lume atâta fericire, ce vine de la o fiinţă iubită. Da, fericire. Nu-i un cuvânt mare.

Am trecut apoi în camera lui Vi. Deşi mică, părea foarte spaţioasă. Cred că totul se datora aranjării acelei biblioteci înalte, care la mijloc avea o canapea rabatabilă pentru Vi. O, iată patul în care doarme el, îmi spuneam. Vedeam corpul lui destins în somn. Nu, nu vreau să mă gândesc. Biblioteca ocupa un perete întreg, având şi despărţitură pentru haine. În mijloc era o masă la care Vi şi-a pregătit atâţia ani lecţiile. Pe peretele din stânga era o masă cu un acvariu şi o etajeră pentru flori peste care se revărsa din ghivece verdeaţa luxuriantă a unor plante de cameră. M-am dus lângă acvariu, atrasă de lumina lui verde şi de peştii aurii, mov, sidefii. Am înţeles că într-un spaţiu atât de mic, cum erau construite apartamentele de bloc, Vi a dorit să-şi creeze o atmosferă plăcută. Pe celălalt perete erau fotgrafii de sportiv, de vedete de cinema. Pe pereţi, pe un fond azuriu, erau pictate flori de măr şi eu m-am dus cu gândul la un piersic înflorit când urcă-n cer, proiectate pe azur, atâtea ramuri înflorite, strigându-şi parcă mândria că ele vor şti să dea roade alese din aceste braţe înzăpezite de primăvară.

Mi-a plăcut acel portocaliu cald al cuverturii asortat cu un covor de aceeași culoare și cu draperiile aurii de mătase.

Afară se întunecase, cerul prevestea ploaia. Aici, în camera lui Vi, râdea soarele. Priveam pe fereastră și simții deodată că nu-mi place acel cer amenințător și sumbru, când eu purtam deja în suflet tristețea despărțirii de Vi. Aflată acolo, alături de Vi, în acea cameră unde se amestecau culorile verii, privindu-i chipul, m-am simțit iar bine, căci aici totul părea o promisiune a unei frumoase vacanțe viitoare.

Când a venit tatăl lui Vi din oraș, am recunoscut în el pe muncitorul cinstit, țăranul transferat la oraș după ce i s-a luat pământul, dar cu dragoste de meserie, de familie și de copiii lui. Avea genele și sprâncenele negre ca și Vi, iar pe chip îi plutea un aer copilăresc. Părea o inocență aparte, datorată poate încrederii ce o avea în oameni sau poate a trăirii unor bucurii simple.

N-am făcut studii de psihologie, nu știu în ce măsură mă pricep la oameni, dar eu știu că îi pot judeca cu inima.

Am plecat de la acei oameni cu sentimentul că îi voi putea iubi, căci o parte a dragostei mele pentru Vi se revărsa și asupra lor. Nu știam cum să le mulțumesc că l-au crescut pentru mine și au știut să-l crească frumos. Dar oare l-au crescut cu adevărat pentru mine?

Azi Vi a plecat militar. Nu l-am condus la gară, știind că acolo sunt toți colegii lui. Nu voiam să-l supun atacurilor lor ironice la adresa noastră, căci știam că ni se poate citi pe chip tot ce simțim. Despărțirea propriu-zisă a avut loc aseară, când m-am dăruit toată într-un sărut. Sim-țeam că mi-e de-ajuns, totuși voiam să nu mă uite. O, de nu m-ar uita! A plecat și totul mi se pare altfel. Mă învârt prin casă fără rost, mut lucrurile dintr-un loc în altul, fără să știu unde le pun. Simt un gol atât de mare în suflet de parcă, Doamne ferește, ar fi plecat pe un drum fără întoarcere, de parcă ne-am fi despărțit pentru totdeauna. Mi-e greu să mă pot concentra asupra vreunui lucru. Nu pot nici să citesc. Toate

gândurile mi-s pline de imaginea lui Vi. Îi evoc chipul şi parcă nu reuşesc să mi-l mai amintesc complet, aşa cum este el cel real, şi nu acele imagini fugitive ale chipului său. Aş vrea să-l mai văd o dată, o singură dată, să-mi umplu privirea cu fiinţa lui, să nu-l uit niciodată. O! Am găsit. Voi reciti acest caiet. Îi voi revedea chipul printre rânduri, acel chip ce-i o încântare pentru mine.

Ce lung şi dificil mi s-a părut acest trimestru din ultimul meu an de liceu. Sunt din nou în vacanţă aici, la părinţii mei, în atmosfera de sărbătoare a Crăciunului şi-n aromele bradului împodobit.

Mi-am ascuns în coperţile unui dicţionar gros scrisorile de la Vi, trimise de acolo, din oraşul de câmpie unde-şi făcea stagiul militar. Ce lungi, ce frumoase scrisori mi-a trimis în aceste luni! Ele au fost hrana mea sufletească. Acum mă întreb cum arată Vi după o atât de lungă despărţire. Doresc întâlnirea cu el şi simt că mă sufocă aşteptarea. Mâine va veni. Mâine va fi aici. Are permisie câteva zile. Vreau să-l aştept la gară. Vreau să nu pierd nici o clipă pe care aş putea-o petrece cu el.

Printre atâţia tineri în uniformă care au coborât din tren, eu mă întrebam cu teamă care este Vi, dacă a sosit cu acest tren. Îl căutam cu ochii, îl chemam cu sufletul şi deodată m-am simţit prinsă-n braţe şi sărutată în toată mulţimea aceea ce se revărsa din tren. Era EL, mai înalt, mai bronzat, tuns scurt, cu părul mai închis la culoare. Doar tresele de student, cu alb şi roşu, mai aduceau o notă de veselie peste hainele acelea verzui. Cu braţul pus de Vi peste umerii mei, am ieşit din gară. Ne-am privit abia în stradă. Ceva se schimbase în fizionomia lui. Nu ştiam ce, sau poate eu n-am ţinut bine minte toate trăsăturile sale, îmi reproşam eu. O, nu, observ că Vi s-a maturizat. Deasupra buzei de sus era o dungă albăstrie. Obrajii s-au făcut mai prelungi şi s-au adâncit uşor la mijloc, dar ce linii dulci au conturul lor! Dar ochii, ochii parcă şi-au accentuat culorile. Liniile genelor şi sprâncenelor parcă au păstrat un machiaj de actor, aşa sunt de negre şi pronunţate, iar

albastrul lor e atât de intens! Are priviri "grele de-nțelesuri", cum ar spune Eminescu. Parcă s-au mai strâns luminile ochilor. Pleoapele nu mai au acea coborâre candidă ca la ochii de copil, ci se pliază în interior. Îmi place schimbarea aceasta a lui Vi. Se vede că a mai crescut. Am dorit și am așteptat această creștere, ca și cum maturizarea lui ar crea premisele maturizării mele viitoare. Oare eu nu-i păream la fel de schimbată? Mergeam pe străzi cu Vi de mână și-mi venea să mă dau pe ghiață, dar făcui pe sobra, din cauza uniformei ce o purta Vi. Frigul alungase pensionarii parcului și acum rămăsese al nostru cu zăpezile lui imaculate în umbra brazilor plutind în înserare. Ce calde și dulci erau sărutările lui Vi! Ce mult am dorit aceste sărutări! Și... ca să știe că le-am dorit, mă ridicam pe vârfuri și-l sărutam și eu, să simtă ce mult țin la el. Puneam tot sufletul meu în aceste sărutări și nu mă mai jenam că de data asta erau mai apăsate, deși mă răscoleau așa de mult, căci recunosc, erau sărutări "de femeie", nu de fată.

A luat sfârșit și vacanța albă, ce-mi păru prea scurtă, mult prea scurtă. Iau cu mine în București imaginile acestei vacanțe și pe trotuarele lui cenușii voi pune straturi cristaline din munții noștri. Eu și Vi ne-am declarat stăpânii lor absoluți, când pluteam pe schiuri prin imensitățile albe. Eram doar noi și brazii ce parcă alergau odată cu noi.

Ca să nu-l uit pe Vi, îi priveam mereu chipul din fotografia ce mi-o dăduse. Îl priveam cu dezinvoltura cu care, fără subterfugii și alte prefăcătorii, privești un chip iubit. Dar cum puteam oare cunoaște multiplele fețe ce-mi oferă chipul lui Vi, când se uita de sus în jos la mine sau când îmi punea schiurile și ridica ochii în sus, sau când mă privea peste umăr sau dintr-o parte? Cred că cel mai mult îmi place chipul acela al lui Vi când ne despărțeam vara și el privea înapoi cu un surâs enigmatic, cu ochii plini de promisiuni și de mărturisiri, ochii aceia ce confirmau ce mult ne iubim. Alături de Vi am învățat ceva. Am învățat să iubesc gerul acesta alb, binefăcător, aerul pur al iernii de la noi.

Mi-am luat rămas bun de la Vi și sufletul mi-a rămas parcă acolo, pe peronul gării, când Vi pe scările vagonului îmi făcea semn cu mâna. Era așa de trist și parcă am zărit lacrimi în ochii lui! O, mai bine nu cunoșteam suferința lui, căci eu sufăr și mai mult acum. Cum pot alunga suferința? Las caietul și încep să scriu o scrisoare. Trebuie să știe ce mult l-am iubit în aceste zile de iarnă.

E ultima mea vacanță de primăvară, ultima din viața de elevă. Ultima, ce cuvânt fatal. Eu aș vrea să-mi prelungesc vacanța toată viața, dar știu că viața înseamnă muncă, că nu-i doar o continuă vacanță. Emoțiile examenelor ce mă așteaptă îmi săgetează mintea. Dar nu, nu vreau să mă gândesc la ele. Astăzi vine acasă Vi din armată. Vom fi iar "copiii soarelui". De unde îmi vin aceste formulări? E un aprilie cu adevărat primăvăratec, și reînceperea acestui nou ciclu al vieții pune parcă o nouă treaptă existenței.

A venit Vi aducând cu el parcă o primăvară din câmpie, cu mirosul reavăn de pământ desțelenit, mustind de seve. În noi parcă clocoteau sevele iubirii, sporite de scrisorile noastre. I-am scris scrisori frumoase, evocând scene din vacanțele trecute sau redam intens stări amuzante de la școală. I-am scris scrisori lungi, ca Vi să fie cât mai mult timp cu mine, ca frazele mele să-i rămână în suflet și să mă iubească mult, foarte mult. Ce drag îmi devine din zi în zi acest băiat înalt și subțire care mă duce prin atâtea locuri dragi inimii noastre! Primăvara lui Vivaldi cântă în mine și se armonizează cu acele plaiuri carpatine, de parcă ele n-ar fi decât o prelungire a celor din sud. Îmi purtam ochii după ochii lui Vi. Niciodată cred că n-am să mă satur să-i privesc. Cum pot oare descrie albastrul tandru al ochilor lui? Chipul lui are o duioșie cum

rar mi-a fost dat să văd. Voi lua cu mine acest chip, cât și acea lumină galbenă ce se revărsa din salciile aplecate peste lac. Noi eram ca mugurii ce se deschideau în primăvară, căci și sufletul ni se deschidea spre primă-vara vieții. Ochii ne alergau peste vârfurile copacilor care pictau în nuanțe diferite pădurea, de la brun la verdele crud și galben, la roșcatul închis al mugurilor.

Voi lua cu mine-n amintire această pădure, martoră a fericirii vacanțelor mele. Am urcat cu Vi până la cascadă și ca să șterg amintirea urâtă din vara trecută, când bulboana verde putea să mă înghită, Vi m-a ținut strânsă lângă el, acolo, lângă acea cădere vijelioasă de ape, ce trecea parcă prin sufletul nostru. Am aruncat în apă viorele albastre, ca peste mormântul unui vis urât, ca aceste flori să vrăjească apa, să nu mă mai cheme niciodată în adâncul ei, căci singura apă în care voiam să mă scald acum era lumina albastră a ochilor lui Vivian. La întoarcere, am întâlnit-o pe profesoara de franceză. Ducea de mână un băiețel și Vivi a salutat-o grav. Plutea pe chipul și-n jurul profesoarei ceva ireal, ceva ca o bucurie care emana din ea și pe care voia s-o transmită altora, sau poate era un dezvoltat simț al maternității, căci își privea cu duioșie și mândrie copilul. Am încercat să discut cu Vi despre ea, dar a spus doar atât: e o profesoară. Accentuând parcă ultimul cuvânt, i-a dat parcă valoare de superlativ. O, așa aș dori să se spună și despre mine când voi fi profesoară și crescu în mine ambiția de a o egala. Mi-am dat seama că profesoara de franceză și diriginta mea fac parte din acea familie spirituală care prin dăruirea lor îți luminează existența, chiar și în amintirea ce revine peste ani. Acum am înțeles de ce o iubesc elevii pe doamna de franceză, de ce ține Vi la ea, de ce-l prețuiește ea pe Vi, și deodată, am simțit că o iubesc și eu, chiar fără să o cunosc bine și mă rușinez în gând că i-am atribuit pe nedrept gânduri urâte. Gelozia îmi pusese o negură pe ochi. Ca să-l recompensez pe Vi, l-am sărutat mai tare, mai mult, cu toată forța mea de dăruire.

A plecat Vi şi am rămas cu obsesia sărutărilor lui, pe care le simt materiale, prezente pe ochi, pe gură, pe gât, pe păr. Trebuie să mă smulg de sub vraja lor, să-mi fac bagajul şi să plec la şcoală, să iau cu asalt acest ultim trimestru. Am început să am insomnii rele. Chiar dacă am primit câteva premii, chiar dacă am cântat în public, asta nu înseamnă că examenul la Conservator e un lucru uşor. Mă întreb dacă am emoţii, dacă vioara sub mâinile mele va scoate sunete stridente, groaznice? Visez uneori examenul şi parcă nu mai văd notele, parcă încurc totul. E atât de aprigă dorinţa mea de a reuşi la acest examen, de a fi studentă şi a ptrece lângă Vi câţiva ani, încât cred că doar zeiţa dragostei mă va ocroti.

În sfârşit, vacanţa mare, mult dorita vacanţă mare, care vine odată cu o imensă bucurie. Sunt studentă la Conservator. Am reuşit! Vivat! Vivat tot ce trăieşte şi iubeşte pe acest pământ!

Vi m-a încurajat în scrisorile lui. În ultima îmi scrie că, acolo, lângă unitatea lui, începe un lan de grâu întins şi plin de maci roşii. Idilică imagine, dragă Vi! Mi-a scris ceva ce trebuie să verifc personal. Mi-a spus că spicele emană un miros al lor, un miros dulce de pâine. E o metaforă sau Vi are dreptate? Oare florile nu poartă în ele şi aromele fructului viitor? Aştept să-l revăd pe Vi, să ne bucurăm iar de această vacanţă bogată în vegetal, în soare şi cer albastru ca ochii lui, scrutând depărtările. De acum nici o barieră nu va fi între noi, căci nu vom mai lăsa să treacă o zi fără să ne vedem.

I-am vorbit mamei despre Vi, i-am spus ce rol a jucat el în viaţa mea, cum a contribuit la reuşita mea la examen, prin sfaturi şi încurajări. Mama mi-a mângâiat părul, mi-a spus că-s o fată bună şi că a avut încredere în mine. Ştia de astă vară că sunt îndrăgostită. A ghicit totul după strălucirea chipului meu. O, dragă şi dulce mamă! Ea nu m-a întrebat nimic, cu acea curiozitate specifică mamelor. Ea ştia că pot să-mi aleg şi singură un prieten, că el nu poate să fie decât o fiinţă ca şi mine, iar Vi este băiat bun.

Vorbele ei mi-au atins sufletul. Dar s-a ridicat neliniștitor un semn de întrebare despre viitor. Oare voi avea un viitor comun cu Vi? Ne vom uni până ce moartea ne va despărți? Oh, mă înfioară formula. Astăzi însă vine Vi. Astăzi este un cer de sărbătoare. Îmi voi îmbrăca cea mai frumoasă rochie, ca să-i sporesc și lui bucuria revederii.

Când au trecut patru ani? Ce repede au trecut acești ani de studenție? Poate că timpul trece prea repede când ești fericit. Au fost zile atât de pline, atât de fericite, că nu am avut timp să notez nimic în caiet, așa cum făceam în anii de liceu. Am cunoscut acea bucurie ce ți-o dă iubirea împărtășită, ce-ți dă mai multă siguranță când pășești pe pământ.

Vi mă aștepta să ies de la cursuri și treceam prin Cișmigiu, acel paradis în orașul bucuriei mele, care păstra în el ceva din frumusețea locurilor de acasă, de care ne legau primii fiori ai dragostei.

Mi-ar trebui paginii întregi să descriu impresiile fiecărei zile, când treceam de la discuții filosofice la jocuri copilărești sau la replici pline de umor. În toți acești ani, Vi a fost plin de farmec, pot spune că și l-a sporit chiar. El m-a însoțit în tabere la munte, la mare. Am crescut împreună. Eu m-am mai maturizat, mi-a dispărut spontaneitatea gesturilor, sunt mai calmă, mai sigură pe mine. M-am împlinit la trup și Vi nu-mi mai zice "scobitoare". Și Vi s-a schimbat. Ochii lui nu mai sunt ca la copii cu pleoapele roz-albe și o linie sidefie, albăstruie, pe lângă gene. Pleoapele se retrag mai adânc în arcade, ceea ce-i accentuează albastrul ochilor. Vi știa să îmbine așa de bine distracția cu învățătura, că m-a antrenat și pe mine. Vi lucra cu un grup de studente de la Informatică la o "mașină vorbitoare", un calculator care furnizează informații prin glas electronic. Eu îl ironizam pe Vi, spunându-i că sunt geloasă pe mașina aceea căreia îi dedica atâta timp, că va ajunge să se înțeleagă mai bine cu ea decât cu mine. El îmi spunea că oricât de

inteligentă ar fi mașina, nu va avea părul meu, gura mea, trupul meu. Știind predilecția lui Vi pentru ceea ce este frumos, mă îmbrăcam cu grijă la spectacole sau la dans, dacă mergeam împreună. Unele colege căutau să-mi zdruncine încrederea în el, spunând că mă minte când îmi zice că stă seara la Institut cu profesorul. Îmi convenea acest lucru, căci și mie îmi lua destul timp vioara mea. Petreceam duminicile împreună și asta îmi era de ajuns. Nu ne-am căsătorit încă din timpul facultății, deși am fi dorit amândoi, dar cazarea familiștilor în cămine studențești era o mare problemă, iar bani de gazdă în oraș nu aveam. Vi este prea mândru ca să accepte ajutorul părinților mei. Atâta timp cât nu avem o situație materială independentă, a considerat Vi că nu-i bine să apelăm la părinți. El voia să-și întrețină singur soția. Bursa era pre mică pentru un menaj în doi. În cămin oricum nu puteam sta "să scârțâi" toată ziua cu vioara, iar la mătușa mea era prea puțin spațiu.

N-aș fi vrut să trecem printr-o perioadă de privațiuni, care ar fi diminuat poate dragostea noastră, căci n-aș fi vrut să-l lipsesc pe Vi de bucuria unor spectacole, a unor cărți.

Vom face nuntă după examenul de diplomă și repartiția mea.

Am venit acasă să mă odihnesc înainte de acest examen și mi se făcu dor de acest caiet. L-am rasfoit cu emoție și bucurie. Mi s-a părut însă cam naiv stilul folosit, în comparație cu seriozitatea mea de acum, accentuată de lecturi, studiu, de experiența de viață a oamenilor mari cu multele lor necazuri și puținele lor bucurii.

Este un mare contrast între stările spirituale ale ființei mele aflate în două trepte diferite ale evoluției – adolescența și tinerețea. Dacă stau și reflectez mai bine, cred că aici n-am transcris orice fapte, întâmplări, ci doar am creionat o stare de spirit specifică adolescenței, când trec ușor de la exuberanță la melancolie. Ce altceva este acest caiet decât transpunerea unor trăiri, când iubirea m-a sensibilizat atât de mult, mi-a înfiorat pentru prima dată sufletul. Observ că am folosit des acest cuvânt în caiet. Vorbesc prea mult de acest suflet, tocmai pentru că am vrut să-i sondez adâncimea, când mă descopeream cu uimire pe mine însămi. În ce

măsură am reeușit oare? Am să-i dau lui Vi acest caiet, ca dar de nuntă. Nu știe de existența lui. Aș vrea să-i văd reacțiile, citindu-l. Să mă tem oare de părerea lui? Poate că luciditatea pe care a căpătat-o în anii studenției, va crede că eu am literaturizat totul. Dar Vi, trebuie să să înțelegi că așa eram eu la șap-țesprezece ani și că mai port încă în mine aceşti șaptesprezece ani. Mi s-a propus participarea la un concurs ce se va desfășura în Italia și eu am acceptat bucuroasă, fericită ca am fost aleasă alături de alți interpreți. Ce fericire să mergi în patria atâtor glorii muzicale!

Vi n-a renunțat la activitatea sportivă. Se antrenează pe lac duminica dimineața și-n orice după amiază liberă. Mă lua cu el la lac și mi se părea minunat acest refugiu în natură, departe de orașul tumultos. Vi a fost și el selecționat pentru un campionat tot în Italia. Dacă ne vom întâlni, putem considera că ne-am făcut voiajul de nuntă în țara artelor. Acum Vi a căpătat acea forță de muncă ce emană parcă din el, din brațele lui puternice. Atrage și seduce prin toată ființa lui. Relațiile dintre noi au rămas tot platonice, deși odată când am venit dintr-o excursie, am trecut printr-o criză sufletească. I-am spus unei colege de an ce mult m-a revoltat în acea excursie promiscuitatea în care se complăceau unele colege. Ea mi-a râs în nas zeflemitor. "Suferi de fraierism, colega. S-a dus epoca centurii de castitate. Eşti cam demodată. Eu n-aș fi lăsat să-mi scape ocazia dacă îmi cădea un băiat așa drăguț ca Vivi al tău." Am avut atunci o pornire nesăbuită. Voiam să mă dărui lui Vi, să cunosc prin el iubirea totală, iubirea posesiunii, cum zice Sthendal. Dacă Vi mi-ar fi oferit acest prilej, aș fi fost în stare să mă dărui necondiționat, numai să nu-l pierd pe el, să nu caute la alta compensație. După trei zile m-am liniștit. Am început să judec mai rațional. De ce să adopt perceptele altora de viață?

Acum știu că "buna mea colegă" sfătuitoare, trecea printr-o criză. Se cam săturase de toți grașii ce-i ofereau toalete și mese la restaurant. Tânjea și ea după un suflet curat, după un trup tânăr, vigoros, ca al lui Vi. Acum sunt convinsă că iubirea nu este doar posesiune. Iubirea poate fi mare și frumoasă chiar peste ani. Eu l-aș fi iubit pe Vi și fără să-l văd, fără să-l ating, căci îl port mereu

în mine. O, nu, nu! Nu-l vreau pierdut pentru totdeauna! Mă înfiorai de o viziune sumbră, ce mă cutremură.

Ce păcat că nu pot da timpul înapoi să pot relua firul vieții din acea noapte dinaintea plecării spre oraşul studenției, acum patru ani. Mi-amintesc că era târziu şi nu ne înduram să părăsim locul în care strălucea luna, râzând peste codrii ce coborau din munții mei. Vi mi-a prins ambele mâini, m-a privit cu ochii larg deschişi, şi mi-a spus cu un timbru copilăresc:

"Aş vrea să ne logodim. Acum. Aici. Eşti de acord?"

"O, Vi, nu te pripi cu legăminte aşa de solemne până nu vei vedea ce-ți oferă viața de student!", I-am răspuns.

Ştiam că Vi, cu fizicul lui, nu va trece neobservat şi colegele lui, ce-i erau mai aproape decât mine vor avea mai mult succes.

- De ce teama asta că mă vei pierde? De ce nu ai încredere în mine? Se supără el.

- Bine, Vi, voi fi logodnica ta, din seara asta – am aprobat eu. Luăm martoră luna – glumii eu.

- Lasă luna şi ia seama la ce am să-ți spun. În astă seară ne-am promis unul altuia; eu nu admit să fiu înşelat vreodată. Am terminat cu tine dacă văd, sau aud că tu cochetezi cu alții.

Această intransigență m-a bucurat, dar şi îndurerat. Dacă nu vrea să fie trişat înseamnă că nici el nu vrea să trişeze.

Deşi îşi cam declina drepturi de proprietar asupra inimii mele, în virtutea legământului făcut. Vi mi-a fost iar foarte drag descoperindu-i noi calități, căci eu cred că cel ce pretinde ştie să şi dea, deci şi el va fi corect față de mine. M-a jignit însă presupunerea că aş fi capabilă să cochetez cu alții, să permit cuiva să mă atingă după tot ce am trăit cu Vi. Mie îmi displace apropierea altcuiva de sex opus. Nu mai suport alt băiat în jurul meu. Nu-i mărturisesc acest lucru lui Vi, căci totul s-ar putea crede că-i frazeologie curată. Ba, am să-l las să creadă că nu-s indiferentă şi altora, stimulent pentru iubire. Dar dacă alții vor purta vorbe urâte de la el la mine şi de la mine la el ca să ne despartă, el, Vi, "cel mai iubit dintre pământeni", s-ar putea mânia şi s-ar putea produce ireparabilul.

Ah, m-am înfiorat că l-aș putea pierde pe Vi pentru totdeauna. M-am strâns la piptul lui și ochii săi mari, diafani în lumina lunii, se adânceau în aburul argintiu ce tremura peste lac. De ce oare nu ne-am căsătorit și am rămas "veșnicii logodnici"? Vi mi-a interzis să spun părin-ților mei proiectul de căsătorie, căci el era hotărât să le ceară mâna mea când se va putea prezenta în fața lor cu o diplomă și o situație materială sigură.

Mândria lui Vi se opunea gândului ce l-ar fi avut alții care s-ar fi căsătorit cu mine din interes, datorită situației materiale mai bune, care i-ar fi permis să aibă asigurată întreținerea în facultate. Eu știu că ai mei ne-ar fi ajutat discret, fără să simțim, ca să nu-i răneacsă orgoliul lui Vi, căci el devenea băiatul lor. Dar Vi era mândru și n-ar fi acceptat. De ce avea oare Vi acest complex de inferioritate? Deși câștiga bani făcând și cascadorie la stu-diourile Buftea, el era obsedat că nu-și poate asigura singur existența. Știam că nu-l pot lipsi pe Vi de anumite bucurii pentru a duce o viață în doi. În mine exista teama că nu mă voi putea adapta greutăților menajului nostru, în care ar fi apărut copii și necazuri care ne-ar fi ucis poate dragostea. Eu știu că n-am acceptat viața în doi și datorită acelor proiecte ale mele, acelor aspirații de a deveni o celebritate în arta interpretării la vioară, cu renume pe toate meridianele lumii, învăluindu-mă în aura misiunii mele artistice. O, Vi, cum nu ți-ai dat seama că toate acestea erau doar efuziuni adolescentine, alimentate de lecturile mele despre viețile muzicienilor celebri? Cine poartă-n el scânteile geniului? Doar cei aleși. Ca mine sunt destule talente, chiar printre colegii mei. Oare n-ai înțeles Vi că misiunea mea, singura misiune ce-mi da rațiunea de a trăi este aceea de a fi lângă tine, de a trăi pentru tine și prin tine? Și totuși puteam să ne bucurăm altfel de acești patru ani, fiind căsătoriți, nu? Regretele sunt tardive. Am așteptat învățând, bucurându-ne de întâlniri fugitive. În frumoasele noastre vacanțe studențești n-am fost decât două chipuri ce se căutau mereu, prin apa mării, sau printre fulgii de nea.

Vi, tu ai amânat mereu căsătoria și eu te iubeam din ce în ce mai mult. Începusem la un moment dat să am incertitudini,

credeam că tu vii uneori la întâlnire din lipsă de ocupație, sau din obligație de logodnic indecis încă, vii în virtutea obișnuinței.

Deși eu nu făceam nici o greșeală, mă temeam că tu ai vrea să rupem totul definitiv. Ții minte că și certurile noastre aveau farmecul lor? Mergeam de mână și ne certam. Nu era o ceartă propriu-zisă, ci doar niște dueluri verbale, niște replici inteligente și pline de umor, care ne destindeau; odată eliberați de cuvinte, dispărea și tensiunea dintre noi și totul se termina cu o sărutare.

Regret acum nespus de mult că nu ne-am căsătorit în ultimul an, ca să cunoaștem mai devreme farmecul și bucuriile unui cuplu de tineri căsătoriți. Dar tu Vi, te-ai subapreciat. Te-ai crezut sărac, dar chiar obsesia sărăciei, e o sărăcie generalizată, la noi cine e bogat, în societatea asta a egalităților de orice fel, ca și cum omul n-ar fi unic, irepetabil ca individ, vor să ne uniformizeze pe toți după tipare comune. Oare tu nu știi cât îmi pari de bun, de frumos. Tu ești desăvârșit! Sau poate eu te idealizez, mă autosugestionez, căci iubirea mea pentru tine poate amplifica totul.Mă întreb uneori dacă ești cu adevărat frumos, sau poate arăți așa datorită sentimentelor ce-ți inundă atât de des chipul? Oare totdeauna trăsăturile fizice exprimă pe cele ale sufletului? Dacă erai arogant, zeflemitor, nu ai fi fost agreat de mine. Frumusețea unui om se simte în fiecare gest și cuvânt al său. Știu, Vi, că tu cu darurile cu care te-a înzestrat natura puteai aspira la mîna unei fete de ministru. Tu însă te-ai oprit la mine, fata profesorilor tăi. Dar ești cam timorat, de ce? De ce faci diferențieri de castă? Contează asta oare? Eu îi prețuiesc mult pe părinții tăi, care te-au adus pe lume pentru mine; să-mi fi bucurie și speranță în aceste vremuri de restriște. Vezi ce agitație este în sufletul oamenilor. Ei simt că nu mai pot, că le-a ajuns cuțitul la os după lipsurile îndurate din cauza datoriilor externe, care se spune că s-au achitat cu aurul țării, dar oamenii o duc tot rău. E o situație fără ieșire, sau un sfârșit tragic de care mă-nfior.

Sunt sigură Vi, că tu vei fi ființa care-ți vei da viața pentru a o îmbogăți și înfrumusețea pe a mea; acum te îmbrățișez cu tot sufletul meu. Vei primi mii de sărutări, ce vor șterge tristețea acestei scurte despărțiri.

Ce grea a fost trezirea din noaptea lungă, ce-a coborât în mine de-atâta timp. Aș fi vrut să fie noaptea uitării, a uitării durerii ce-mi frânge și acum inima. Dar nu pot, eu nu pot să uit ochii lui Vi, care mă cheamă cu o forță ce-mi tulbură ființa, ca să-mi lămuresc lucrurile, să mă pătrund de adevărul faptelor, vreau să mă adun, să fiu capabilă să redactez povestea călătoriei mele în Italia și ceea ce a urmat după aceea.

Am plecat spre Italia cu emoția frenetică a marilor confruntări; eu și încă doi colegi, însoțiți de profesoara noastră, eram invitați la un festival. Mă bucuram de această călătorie, deoarece tot în această perioadă Vi participa la un concurs de canotaj tot în Italia. Speram să-l întâlnesc acolo, să văd totul prin ochii lui, căci doar așa văd mai bine. Am avut succes la festival și, cum gazdele au fost amabile, ne-au invitat la un tur al orașelor din sud. Cum știam la ce hotel e cazat Vi, i-am telefonat și ne-am întâlnit. Nu l-aș fi observat în mulțimea trecătorilor dar, cum știam că avea mania să se îmbrace în alb, l-am recunoscut repede. M-a cuprins cu brațele peste spate și și-a purtat mâinile pe părul meu, m-a strâns lângă el, privindu-mă lung, apoi m-a sărutat. El a asigurat-o pe profesoara ce ne conducea grupul că nu mă voi pierde, că mă va aduce el la hotel înapoi. Și-a trecut peste umăr cureaua lungă a genții mele de voiaj și am pornit în tumultul acelui oraș ce ne încânta privirea. Eu însă nu aveam ochi decât pentru Vi și nu prea vedeam ce-i în jurul meu. Mă preocupa Vi, acest Vi îmbrăcat în alb, ca o vedetă de cinema. Mă uimea la el grija pentru îmbrăcăminte. Oare de ce? Știa că-i un băiat prezentabil și nu vroia să apară pe stradă și în lume oricum. Avea un stil de a se strecura prin mulțime și de a nu se murdări și pentru asta îl admiram. Îmi plăcea chipul lui Vi așa cum se prezenta. Când ne-am despărțit în Gara de Nord, mi s-a părut palid, căci lucrase mult la proiect. Soarele sudului îl bronzase în câteva zile, dându-i o aură mai caldă, mai tandră, care îi sporea frumusețea. Acum avea

mai puțin din luminozitatea adolescentină a lui David, celebra statuie cu care îl comparasem adesea. Atitudinea lui oscila de la exuberanța meridională, la acea visare romantică în care-și învăluia privirile. I-am spus povestea dragostei dintre un patrician și sclava cu ochi frumoși, și el m-a sărutat pe ochi, de parcă acea dragoste de demult, de pe aceste meleaguri, și-a găsit acum împlinirea. Părul lui părea tuns ca la romani, fapt ce m-a făcut să-l compar cu un tribun îndrăgostit de o fată dacă.

Ruinele fotografiate de turiști, pe mine m-au îndurerat mult. Când îmi purtam ochii pe sub arcadele sprijinite pe coloane, îmi întorceam repede privirea de la acele terminații frânte, ca niște brațe mutilate care cereau ajutor. "Nu ne lăsați să pierim. Salvați-ne!", Parcă strigau. Nici dictonul "Sic tranzit gloria mundi" nu m-a consolat. Erau creații ale minții și mâinii omului, dar ce se putea face ca ele să dăinuie și mai mult în timp? I-am spus lui Vi că eu dacă aș fi multimilionară, aș reconstitui toate monumentele lumii, să stea mărturie urmașilor, chiar dacă numele mi-ar trece în anonimat. Vi a râs și mi-a spus că se va gândi la un aspirator uriaș, care să curețe clădirile de praf și la un pulverizator în toate culorile curcubeului, să repicteze clădirile.

-Aș vrea să-ți aștern la picioare o lume de basm! A adăugat el.

-Ești generos, Vi! I-am spus. Oare nu se va ivi un alt Nero care să dea foc lumii, invidios pe creațiile tale?

-Eu cred că trebuie să triumfe rațiunea, răspunse el. De ce să ne gândim la o posibilă distrugere a lumii? Omul poate ordona și stăpâni natura, nu trebuie s-o distrugă.

-Dacă toți ar gândi ca tine! Omenirea a cunoscut progrese, dar cum să lupți cu întunericul din mințile unor oameni?

-În înfruntarea dintre întuneric și lumină, ea, lumina, va învinge, chiar și la noi în țară. Am această speranță, zise el optimist.

Un popor întreg suferim. Uite ce veseli sunt acești oameni! Par a nu avea griji. La noi vezi doar chipuri mohorâte. Simțim cum ne degradăm zi de zi, suportând la conducere niște analfabeți ce au dus țara de râpă.

Vi vorbea cu patimă, cu chipul încordat și cu ochii strânși de ură. Nu l-am văzut niciodată așa.

- La Congresul ăla o să iasă cu bubuială dacă nu pică Ceauşescu.
- Ce vrei să spui?
- Ai să vezi! Oamenii nu mai suportă. Le-a ajuns cuțitul la os. Românii or să iasă în stradă.

M-am înfiorat, căci în cele două ore de program televizat se vorbea de greve și demonstrații, dar din alte părți ale lumii.
- Sper că viața va învinge, Vi! Viața trebuie să-nvingă, nu moartea... Mi-e frică de moarte.

M-am strâns lângă brațul lui. Of, cum voi putea uita cuvintele acestea vreodată? Oare de ce n-au fost magice aceste cuvinte?

Ne aflam aproape de hotelul lui Vi şi, cum eram obosiți şi arşi de soare şi de sete, ne-am propus să ne oprim să mâncăm la restaurantul de la parter.

I-am spus lui Vi că aş vrea să merg undeva să-mi schimb costumul bej format din pantaloni şi jachetă cu o rochie uşoară. Vi se pregătea să-mi spună să mă schimb în camera lui, căci ne-ar lua mult timp să mă întorc la hotelul meu, când de noi se apropie un bărbat între două vârste, cu o calviție mare şi cu ochelari închişi la culoare în rame aurii. Urâțenia trupului mare, gras, cu capul teşit de la frunte spre ceafă, era atenuată de un costum elegant gri-alb cu cămaşă bleu-pal şi o cravată țipătoare.
- Ce fac sportivii? L-a acostat el pe Vi. Vino să ciocnim un pahar, îl îndemnă el.

Vi s-a scuzat, pretextând că e cu mine, că eu vreau să mă schimb şi că vom coborî după aceea să luăm masa.

Necunoscutul (pentru mine, deoarece Vi îl cunoştea, căci mi l-a prezentat pe d-l Toni) a insistat, l-a tras de braț spre uşa restaurantului, zâmbindu-i cordial.
- Hai să sărbătorim victoria ta în acest campionat, sportivule, zise d-l Toni. Mă grăbesc însă şi eu, am o întâlnire de afaceri – zise el, bătându-l pe umeri pe Vi.

Eu n-am priceput ce fel de afaceri avea d-l Toni, n-a precizat. Vorbea bine româneşte. Nu ştiam dacă-i un transfug, sau reprezenta România în relațiile cu Italia.

Ne-a dus la o masă unde se găsea o blondă platinată cu părul argintiu, ce-i cădea până la umeri. Avea parcă un păr fosforescent, iar ochii îi avea machiați cu un roz sidefiu, ce contrasta cu fața ei bronzată. Dar ceea ce avea mai frapant, era obrazul ei plat, uniform de la ochi la bărbie, de nu-i puteai da nici o vârstă. Ea l-a măsurat pe Vi de jos în sus cu nonşalanță şi familiaritate, fără privirie acelea voit distrate şi discrete cu care îl priveau alți ochi de femeie. Ea parcă îl studia ca pe un exemplar uman de rasă. Ochii ei experți, de cunoscătoare, îi alunecau pe brațele, pe pieptul, pe picioarele lui Vi, aşa cum eu nu aş fi îndrăznit niciodată să privesc un bărbat. Eu eram aşezată în fața d-lui Toni, iar Vi stătea față în față cu blonda. Ea acum îi studia gesturile cu atâta aviditate, de parcă ar fi existat numai ei doi acolo. Am observat stânjeneala lui Vi, dorința luio de a fi amabil în prezența acestei femei, care ne-a fost prezentată Stela. Am crezut că-i vreo vedetă de cinema, sau vreo cântăreață de muzică uşoară, dar n-am întrebat nimic. N-am înțeles dacă-i era prietena, subalterna sau colaboratoare d-lui Toni. Ştiu doar că i-a şoptit un epitet apreciativ la adresa lui Vi d-lui Toni, când s-a aplecat să-şi aprindă țigara de la bricheta lui. În mine se dădea o luptă între mândria că am un prieten drăguț şi acea strângere de inimă, la gândul că Vi ar putea stârni pasiuni cărora nu le-ar putea rezista. Mă simțeam inferioară fizic acelei femei, cu brațele şi umerii ei goi, ce îi ieşeau dintr-o rochie roşie, care mai mult o dezbrăca decât o îmbrăca. Stăteam ca pe ace alături de ea, atât de elegantă, în timp ce eu purtam costum de turistă şi aveam părul nepieptănat de dimineață. Se pare că d-l Toni, care mă privea prin lentilele închise şi-mi zâmbea, îmi înțelese suferința şi se amuza pe ascuns. Eu i-am surprins zâmbetul condescendent şi acele sclipiri din spatele lentilelor. L-am poreclit în gând "şarpe cu ochelari". Volubilitatea lui îi dădea o notă falsă şi nu mi-l făcea simpatic. I-a şoptit chelnerului să aducă vin roşu "pentru îndrăgostiți", arătând semnificativ spre noi. Băutura ce ni se aducea era roşie, dar nu puteam citi eticheta, oricum nu mă pricepeam la vinuri. Priveam în jur şi nu înțelegeam ce-i dădea eleganță acelei săli de restaurant, nici plantele exotice nici coloanele de marmură,nici perdelele cu

draperii azurii, nici fântâna din mijloc şi peluza de flori din afară. Deodată am înțeles totul. Eleganța se degaja din pereții de sticlă, ce sporeau luminozitatea restaurantului şi dădeau impresia unei prelungiri în exterior, nu a unei încăperi întunecoase, cum sunt unele restaurante din Bucureşti. Se putea vedea trecerea multicoloră a maşinilor şi pietonilor.

L-am întrebat pe d-l Toni dacă e român. Mi-a spus că e pe jumătate, după mamă. Nu mi-a dat alte detalii. Ne-a vorbit de intenția lui de a turna un film în România, unde pitorescul naturii oferă cadrul adecvat pentru filmele sale. Ne-a spus, cu verva tipic italiană, că ar vrea să realizeze ceva unic, un "Love story" inedit, că dacă am accepta, am putea contribui la realizarea filmului ca principali protagoniști. Ne-a asigurat că suntem un cuplu simpatic, că aşa am putea avea succes, bani. Vi a spus că el nu-i vedetă de cinema, că la noi filmele se fac cu profesioniști, că el este preocupat de electronică şi cibernetică.

- Bine, dar poate d-ra vrea să fie o stea de cinema, insistă d-l Toni.
- D-ra va fi în curând soția mea şi nu va face ceva cu care eu nu sunt de acord.

De data asta mi-a plăcut declinarea dreptului lui de viitor soț. Ştiu că pentru a-i respecta dorința, nu voi face nimic ce nu i-ar conveni.

- Totuşi, poate vă răzgândiți, continuă el să insiste. Dar poți să-mi spui unde te găsesc, dacă nu eşti la Institut?
- La ce Institut? Se alertă Vi.
- La cel de cercetări, unde ai fost repartizat.
- Dar cine v-a informat? Eu nu!
- Mi-au spus colegii cu care ai venit.
- Vorbesc cam prea mult, zise Vi încruntându-se. Eu v-aş sfătui să vă adresați artiştilor profesioniști, căci avem destui tineri talentați.
- Oh, sunt sătul de actorii cu diplomă. Ei învață doar să se strâmbe şi să zbiere. Eu vreau un băiat şi o fată ca voi, care să simtă că trăiesc iubirea şi să joace totul firesc. Vivat dragostea! Toastă d-l Toni, după care ne-a îndemnat să bem tot paharul.

Eu am atins doar cu buzele lichidul roşu. Vi a fost mai însetat şi după ce a spus "Vivat România!" A golit paharul.

- Spuneți-mi, chiar aveți așa buni specialiști în electronică, acolo?
- Da, avem destui. Nu trăim în junglă, cum se crede. Suntem un popor civilizat, zise Vi pe un ton iritat.

În glasul lui Vi răzbătea parcă mândria adunată de la strămoși până azi. Apoi el s-a ridicat, mi-a luat mâna, a înclinat capul și i-a salutat pe ceilalți, după care m-a dus în camera lui.

Primul meu gând a fost să fac un duș rece. Eram supraîncălzită de soare și agitată de evenimentele zilei. După duș, mi-am pus o rochie în culoarea trandafirului galben, mi-am periat părul până și-a recăpătat iar luciul și am ieșit din baie satisfăcută de imaginea mea, de parcă rochia mi-ar fi dat ceva din prospețimea trandafirilor. Dar stupoare! Vi zăcea pe covor cu brațe întinse și ca fața în sus. Am îngenuchiat, l-am prins de umeri și am strigat "Vi, Vi, ce-i cu tine? Ce ai?". Îmi venea să țip, să strig tare, să plâng. Deodată, mă simt cuprinsă strâns în brațe și mă zbat să scap. Ne rostogolim pe covor, cum făceam iarna pe zăpadă, la munte. Vi dorea să mă sărute, eu mă opuneam. Până la urmă tot mi-a prins gura și m-a sărutat lung, de nu mai puteam respira. L-am rugat apoi să facă și el un duș, că avea părul ud de transpirație. Vi s-a îndreptat spre baie, privind înapoi cu acea privire de strengar, amenințând parcă: "Să vezi tu ce vei păți!". În obscuritatea din cameră ochii lui aveau o lumină voalată, căci genele lungi lăsau un voal de întuneric peste privirile șăgalnice.

Am privit în jur și am constatat că această cameră nu era sufocată de o mobilă greoaie, ci avea un mobilier simplu, alb, iar covorul bej se asorta cu cuvertura de pe pat. Dar nu înțelegeam de unde venea acea lumină difuză care forma o pată albă pe pat. Restul camerei era în clar-obscur. Din aplicele de pe pereți, porneau raze discrete în diferite nuanțe. Nu înțelegeam de ce toată lumina cădea pe pat. Oare pentru ca cel aflat acolo să poată citi ceva? Nu văzui nici o carte în jur. Pe alții i-ar fi deranjat poate acea lumină. Nu știam unde-i întrerupătorul. Îmi amintesc că la intrarea noastră în cameră, camera era luminată artificial, și eu am făcut chiar o remarcă: "Uite, capitaliștii ăștia nu fac economie la lumină ca noi." Oare Vi lăsase lumina aprinsă, sau se aprinsese automat, la intrarea în cameră, căci Vi n-a apăsat pe nici un

întrerupător. Camera avea și televizor, iar deasupra patului se afla un tub înclinat, care nu prea știam la ce folosea. Umblând pe lângă televizor, am găsit un aparat căruia nu-i găseam destinația. Era oare un videocasetofon, mă întrebam, căci la noi nu apăruseră-n magazine, iar ștabii ce le dețineau le aveau din import. Aparatul avea ceva ca un ochi care mă privea mereu.

Mă aflam la fereastră când a apărut Vi, doar în slip, cu lipsa de jenă a unui viitor soț, căci îl văzusem așa în vacanță, când făcea plajă lângă mine. Vi își avea hainele într-un dulap mascat de o draperie și-l îndemnai să se îmbrace. El însă întârzia, voia să-mi fure iar sărutări. M-a luat în brațe și m-a așezat pe pat. Își purta mâinile și gura pe trupul meu și eu mă zbăteam, râzând, să scap. Rochia îmi alunecase și-mi dezvelise picioarele, iar gura lui Vi cobora pe gât, pe sâni, pe pulpele. El avea o febrilitate teribilă în tot corpul, care mi s-a transmis și mie. Și altă dată am trecut prin astfel de momente, dar rezistasem. Acum simțeam că eram gata să cedez insistențelor lui, cum n-am făcut-o altădată, deși am mai atins aceste faze extreme în mângâierile noastre.

Rochia mi-a scos-o ușor, zâmbind ca un copil în joacă. Când a rămas gol, avea o sfiiciune ce îi colora obrajii. Dar vai, câtă tandrețe revărsa acest trup în mine, câtă bucurie, căci mirele meu se contopise cu mine, fiind o singură ființă, ca-n cartea sfântă. N-am bănuit că după durerea cauzată de dezvirginare, îl voi simți atât de intim al meu pe acest Vi devenit bărbatul meu, perechea mea.

Ceea ce mă agasa însă și-mi sporea luciditatea, era acea lumină aproape crudă ce cădea pe pat și ochiul ce mă privea de pe masa de televizor.

După o dulce epuizare fizică, îl rugai pe Vi să comande masa prin telefon și s-o servim în cameră. Îmi plăcea intimitatea acestei camere cu jaluzelele și draperiile trase, ca o cortină peste lume, de parcă în univers nu am fi existat decât noi doi. Am stat de multe ori alături de Vi în camera mea, sau a lui, ascultând muzică. Ne sărutam, și când Vi se înfierbânta prea tare, neparticiparea mea îl aducea la realitate. "Știu că ești o fată cu principii, trebuie să vrei și tu... Nu forțez lucrurile", spunea el. Acum am renunțat la

bariere, căci peste o săptămână "voi fi pentru totdeauna a lui". Așa gândeam atunci, fără să bănuiesc evenimentele ce vor urma.

Pe când Vi telefona, eu dusei mâna la aparatul al cărui ochi mă fixa. Apăsai pe un buton, sperând să aud muzică, sau să văd o imagine, dar în loc de casetă, găsii un film color. Cu curiozitatea cu care urmăream pe peliculă basmele, îl privii. Filmul nu-mi spunea nimic. Nu era developat. Ceva mă pune în alertă și i-l arăt lui Vi.

- Ce-i asta, Vi? Ai vrut să păstrezi amintirea acestei zile?
- De unde îl ai? Mă privi el contrariat.
- Era în acest aparat.

Vi pare consternat. Vede crisparea de pe fața mea.

- Chiar nu știai nimic despre el? Îl întrebai eu.
- Nu, nu știam!

Răspunsul a fost evaziv, căci Vi privea vag un punct fix invizibil, având adâncită cuta dintre sprâncene.

- Sau... a fost o înțelegere între tine și d-l Toni? Mă mușca pe mine îndoiala.
- Nu, te asigur că nu.

Dar Vi era pierdut... frământat și departe de mine.

- Poate că această cameră are și alte secrete. Poate că am devenit protagoniști de filme. Și ce filme, ce filme de... iubire... luate pe viu.
- Ce vrei să spui? Se îngălbeni Vi.

124 În mine s-a ridicat un val de mânie care mi-a întunecat mintea. La noi în țară pentru așa ceva se făcea închisoare, nu mai vorbesc de știrbirea reputației.

M-am îmbrăcat, mi-am luat geanta din hol și am fugit pe scări, uitând că este lift. Aveam un singur gând, să fug, să fug cât mai departe de acolo, să nu-l mai văd pe Vi niciodată, căci în minte făceam fel de fel de asocieri, bănuind înțelegerea dintre Vi și pretinsul producător de filme. Aveam în mine un dezgust groaznic pentru mine, pentru el, pentru tot ce a fost în camera aceea.

Ajunsă în hol, abia zării cum dintr-un fotoliu , un domn ce citea ziarul s-a ridicat și s-a îndreptat spre lift.

Trecerea lui prin spatele meu mi-a creat o stare de neliniște, căci nu se știe prin ce instincte vechi simțim de la distanță dușmanii. Parcă era șarpele cu ochelari. Deci nu a fost așa de presat de timp cum afirma. N-a alergat la întâlnirea de afaceri. Sau poate a avut loc aici?

În stradă mă amestec în mulțimea agitată. Limba aproape necunoscută ce se vorbea în jurul meu m-a făcut să mă simt și mai singură și nefericită. O străină între străini. Voiam să mă depărtez cât mai mult de acest hotel, să nu mai aud de el, să scap de obsesii. Am vrut să trec pe celălalt trotuar să-mi pierd urma și mă trezii într-un scrâșnet de frâne și cu mâinile pe capota unei mașini. Ochii mânioși ai bărbatului brun ce mă privea prin parbrizul mașinii au avut o sclipire de milă și înduioșare... Eram oare atât de răvășită, că stârnisem mila altora? Nu i-am ascultat vorbăria, căci tocmai atunci trecea un taxi gol. L-am oprit și i-am indicat adresa hotelului meu, deși nu-mi mai rămâneau bani pentru suveniruri, dar în taxi mă mă simțeam mai în siguranță față de pericolele străzii, căci tulburarea mea ajunsese la culme.

Inima îmi clocotea de mânie, de rușine. Simțeam o aversiune groaznică față de Vi, o aversiune față de toți și de toate. Am urcat cu dureri cumplite de cap în camera mea. Voiam să-mi descarc încordarea nervoasă în lacrimi și mi-am înfundat capul în pernă. O durere cumplită mi se urca în piept. Simțeam că-l urăsc pe Vi, căci îl acuzam de toate mârșăviile. Poate chiar a fost corupt de acel fals producător de filme, poate chiar a primit bani, gândeam eu. S-a apărat prea puțin, deși făcea pe miratul. Poate că văzând că eu am descoperit adevărul (căci știu că tubul de deasupra patului nu era decât o cameră de luat vederi) nu știa cum s-o dreagă. Toate gândurile urâte mi se ciocneau în cap. Acum dragostea mea cea mare s-a transformat în ură, în ură cumplită. Nu știam că pot fi capabilă de atâta ură, contra lui Vi. Plângeam cu sughițuri, un plâns nervos, nestăpânit. Simțeam o stare de sfârșeală în tot corpul. Ceva îmi luase toată puterea din mâini, din picioare, de parcă s-ar fi scurs tot sângele din vene și s-ar fi strâns în inimă, ce sta să plesnească. Nu aveam putere nici să mișc, nici să țin ceva în mâini. Deodată auzii bătăi în ușă. O, nu, nu vreau să văd pe

nimeni, refuzai eu, mai ales pe Vi. Am vrut să mă ridic să încui uşa, dar mai înainte de a ajunge acolo, intră profesoara mea.
- Ce s-a întâmplat? De ce plângi? Se alarmă ea.

I-am citit în ochi îngrijorarea şi m-am aruncat în braţele ei.
- M-am certat cu logodnicul meu.
- Cum? Acum când urma să vă căsătoriţi? Fii liniştită. O să vă împăcaţi, mă asigură ea.
- Nu, am terminat-o pentru totdeauna.
- Dar ce a făcut? Se interesă ea.
- Nu vă pot spune... mă eschivai eu.
- Spune-mi draga mea. Poate eu văd altfel lucrurile.
- Avea în cameră un robot de fotografiat şi o cameră video. M-a atras acolo şi a încercat să mă aibă cu aparatele acelea deschise.
- Ce interes ar fi avut el să facă aşa ceva? El nu putea să arunce cu noroi într-o dragoste ca a voastră. Voi sunteţi prieteni de atâţia ani... şi...
- Poate voia bani... sau ştiu eu... L-a cunoscut pe un oarecare domn Toni, ce se dădea drept producător de filme gen "Love Story". Ne-a făcut o propunere de colaborare, dar Vi l-a refuzat categoric. Nu-mi explic prezenţa aparatelor în camera lui de hotel. Vi pretindea că nu ştie nimic. Cum pot şti dacă nu juca teatru, dacă nu era în combinaţie cu d-l Toni? Am fugit de el, nu vreau să-l mai văd.
- Fără a avea o explicaţie? Nu faci bine. Stai de vorbă cu el! Voi tinerii, nu ştiţi ce pierdeţi când vă grăbiţi să luaţi hotărâri.
- Nu pot să-i vorbesc. N-aş putea rosti nici un cuvânt în faţa lui. Mă simt paralizată.
- Acum eşti tulburată. Am să-i vorbesc eu, dacă-mi dai voie, se oferi d-na profesoară.
- Nu, am şi eu mândria mea. Vă rog să nu-l căutaţi.
- Ba da. Trebuie să lămurim lucrurile. Am reţinut bine, stă la hotelul Excelsior? Mă întrebă d-na.

Ea se îndrepta spre telefon în timp ce eu zac pe pat, revoltată că mi-a fost călcată-n picioare mândria.

- Vezi, nu trebuia să pleci așa de brusc. Poate și el este tulburat. Poate face o prostie. I se poate întâmpla ceva.

Vorbele profesoarei au fost ca un semnal de alarmă. La gândul că i s-ar putea întâmpla ceva lui Vi, simțeam că se rupe ceva în mine. Acest gând a declanșat în mine o altă energie și, cu puterile adunate, m-am ridicat din pat. I-am spus profesoarei că dacă Vi nu vine în cel mult o oră, merg eu să-l caut pe el.

- Am să te însoțesc. Nu te las singură, zice profesoara.

- Vă mulțumesc! Am răspuns eu.

Cum, timp de o oră, Vi n-a dat nici un semn de viață, am chemat un taxi și împreună cu d-na profesoară am pornit-o spre hotelul lui.

Dacă la venire căutam să fug de el, acum nu știam cum să zbor, să fiu cât mai aproape de el, să-l pot regăsi. O privire de-a lui va spune totul. Cum m-am putut lăsa oare orbită de mânie? Poate acum și el mă caută pe străzi în orașul străin, ce-mi părea parcă dușmănos în noapte. Rugam șoferul să meargă mai repede, deși la ora aceea circulația era foarte intensă. Ce mult se aștepta la stopuri! În sfârșit am ajuns la hotelul lui Vi. Ca să mă fac înțeleasă, am vorbit franțuzește la recepție. "D-nul e sus în cameră" mi-a spus recepționerul, privind locul unde ținea cheia. Ce bucurie! Era deci în cameră! Mă bucurai eu, deși era o bucurie dureroasă. Am urcat cu liftul până la ultimul etaj și m-am îndreptat direct spre camera lui Vi. Am bătut ușor în ușă și, cum n-a răspuns nimeni, am intrat... dar camera era goală. "Poate nu este camera lui", m-am gândit eu. Privesc din nou numărul de pe ușă. Da, aceasta era. Voiam să-l aștept, dar cu neastâmpărul ce-l aveam în mine nu puteam sta într-un loc. Mă învârteam prin cameră și constatai că a dispărut și aparatul de fotografiat, și tubul de deasupra patului. Îmi era o sete cumplită. Parcă febra interioară îmi uscase gura. La baie am găsit eșarfa mea albă. Am cerut celor de la recepție numărul camerei unde se afla antrenorul. Era la etajul opt. Am coborât, am bătut la ușa antrenorului, ce mă cunoștea, pentru că l-am însoțit de multe ori pe Vi la Snagov, unde se antrena. Antrenorul mi-a zis că nu l-a văzut pe Vi de dimineață și că-i trebuie pașaportul lui, că a doua zi urmau să plece spre țară.

Au venit şi alţi colegi ce mi-au spus că nu l-au văzut. Am urcat apoi cu toţii în camera lui Vi să-l aşteptăm. Stăteam cu auzul încordat la orice mişcare, la orice zgomot de uşi deschise sau de lift. Băieţii făceau proiecte de concediu. Aşteptarea devenea tot mai apăsătoare.

L-am întrebat pe antrenor dacă îl cunoaşte pe d-l Toni. Mi-a zis că l-a cunoscut aici, din câteva discuţii, când a venit la masa lor şi a făcut-o pe generosul. I s-a părut un tip dezagreabil, după felul cum arunca cu banii, de parcă ne sfida pe noi românii din ţară, atât de săraci. Lui i-a spus însă că e acţionar la mai multe întreprinderi, dar părea un cartofor, după opinia d-lui antrenor. I-am spus acestuia de propunerile d-lui Toni de a ne face actori de film. El afirmă că lui nu i-a spus că are şi astfel de procupări.

Când i-am spus de dispariţia acelor obiecte de filmat şi fotografiat din cameră, d-nul antrenor s-a informat la recepţie şi a aflat că nu mai erau asemenea aparate în alte camere. Recepţionerul nega faptul că au existat acele aparate în camera lui Vi şi afirma că nu l-a văzut nici pe el nici pe d-l Toni. Vi n-a lăsat nici o cheie la recepţie. Stupoare! Dacă n-a ieşit în oraş, unde putea fi Vi, dragul meu Vi? S-au întors şi ceilalţi colegi care îl căutaseră prin baruri şi restaurante. Oare a fost atât de tulburat încât a plecat fără să lase o vorbă colegilor?

Am dat de câteva ori telefon la hotelul meu. Nimeni n-a ridicat mesajul meu lăsat la recepţie pentru el. Era aproape două noaptea şi am intrat cu toţii în panică.

Antrenorul a dat telefon la poliţie. Nu se înregistrase nici un accident în ultimele ore. A explicat apoi povestea cu aparatele apărute, apoi dispărute din camera lui Vi. I s-a răspuns că va veni cineva la faţa locului. Peste puţin timp, un comisar şi ajutorul său au pătruns în cameră şi au cercetat totul amănunţit. M-a întrebat cu cine a venit Vi în contact înainte de a-l vedea ultima oară. Ultima oară! Ce sentenţios suna! I-am spus de invitaţia la restaurant făcută lui Vi de d-l Toni, de prezenţa blondei platinate. "Teroarea albă", a exclamat comisarul. Vorbele lui m-au înfiorat. Ce înseamnă oare? Voiam să citesc adevărul pe faţa lui. Dar acolo nu vedeam decât satisfacţia vânătorului aflat pe urmele vânatului.

Cine era acea femeie? Ce amestec are ea în viața lui Vi? Erau întrebările ce-mi reveneau des. Mă cutremurau îndoielile, spaima, regretul fugii mele precipitate. Spaima s-a amplificat când polițistul a transmis semnalmentele d-lui Toni, ale femeii blonde, ale lui Vi. El, fiind străin, era în atenția lor. A indicat adresa celei ce-o numeau "teroarea albă".

Îmi simțeam capul pocnind de încordare, de nesomn, de grijă pentru soarta lui. Comisarul a cerut registrul de la recepție și cheia de la camera d-lui Toni. Acolo a găsit cele două aparate. Deci ale lui fuseseră. Dar ce urmărise oare? Șantajul?! Realizarea pe viu a unui anumit gen de filme? Valorificarea lui? Sau șantajarea lui Vi? De la aparatul de fotografiat lipsea rolfilmul. Mi-am amintit că-l aveam în geantă. Îl luasem ca să-l distrug, deși era aproape voalat. Simțeam că nu-l pot pune sub ochii celorlalți. Era ceva ce mă privea doar pe mine și pe Vi. Am păstrat tăcere asupra acestui lucru, deși presupun că aceleași imagini le-a înregistrat și camera de luat vederi. Am înțeles că d-l Toni a fost implicat în treaba asta, dar nu știam ce urmărea. Voia să-l compromită și să-l șantajeze pe Vi? Prin radiotelefon s-a anunțat că la adresa la care stătea blonda a fost găsit un alt bărbat, brunet, sumar îmbrăcat. "Nu putea fi în aceeași ipostază cu doi deodată", glumeau ei. Înțelegeam puțin limba și fierbeam de mânie că ei gândeau astfel despre Vi. Auzindu-le vorbele, simțeam că-mi fuge sângele din vene. Mi-era rău, mi-era cald. Nu mai puteam să aștept în această încordare ucigătoare apariția lui Vi. Aș fi fost în stare să bat la toate ușile să strig: "Dați-mi-l pe Vi!" Liftul urca rar, dar îmi venea să alerg, să fiu la ușa liftului când o apărea, să-l prind în brațele mele, să ne împăcăm. Nevoia de mișcare m-a dus pe culoar. Pe geamul mare din fundul holului se vedeau luminile orașului. M-am apropiat de el cu teamă. "O, dacă Vi a făcut un pas fatal ca să-și dovedească nevinovăția?", Mă înfiorai eu. Nu, Vi e lucid, destul de lucid. Nu putea face un gest nesăbuit. Dar teama te face să pui răul înainte. M-am apropiat temătoare de geam. Vi nu putea fi irațional, nu se putea lăsa atras de abisul de lângă fereastră fără a avea o explicație cu mine. Ținea mult la mine. Și altă dată ne supăram. Erau mici neînțelegeri, când ratam câte o întâlnire,

dar cu un sărut ne împăcam. Ajung la geam. Nu se deschidea. Era o singură placă mare de sticlă. Acum vedeam ce puerilă a fost cearta noastră. Îmi făceam reproşuri că am fost nedreaptă cu Vi. că l-am acuzat de colaborare conştientă cu d-l Toni. Vi are un suflet prea frumos ca să accepte lucruri urâte...

Şi altă dată se iveau contradicţii. El spunea că ele declanşează cea mai frumoasă armonie, cum afirma un filosof grec. Îmi amintesc cum, după o scurtă ceartă, sărutările erau mai dulci şi între noi se instala iar armonia. Eu îi reproşam că nu are dreptate filosoful lui, că prea multe contradicţii ale lumii duc la dezastru, nu la armonie. El afirma că se vorbeşte tot mai mult de zone denuclearizate, de acorduri de pace. Îmi plăcea optimismul lui, care mă contamina şi pe mine. Ştiam însă că glasul celor morţi ce plecaseră pentru pace, nu a pătruns în mintea celor ce preferau "jocul cu moartea".

Mă întrebam ce căutam în acest hotel. Mă simţeam singură, străină, neputincioasă în această ţară îndepărtată de a mea. Doar prezenţa lui Vi m-ar fi făcut încrezătoare, puternică. M-am prins cu mâinile de draperiile de catifea ce drapau colţul geamului. M-am sprijinit de zid. Dar nu, nu era zid; dincolo era o uşă, o uşă fără număr, deci nu pentru turişti. Revenind repede în cameră, i-am spus poliţistului de uşa ascunsă sub draperia ce se prelungea şi pe pereţii apropiaţi. Uşa era de la liftul de serviciu care transporta lenjeria la subsol. Am pătruns în lift alături de antrenor şi cei doi poliţişti. Când am ajuns la subsol şi s-a deschis uşa, văzui în faţa noastră doi bărbaţi îndreptând pistoalele spre noi. Unul era d-l Toni. Nici n-am observat când poliţiştii le scoseseră pe ale lor şi-i ţintiră pe cei doi indivizi.

Deodată, zării într-un colţ o pată albă, bluza lui Vi, iar el era aşezat pe jos cu spatele şi trupul sprijinit de zid.

"Ah, ce ţi-au făcut, Vi?" L-am întrebat şi mi s-au aburit ochii de lacrimi. Nu mai vedeam nimic, decât acest trup ce părea inert, cu ochii vineţi şi obrazul tumefiat. Am îngenunchiat lângă el. Vi a deschis ochii mari. I-am luat capul la pieptul meu. " Ce rău îmi pare, Vi, că te-am lăsat singur", şoptii eu. "Aş vrea...". N-am

apucat să sfârșesc, căci Vi mi-a căzut în brațe, cu un geamăt dureros. Cămașa lui albă a început să se înroșească.

"Ce ți-au făcut, Vi?". Gemui eu. Pocneau pistoalele și eu nu vedeam ce se întâmplă în jur. D-l Toni era pe jos, rănit la o mână. Celălalt era lângă ușa liftului și avea mâinile puse în cătușe. "E rănit! Vi e rănit!". Strigai eu. Probabil că a ricoșat glonțul tras de d-l Toni.

"Ce-i cu tine, băiețelule?" Îl compătimi antrenorul.

L-am dus cu liftul sus în cameră. Antrenorul a sunat la salvare. Rana din umăr sângera abundent. Eșarfa mea albă se înroșise de sânge. L-am înfășurat repede cu un cearceaf ce se înroși repede și el.

În timp ce-l transportam cu ambulanța la spital, Vi stătea cu capul pe genunchii mei, cu mâinile în mâinile mele.

- Spune-i profesorului că n-am trădat, a spus el în șoaptă.
- Ce-a vrut de la tine, Vi?
- Colaborarea, zise el. Va veni ceva cumplit... Cumplit pentru țară, zise el, apoi a adăugat: Te-am iubit mult! Iartă-mă!

Mâna ridicată să-mi atingă obrazul i-a căzut pe bancheta ambulanței. O, mâna lui, care m-a purtat pe străzi, prin munți, pe plajă, atâția ani, acum zăcea inertă. "Vivian, Vivian", l-am strigat eu cu numele lui întreg, de parcă îl imploram. "Trăiește! Trăiește pentru mine, Vi", pentru mine Vi, pentru noi doi, pentru cei de acasă! O, nu, nu puteam crede că acești ochi atât de frumoși pot purta în ei gheața morții. "Imposibil, nu vreau să-l pierd pe Vi!" Îmi repetam mereu. Pierduse mult sânge. Trebuia totuși să existe o șansă de scăpare. Trebuia! E prea tânăr să moară așa... e prea puternică dragostea ce-i port, gândeam eu, să nu se bucure de ea acum când nimic nu ne mai desparte. Se vede că Dumnezeu mi-a ascultat ruga. Viața a învins. Vi și-a revenit după ce i-au scos glonțul și am plecat după o săptămână în România.

La intrarea în țară, pe aeroportul Otopeni, în bagajul lui Vi s-a găsit aparatură electronică, fel de fel de tranzistori și simulatoare. Ne întrebam cine le-a pus și în ce scop. Știa că-i dator să anunțe securitatea. La clubul său sportiv avea un coleg ce știa că îi este prieten. I-a spus acestuia cele întâmplate, iar acesta

i-a răspuns că fusese şi el contactat în Franţa de un transfug, un fost mare pro-prietar, care voia să răstoarne comunismul, prin înrolarea unor tineri în trupe de comando. La un control amănunţit al vîslelor şi caiacelor, au găsit alte simulatoare şi chiar pistoale şi muniţie. Vi înţelesese ce se pune la cale când a văzut că îl urmăreşte unul din oamenii d-lui Toni. Împreună cu prietenul său, au pus totul într-o magazie. Au încuiat-o cu lacătul şi au pus sigiliu. Dar culmea! A doua zi dispăruseră. Acum inima lui era sfâşiată de durere. Ştia că va urma ceva cumplit, pus la cale de alţii, căci noi nu aveam puterea de a ne apăra şi totul era planificat să izbucnească pe fondul unor puternice nemulţumiri sociale, când românul va striga "jos" celor ce de un sfert de veac luaseră puterea şi conduceau ca nişte despoţi. Acum forţau nota şi în falsa atmosferă de fast regal, se desfăşura un congres la care urma să se realeagă acelaşi om, orbit de ignoranţă, sete de putere şi departe de popor. Ce cruzime pe fiarele încolţite, ce se simţeau ameninţate, au ordonat să se tragă în mulţime, ei să se salveze, doar ei şi camarila lor.

Cum pot să uit acele zile de decembrie, când ne aflam la Bucureşti să facem cumpărături pentru nunta noastră care a fost amânată din cauza rănii lui Vi. Nunta n-a avut loc nici de data aceasta, căci logodnicul meu a fost mirele morţii.

Permanent unde mergeam am fost urmăriţi de omul domnului Toni. Prietenul lui Vi i-a spus că au pătruns în ţară, pe lângă arme, emiţătoare, simulatoare de atacuri şi mulţi transfugi veniţi cu acte false, ca turişti, şi mulţi spioni din ţările învecinate. Se dorea o intervenţie masivă în România, mascată sau pe faţă, ca să fie compromis regimul în faţa lumii întregi, să cadă şi ultimul bastion roşu din Europa de Est.

Prietenul aflase de la un securist şi l-a informat pe Vi că s-au pus în joc sume masive de bani şi s-au cooptat mulţi transfugi. Nu li se cunoşteau planurile, se pare însă că revolta spontană a mulţimii din decembrie a dejucat planurile multora, a celor ce n-au ajuns ei primii la putere. Şi pentru a ajunge, se agitau masele care, în bucuria şi groaza acelor zile, nici nu ştiau cum să reacţioneze.

Cu setea de dreptate a românului, bucureștenii s-au ridicat cu mic cu mare, dar încleștarea a fost cumplită și a curs sânge nevinovat.

Cum o casă se jefuiește după ce sunt uciși câinii de pază, în aceste zile s-a urmărit anihilarea securității, cea mai temută din Europa, pentru pregătirea și iscusința ei. Cum România era placa turnantă a Europei, mai bine zis o stâncă de granit în fața traficului de tot felul, inclusiv al drogurilor, România trebuia să-și piardă această forță de apărare.

Nicicând armata unei țări n-a fost pusă într-o asemenea derută. Ea nu putea apăra un clan ce dusese țara la dezastru, suferind mult chiar și membri ei, dar nu puteau lăsa țara de izbelişte, după informațiile ce le dețineau. În această încleștare tensionată, s-a declanșat un cumplit război psihologic, care a făcut multe victime. Dezinformarea voită, zvonurile alarmiste, deruta, au făcut alte victime. Dar ce fericire plutea pe fețele tuturor! Lumina din decembrie ce radia pe chipurile oamenilor nu o voi uita niciodată. Renăscuse speranța într-o viață mai bună, oamenii se simțeau cu adevărat liberi. Și în mine reînviase speranța într-o viață nouă. Era viața nouă ce înflorea în mine, căci eu am venit cu o amintire din Italia – copilul meu și al lui Vi. Ce mult mă bucuram că el va trăi liber!

Prevedeam bucuria lui Vi când își va strânge copilul la piept. Dar nenorocul a făcut să nu-și vadă visul cu ochii Vivian, căci la începutul lui ianuarie, chiar lângă mine, a fost lovit de un glonț; cineva a tras dintr-o mașină. Zărisem un om cu ochelari fumurii și inima mi-a înghețat. D-l Toni se răzbuna astfel pe Vi, considerând că l-a trădat. Vi a vrut să nu fie implicat într-un conflict sângeros.

Muri repede, chiar în brațele mele, lângă un copac. A apucat să spună: "Ai grijă... ". De cine? De el? De mine? De copil? Durerea mă împietrise. Pierea viața din trupul meu, cum pierea din trupul ce-l iubisem atât de mult. Eu nu puteam să mai fac nimic. Gura mea a atins-o pe a lui și încă am mai simțit-o caldă. Canadiana albă mi se murdărise de sângele ce-i curgea de pe tâmple. Ochise bine de data asta banditul! Aș fi vrut să strig, să urlu îngrozitor, căci mi se sfâșia inima de durere, dar simțeam un

cerc de fier că-mi strângea capul și gâtul. Au venit doi soldați și l-au luat pe Vi, l-au dus la spital cu mașina lor, dar era prea târziu. Orice intervenție era inutilă.

Nu mă puteam gândi la nimic privind trupul fără viață al lui Vi, decât la o fabulă de Gr. Alexandrescu, în care morala suna așa: "Cele mai multe rele nu le aduc străinii, ci ni le fac toate vreun cunoscut de-al nostru, vreo rudă sau vreun frate". Vi murise lângă acel copac și el ciuruit de gloanțe, și ochii lui, frumoșii lui ochi albaștri erau irosiți de sângele ce-i curgea din rană, bătând zăpada de la rădăcina copacului. Eu țipam doar în mine, un țipăt groaznic. Cum e posibil să-ți moară ființa iubită acum, când pentru noi viața abia începea, mă zbuciumam eu? M-a cuprins o revoltă îngrozitoare.

S-a vorbit mult de terorişti. Cuvântul a devenit eufemistic. Eu văzusem unul, ce secerase viața iubitului meu. Ceilalți o șterseseră peste graniță, căci s-a dat cale liberă. Cine au fost teroriştii? Poate că au fost cei alungați din raiul românesc, poate mercenari angajați de Ceaușescu să-l apere în cazul unei revolte populare și a solidarizării armatei cu masele; poate mulți tineri au căzut victime luptei pentru putere, alții au fost terorişti din exces de zel patriotic, căci au tras în tot ce li se părea suspect în acele momente groaznice, când toată națiunea trăia prin radio și televiziune. Dar e dureroasă și cumplit de injustă moartea acelor tineri ce au ieșit în stradă ca să avem noi o viață mai bună.

Mă rog la Dumnezeu ca acest popor să nu mai treacă prin clipe atât de grele, mă rog ca niciodată românii să nu fie nevoiți să lovească sau să ucidă alți români.

Nu puteam accepta că Vi nu mai există...

Pe Vi l-am înmormântat sus pe munte. A fost dorința lui. Mi-a spus-o într-o zi când era foarte fericit și voia să cuprindă de acolo cu brațele depărtările. Peste mormântul de sub munte vor foșni stejarii, vor vui brazii, se vor așterne frunzele toamnelor și zăpezile iernilor. El nu va mai vedea nimic din tot ceea ce a însemnat bucuria vacanțelor noastre. Eu voi aștepta ca el să apară după fiecare colț de stradă, după fiecare copac, ca altădată, când îmi făcea o surpriză.

Să pot crede că soarele mai străluceşte fără el? Şi totuşi, dincolo de fereastră este un soare tandru de sep-tembrie, un soare sub care voi trece în drum spre şcoală. Tata a reuşit, la rugămintea mea, să-mi schimbe repartiția. Eu nu mai puteam cânta în Orchestra Filarmonicii, nu puteam face față turneelor. Aş fi avut senzația că peste tot port cu mine un sicriu. Dar mortul meu drag e aici. Îi pot duce flori... Îi pot vorbi oricând.

Dar cum să-mi pot potoli dorul de el, acum când nici o minune nu mi-l poate readuce? Eu ce să mă fac acum când întind brațele să-l cuprind şi le întind în gol? Eu, care mă topeam de dor şi când era lângă mine, şi când îl puteam vedea şi atinge, cum să pot scăpa de acest dor dureros şi dulce?

Ce mult regret că mi-am irosit anii tinereții, cei mai frumoşi din viața mea, fără să profit mai mult de ei!

Am avut fericirea în mână şi n-am ştiut s-o prețuiesc. De ce oare mi-am impus drept principii de viață pe cele luate din cărți? Ce mult regret că în anii când am început să pricep lumea, am fost plecată de acasă! Acest fapt a fost ca o desprindere de lume, căci nu duceam decât o viață printre cărți. Acum ştiu că am făcut lecturi incompatibile cu vârsta mea. Ele mi-au întunecat adolescența şi mi-au creat aversiuni față de ceilalți. Cărțile erau scrise de bărbați şi demascau tagma acelor cuceritori calculați, ca Julien Sorel din "Roşu şi Negru" sau ca Tudor Petrican din "Invitație la vals". Pe atunci credeam că un bărbat în viața mea înseamnă suferință, iar eu vroiam să mă apăr. Acum ştiu că din contra, dacă se producea mai devreme contopirea ființelor noastre, a mea şi a lui Vi, eram un cuplu fericit, fericit, iubirea se amplifica, bucuria creştea zi de zi, căci ne-o dăruiam unul altuia.

Cum de n-am murit de durere în ianuarie, după ce s-a stins Vi din viață? E o întrebare la care încerc să aflu un răspuns.

Ce ciudat, înregistram moartea lui Vi ca pe ceva inevitabil, căci evenimentele ce se precipitau în Bucureşti, în acea iarnă, mă făceau să-mi sângereze inima pentru țară. Nu acceptam moartea iubitului meu atât de tânăr.

Eu care cunosc călăul, aş fi vrut să-l pot răzbuna pe Vi, să-l dau în urmărire prin Interpol pe aşa-zisul domn Toni. Dar trei

luni am zăcut în pat. Dar copilul ce se zbătea în mine m-a readus la viață. Îl privesc cum doarme liniştit. Mă bucur că-i seamănă lui Vi. De acum nu voi mai fi singură. Îl am pe Victor. De ce l-am numit Victor, nu ştiu.

Victoria din decembrie a fost pentru mine o înfrângere. L-am pierdut pe cel ce mă putea face fericită.

Acum va trebui să veghez la fericirea copilului meu, la bucuriile vieții lui. Trebuie să revin la viață. Știu că viața curge înainte. Voi învăța pe alți copii săşi caute bucuria, o, nu, nu durerea. Voi regăsi în ochii lor lumina din ochii lui Vi? Asemănări da, identitate nu. Vi avea indi-vidualitatea lui. Mi-a rămas de la el acest copil minunat, care poate va îndrăgi ca mine vioara, sau poate va deveni ce-şi dorea Vi în ultimul timp să devină, apărător al patriei, pe frontul invizibil. El credea că pentru țară dacă mori, e cea mai frumoasă moarte. Şi a murit pentru țară, căci a refuzat să intre în haita lupilor gata s-o sfâşie.

Mi-a mai rămas de la Vi acest chip creionat de mine în paginile acestui caiet pe care îl răsfoiesc mereu. Revin spre el ca spre o lumină ce-mi călăuzeşte viața.

Este dragoste unică şi dorul meu după acea iubire pură din anii adolescenței; revine ca o "dulce durere", ca o lumină, cum zice Eminescu în poezia "La steaua":

"Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noaptea adâncă,
Iubirea stinsului amor
Ne urmăreşte încă."

S-a stins doar viața iubitului meu Vivian, dar el n-a murit. Trăieşte în sufletul meu, trăieşte prin fiul său. Dragostea mea pentru el rămâne ca o flacără vie, ce-mi luminează amintirile.

Ea va fi nemuritoare, căci cei ce se iubesc atât de mult sunt nemuritori.

NOTĂ :

Autoarea volumului de versuri "Toi-Moi, une éternité, Tu-Eu, o eternitate" (ediție bilingvă) și a romanului de dragoste "Jurnal de vacanță" Ecaterina Sperantza este absolventă a liceului "Mihai Eminescu" din Buzău și a Facultății de limbi străine a Universității din București.

Autoarea are în pregătire la editură romanele: "Concediu la munte", "Concediu la mare" și cartea pentru copii "Le fil d'argent-Firul de argint" (ediție bilingvă).

S 170/99

Tipărit la Tipografia Buzău.

20.000 lei

BCU ASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Conceput ca o replică la "Jurnalul Laurei Palmer", romanul de dragoste "Jurnal de vacanță" redă sentimentele unei tinere fete.

Dacă Laura Palmer n-a cunoscut iubirea, fiind victima propriei sale sexualități, Aimée, eroina acestei cărți impresionează prin profunzimea sentimentelor ei pentru un singur băiat, Vivian.

Vor cunoaște ei fericirea vieții în doi?

Istoria poporului român, ca într-un ritual dacic, cere mereu jertfirea unor vieți tinere.

Jertfa nu e zadarnică, căci eroii au intrat în nemurire

Autoarea

517099

EDITURA SPERANȚA RM. SĂRAT
ISBN 973 – 96429 – 1 - 8

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY